

नेपालगन्जका महादानीहरू

एकाध धुर र इन्च जग्गाका लागि हिंसाको बाटो रोज्नसमेत तयार हुने समाजमा करोडौं मूल्यका जग्गा दान दिनेहरू पनि छन्, जसले समाज सेवाको बाटोबाट ख्याति कमाएका छन्

जे पाण्डे (बाँके)

घको पहिलो साता गृह मन्त्रालयका उपसचिव सूर्यबहादुर खत्री नेपालगन्ज सहरबाट फन्डै ७ किलोमिटर पूर्वको असमानपुरस्थित जयन्दु बालसुधारगृह निरीक्षणमा पुगेका थिए । चार विद्याभन्दा बढी क्षेत्रफलमा रहेको गृह एउटै व्यक्तिले दान दिएको जग्गामा बनेको थाहा पाएपछि उनले आश्चर्य माने । एकाध आना र धुर जग्गाका लागि मारामार चल्ने समयमा यतिका धेरै जग्गा कसले दियो होला भनेर उनले सोधीखोजी गरे । दाताको वृत्तान्त सुनेपछि उनले भने, 'महान रहेछन् ।'

यति धेरै जायजेथा दिन सक्ने दानवीर हुन्, नेपालगन्जका ५८ वर्षीय जयकेश सिंह । सीमावर्ती रुपैंडहाको नेहरू स्मारक इन्टरकलेजमा कक्षा १० मा पढ्दा जयकेशको परिवार आर्थिक संकटमा थियो । सन् १९८० मा स्कूल फी तिर्न सय रुपैयाँ नहुँदा आफूले हरेस खाएको उनी अबै पनि सम्झिराख्छन् । त्यतिबेला बाबु तप्तबहादुरले अनेकतिर हागुहार गरेर ३५ रुपैयाँ खोजिदिए । बाँकी पैसा भने विद्यालयले बेहोच्यो । यही पुरानो घटनाले जयकेशलाई पैसाको महत्त्व मात्रै बुझाइदिएन, समाजका लागि केही गर्न जरुरी छ भन्ने पनि बुझाइदियो ।

उनले पढाइ रोकिन दिएनन् । सन् २०१२ मा शिक्षा शास्त्रमा एमए गरे । खोज्दै जाने हो भने सिंहका पुर्खाहरू भारतको आगराजिक मेनपुर राज्यका राजारजौटा रहेको खुल्छ । फन्डै ५ सय वर्ष पहिले औरंगजेबको अत्याचार सहन नसक्दा शरण खोज्दै उनका पुर्खाहरू बाँके आएर घनघोर जंगली क्षेत्र रहेको असमानपुर, सुर्जपुर, सुन्दरपुर र परसनपुरका चार मौजामा बसे । यो त्यतिबेलाको कुरा हो, जतिबेला नेपालले बाँके, बाँदिघा, कैलाली र कञ्चनपुरसमेत प्राप्त गरिसकेको थिएन । पुर्खाहरूको यो संघर्षबारे जानकारी सिंहले सुनाए, 'कति बेला के हुन्छ ? जिन्दगी कत मोडमा पुग्छ भन्ने टुंगो छैन । त्यसैले समाजप्रति समर्पित हुने बाटो रोज्नु नै उपयुक्त लाग्यो ।'

सेवा मार्गमा मिल्ने आनन्द वेग्ले रहेको बताउने जयकेशले २०६७ भदौ ६ मा १५ करोड मूल्यबराबरको ४ विघा २ कट्ठा जमिन बालसुधार गृहलाई दान दिँदा निकै चर्चा भयो । धेरैले उनको निर्णयमा अचम्म मात्रै मानेनन्, कतिले त फट्टै विश्वास पनि गरेनन् । 'मानव कल्याण नै सबैभन्दा ठूलो पुँजी हो, जुन कहिले नासिदैन, सकिँदैन' भन्ने उच्च आदर्शलाई आफूले अनुसरण गरेको बताउने जयकेशले भने, 'मृत्युपछि पनि मानिस जीवन्त रहन सक्नुपर्छ । त्यही सोचका साथ सबै दान दिएँ ।' बालबिभाईका घटनामा नावालिगलाई कानुनले जेल पठाउँदैन । कसुरको अवस्थानुसार सुधारगृह पठाउँछ । नेपालगन्जमा सुधारगृह निर्माणको योजना बनेको थियो । तर, आवश्यक जग्गा व्यवस्थापन गरिएको थिएन । त्यही बेला जयकेश अधि सरेर दान दिने निर्णय गरे । उनी र पत्नी इन्दुको नाम जोडेर सरकारले डुडुवा गाउँपालिका-६ को असमानपुरमा जयन्दु बालसुधार गृह निर्माण गरेको छ । जुन देशका अन्य ८ वटास्थे सुधारगृहभन्दा व्यवस्थित र भव्य छ । २ सय ५० जना क्षमताको छ । सिंह सुधारगृहमा आइपुग्ने बालकहरू भविष्यका अखल नागरिक बनेर फर्केको देख्न चाहन्छन् । उनी आफै त्यहाँ रहेकाहरूले खानबस्न र पढ्न पाएका छन् कि छैनन् भनेर

तखिर : कान्तिपुर

श्रीजंग शाह र उनकी पत्नी रुद्रकुमारी बाबुआमा फतेजंग र बालदिव्यश्वरीको सालिक अगाडि (माथि) र शाह परिवारले घरजग्गा दान दिएपछि खुलेको फतेजंग अस्पताल । बालसुधार गृहलाई ४ विद्याभन्दा बढी जग्गा दान गरेका जयकेश सिंह र शिक्षा र स्वास्थ्य क्षेत्रका लागि मूल्यवान जग्गा दान दिने औतारदेइ कसौधन चौधराइनको सालिक भेरी अस्पतालमा ।

वारम्बार चासो राख्छन् । भन्छन्, 'एक-दुई दिन बिраएर गइरहन्छु । सुधारगृहमा नपुगेसम्म उनलाई निद्रा लाग्दैन ।' अहिले सामाजिक सेवामा खटिनेबाहेक सिंहसँग कुनै पेसा, व्यवसाय छैन । उनले अहिलेसम्म दान दिएकोमध्ये ३ विघा जमिन पनि पुर्वौली सम्पति हो भने १ विघा १२ कट्ठा बाबुछोकाको कमाइ हो ।

जयकेशको दान यात्रा यतिमै रोकिएन । मृत्युपछि पनि समाजमा आफ्नो पहिचान छाडेर जाने चाहना राख्ने उनले २०७९ वैशाख १४ मा अलिकति बचेको १० कट्ठा जमिन र घर पनि बुद्धाश्रमका नाममा दान दिए । नेपालगन्ज-९ चारवाहीनी अड्डा अगाडिको पौने ७ धुर (११६ वर्गमिटर) जग्गामा बनेको पुरानो घरमा बस्दै आएका नि:सन्तान सिंह दम्पती त्यहीं बुद्धयौली गुजाने योजनामा छन् । सिंहको घरको भुईँतलामा मेडिकल छ । त्यसकै भाडावापत आउने मासिक २० हजार रुपैयाँले जीवन धानिरहेका छन् । महादानको यात्राबाट खुसी मिलेको बताउने उनीहरू सामान्य जीवनयापन गर्छन् । समाजलाई कुनै सरसहयोग चाहिएर खटिएर लागिराख्छन् ।

समाजमा भ्रष्टाचार र अनर्चित ढंगले अकुत सम्पत्ति कमाउने होडबाजी तीव्र छ । यस्तो दौडमा जयकेशले अंगालेको सतकर्मले मानवता जीवित रहेको संकेत गर्छ । 'यस्ता मानिस विरलै भेटिन्छन्,' उपसचिव खत्रीले भने, 'आफू बुद्धाश्रममा बस्ने गरी भएको घरजग्गा र सम्पत्ति कसले दान दिन सक्छ ? मेरो कल्पनाभन्दा बाहिरको कुरा हो ।'

नेपालगन्जमा दानवीरको नाम लिँदा नछुट्ने नाममध्ये कप्तान फतेजंग शाह र उनकी पत्नी बालदिव्यश्वरी हुन् । २०३८/३९ सालतिर बालदिव्यश्वरीको आँखामा समस्या देखियो । त्यतिबेला आँखाका रोगको उपचार न नेपालगन्जमा सहज थियो, न त काठमाडौँमा । धेरै भौँतारिएपछि उनीहरूले भारतको सीतापुरस्थित अस्पताल पुगेर उपचार गराए । त्यो खर्च र दुखले उनीहरूलाई भारतबाट फर्केपछि नेपालगन्जमा आँखा अस्पताल खोल्ने निर्णय पुर्‍यायो । अर्न २०४२ फागुन ११ मा नेपालगन्जको फुटेग्रास्थित २० कोठाको राणाकालीन भव्यमहल र एक विघा ६ कट्ठा साँढे ७ धुर जग्गा आँखा अस्पताललाई दिए । जसको अहिलेको चलनचल्तीको मूल्य १० करोडभन्दा बढी छ । जहाँ अहिले २ सय ५० शय्याको फतेवाल आँखा अस्पताल ठडिएको छ ।

यिनै दानवीर दम्पतीको बाटो पछ्याएर छोराबुहारी श्रीजंग र रुद्रकुमारीले । बाबुको सम्पत्ति पछ्याउँदै श्रीजंग दम्पतीले २०७४ फागुन ३ मा काठमाडौँ कान्तिपथको होटल एलो प्यागोडासँग जोडिएको किता नम्बर ११२३ र ११२४ को ३ रोपनी ३ आना जग्गासँगै घर श्रीकुञ्ज फतेवाल आँखा अस्पताललाई नै दान दिए । अहिलेको चलनचल्तीको उक्त घर जग्गाको मूल्य करिब २ अर्ब रुपैयाँ पर्ने अस्पतालले जनाएको छ । राजनीतिशास्त्रअन्तर्गत कूटनीति र अन्तर्राष्ट्रिय

कानुनमा स्नातकोत्तर श्रीजंगको समाज सेवाप्रतिको लगावमा सारथि थिइन् पत्नी रुद्रकुमारी । जसको २०३९ चैत २० मा निधन भयो ।

फतेवाल आँखा अस्पतालका प्रबन्ध निर्देशक डा. कौशलकुमार बर्मा श्रीजंग र रुद्रकुमारीलाई आँखाको ज्योतिभन्दा फरक नपर्ने बताउँछन् । उनले भने 'श्रीजंगमा समाजलाई योगदान गर्नुपर्छ भन्ने पवित्र भावना छ । यस्ता मानिस कमै छन् ।' एक अर्बभन्दा बढी मूल्यको घरजग्गा दान दिँदा श्रीजंगले आफ्नै सन्तानसँग कानुनी लडाईँ लडेका थिए । जग्गादान दिन लागेको थाहा पाएपछि श्रीजंगलाई 'मानसिक सन्तुलन ठीक नभएको' प्रमाणित गरी जग्गा हत्याउने दाउपेच चलेको थियो । त्यसका लागि २०७४ मा चिकित्सकबाट 'नक्कली प्रमाण' जुटाउँदै दान दिनबाट रोक्ने प्रयासमा उनकी छोरी ईश्वरी राणा अग्रसर भएकी थिइन् । जबकि अथाह सम्पत्तिका मालिक सुवर्णशमशेरका छोरा रुक्मशमशेरसँग विवाह गरेकी छोरीले तत्कालीन प्रमुख जिल्ला अधिकारी र गृहमन्त्रीका मुख्य सचिवलाई भनसुन गरेर मालपोत कार्यालयबाट घरजग्गा दान दिन नपाउने गरी २०७४ असोज ३० मा रोक्का गराएकी थिइन् ।

श्रीजंगले यो घटनाबारे आफ्नो आत्मकथा 'कथा मेरो जीवनको' मा विस्तृत रूपमा उल्लेख गरेका छन् । उनले लेखेका छन्, 'म त फसंग भए । कसले रोक्थे मेरो सम्पत्ति ? स्तब्ध भएँ । सीडीओलाई सोझा माथिको आदेश भने । त्यो बेला शेरबहादुर देउवा प्रधानमन्त्री थिए । उनलाई पनि भेट्न गएँ । भेट दिएनन् । अख्तियार दुर्तपयोग अनुसन्धान आयोगमा पुगेँ । प्रमुख दीप बस्न्यातले प्रधानमन्त्रीको कार्यालयबाट आएको आदेश भने । पछि थाहा भयो सरकारका मुख्य सचिव लोकदर्शन रेग्मीले सारा सम्पत्ति रोक्का गरिदिनु भनेर आदेश गरेका रहेछन् ।'

यस्तो रहस्य चाल पाएका श्रीजंग वीर अस्पताल पुगे । स्वास्थ्य परीक्षण गराए । मानसिक र शारीरिक रूपमा स्वस्थ भएको प्रमाणपत्र वीर अस्पतालले दियो । त्यही प्रमाण लगेर अदालतमा जग्गा दान दिन पाउनुपर्ने भन्दै उभिए । प्रबन्ध निर्देशक कौशल कुमारले सुनाए, '२०७४ कात्तिकमा न्यायाधीशले निरोगी भएको फैसला सुनाए । त्यसपछि मात्रै अस्पताललाई जग्गा दान दिन सफल हुनुभएको थियो ।' यसरी आफ्नै सन्तानसँग कानुनी लडाईँ लडेर महादानी भए श्रीजंग । नेपालगन्जले भव्य रूपमा नागरिक अभिनन्दन गरेको थियो । पछिल्ला ४/५ महिनादेखि श्रीजंगको स्वास्थ्यमा समस्या देखिन थालेको छ ।

श्रवण शक्ति कम हुँदै गएको छ । अस्पतालले उनको शेषपछि मात्र उक्त घरजग्गा भोग गर्न पाउने छ । बस्न अर्को घर नभएकाले ९९ वर्षीय श्रीजंग हाल दान दिएको घरमा बस्दै आएका छन् । सारा सम्पत्ति दान दिएका उनलाई अहिले स्याहारसुसार गर्ने आफन्त छैनन् । अस्पतालका अनुसार दुई नर्स र दुई कामदारले उनको रेखदेख गर्दै आएका छन् ।

अहिले भारतको बहराइच, गोन्डा, गोरखपुर, सीतापुर,

बाराबंकी, लखनउ, अयोध्या, फौजाबाद, सुल्तानपुरजस्ता सहरबाट ठूलो सङ्ख्यामा विरामीहरू उपचार खोज्दै फतेवाल आँखा अस्पताल आउँछन् । भारतमा भन्दा सस्तो र राम्रो उपचार हुने भएकाले फौजाबादबाट मोतियाबिन्दुको शल्यक्रिया गर्न आएका छोट्टु खान घर फर्किने तरखरमा थिए । उनले सुनाए, 'मैले त यो सरकारी अस्पताल होला भन्ने सोचेको थिएँ । तर एउटा व्यक्तिले दानको जग्गा उठेको अस्पताल हो भन्ने थाहा पाउँदा पत्त्यारै लागेन । यस्तो काम त ठूलै दिव्यवाले मात्र गर्न सक्छ ।' गैरनाफामूलक तथा गैरसरकारी अस्पतालका रूपमा सञ्चालित यो अस्पतालबाट अहिले दैनिक ४/५ सयले सेवा प्राप्त गर्छन् भने वार्षिक १ लाख ४० हजारभन्दा बढीले आँखासम्बन्धी विभिन्न रोगको उपचारको सेवा पाइरहेका छन् । श्रीजंगका भान्जा डा. धवलशमशेर राणाले मामाको सम्मानमा नगरप्रमुख हुँदा त्रिवेणी मोडदेखि पूर्व फुलेटा जाने मार्गलाई 'फतेवाल आँखा अस्पताल मार्ग' नामकरण गर्न चाहेका थिए । धवलको चाहना भने अझै छ ।

नेपालगन्जले सम्झिने अर्को दानवीर औतारदेइ कसौधन चौधराइन हुन् । विसं १९५४ मा भारतको गोन्डमा जन्मेकी चौधराइनको २०२८ भदौ ६ मा ७४ वर्षको उमेरमा निधन भएको थियो । तर दिवंगत भएको यतिका वर्षपछिसम्म पनि नेपालगन्जमा उनलाई सम्झिने धेरै छन् । चौधराइनले स्थानीय नारायण माविलाई फन्डै साँढे ५ कट्ठा, २००७ मा महेंद्र बहुमुखी क्याम्पसलाई १३ विघा, भेरी अस्पताललाई ५ कट्ठा र जिल्ला जनस्वास्थ्य कार्यालयलाई ३ कट्ठा जग्गा दान गरेर शिक्षा, स्वास्थ्य र समाज सेवामा योगदान गरेकी थिइन् । 'उनले स्कूललाई जग्गा दान दिएकाले नेपालगन्जमा शिक्षाको उज्यालो फैलन सघायो,' नारायण माविका प्रधानाध्यापक तरुण गौतमले भने, 'उनको दया र त्यागको जग्गा ठडिएको स्कूलबाट सामाजिक र शैक्षिक क्रान्ति ल्याउन सघाएको छ ।'

नेपालगन्जका लक्ष्मीनारायण चौधरीसँग विवाह गरेर आएकी उनले समाजमा शिक्षा विकासका लागि कैयन प्रयास गरेकी थिइन् । आफूले पढ्न पाएकी थिइनन्, तर उनले शिक्षाको महत्त्व बुझेकी थिइन् । 'पुण्यकर्मले उनलाई समाजमा चीरकालसम्म स्मरणीय बनाएको छ,' उनका बारेमा जानकारी राख्ने पत्रकार विजयकुमार बर्मा भन्छन्, 'आफू पढ्न नपाए पनि नेपालगन्जमा शिक्षामा उनको योगदान अतुलनीय छ ।'

योगदानको सम्मानस्वरूप भेरी अस्पताल अगाडि औतारदेइको सालिक छ । सालिकको अनावरण २०७० असोज १३ मा तत्कालीन उपराष्ट्रपति परमानन्द फाले गरेका हुन् ।

नि:सन्तान भएकाले औतारदेइ नेपालगन्जमा दान दिएकोबाहेक शेष केही छैन । जति छन् उनले दिएको योगदानको चर्चा र प्रशंसक मात्र । कसौधन वैश्य समाजका अध्यक्ष नन्दलाल वैश्य भन्छन्, 'धेरै सम्पत्ति दान दिनुभयो । केही विक्री गर्नुभयो । अहिले उहाँको घरबाससमेत छैन ।'

HOUSE TO - LET

7776 sq.ft. 3 stories house in one ropani area having conference halls, meeting rooms, totalling 18 rooms 7 bathrooms are for rent. Preferably for INGOs, IT Outsourcing Companies, UN Projects, Research Training Centre etc.at

Jhamsikhel, Lalitpur nearby Panchakuti Apartments

Contact: 9851097395 , 9849245994

Urgently wanted

● Secondary/Lower Sec.: English Teacher - 2

● Lower Secondary: Math Teacher - 1

● Primary Grade Teacher -2

● Co-ordinator/Incharge -1

● Montessori Teacher -1

● Cook -1

Tarakeshwor -4, Balaju Bypass

Contact no. : 9841874718

9841203604, 01- 4384250

आवश्यकता

एक प्रतिष्ठित स्कूलका लागि

कार्यालय सहायक

योग्यता:कक्षा १० वा सो सरह

तलब: रु १७०००/-

सम्पर्क नं.

५८६०३०७३३६

Job Vacancy

ACCOUNTANT

(Part-time/ Full-time)

Experience in Travel & Tourism

VAT Knowledge

Email your CV

(jobvacancy815@gmail.com)

बिज्जीमा

सोह्रखुट्टे नयाँबजारको राम्रो संग चलिरहेको

पि स्कूल

बिज्जीमा छ ।

सम्पर्क

9813567627

9843413687

9803794284

वर्गीकृत डिसप्ले

अब मल्टिकलरमा पनि ध्याज सकिने

श्याम स्वेत: रु. ३०००/-*

रपट कलर: रु. ३५००/-*

मल्टि कलर: रु. ५०००/-*

सम्पर्क नं. ५१३५०००, ५१३५००४, Ext. १६४८

Email: mktdisplay@kmg.com.np

* उपरोक्त दररेटहरूमा मूल्य अभिवृद्धि कर समावेश गरिएको छैन ।

नेपाल-चीन कूटनीतिक परामर्श संयन्त्र बैठक

कोभिडले अवरुद्ध व्यापार अघि बढाइने

चिनियाँ सहयोग तथा लगानीमा निर्माण भइरहेका पूर्वाधार समयमै सम्पन्न गर्ने द्विपक्षीय सहमति

■ लक्ष्मी लम्साल (बेइजिङ) र जगदीश्वर पाण्डे (काठमाडौं)

दुईपक्षीय सहयोगलाई थप विस्तार र सुदृढ बनाउने निष्कर्ष निकाल्दै नेपाल-चीन कूटनीतिक परामर्श संयन्त्रको १५ औं बैठक शुक्रबार बेइजिङमा सकिएको छ ।

संयन्त्रको बैठकमा दुवै पक्षले विद्यमान नेपाल-चीन द्विपक्षीय सम्बन्ध र सहयोगका बारेमा समीक्षा गरेका हुन् । द्विपक्षीय भ्रमणसहित विभिन्न क्षेत्रमा गरिने सहयोगलाई थप विस्तार र सुदृढ बनाउने उपायबारे छलफल भएको छ । बैठकपछि बेइजिङस्थित नेपाली दूतावासद्वारा जारी विज्ञप्तिमा उल्लेख छ । संयन्त्रको बैठकमा परराष्ट्र सचिव भरतराज पौड्याल, मन्त्रालयका उत्तरपूर्वी एसिया महाशाखाका प्रमुख लोकबहादुर थापा, चीनका लागि नेपाली राजदूत विष्णुपुकार श्रेष्ठसहित दूतावासका अन्य पदाधिकारी नेपालका तर्फबाट बैठकमा सहभागी थिए । चीनका तर्फबाट उपविदेश मन्त्री सुन विङतोङले नेतृत्व गरेका थिए ।

बैठकमा आर्थिक सहयोग, व्यापार, लगानी र पर्यटन प्रवर्द्धन, कर्नेक्टिभिटी विस्तार गर्ने तथा कृषि, शिक्षा, संस्कृति र जनस्तरको सम्बन्धलगायतका क्षेत्रमा सहयोग सुदृढ गर्ने विषयमा छलफल भएको थियो ।

दूतावासका अनुसार बैठकमा चीनका उपविदेशमन्त्री सुनले नेपाल एक चीन नीतिप्रति निरन्तर अडिग रहेको र शान्तिपूर्ण सहअस्तित्वका पाँच सिद्धान्तको सम्मान गरेकामा प्रशंसा गरे । परराष्ट्र सचिव पौड्यालले नेपालको सार्वभौमसत्ता, भौगोलिक अखण्डता र राजनीतिक स्वतन्त्रताप्रति विनाहस्तक्षेप सम्मान गर्ने चिनियाँ नीतिको प्रशंसा गरेका थिए ।

बैठकले चीनको अनुदान सहयोगमा निर्माण भएका विभिन्न पूर्वाधार विकास आयोजना तथा चिनियाँ ठेक्कामा रहेका आयोजनाको प्रगतिको समीक्षा गरिएको थियो । साथै, चिनियाँ सहयोग तथा लगानीमा नेपालमा निर्माण भइरहेका पूर्वाधारहरू समयमै सम्पन्न गर्नका लागि ती आयोजनाको कार्यान्वयनलाई तीव्रता दिने द्विपक्षीय सहमति भएको हो । व्यापार घाटा कम गर्ने उद्देश्यले परराष्ट्र सचिव पौड्यालले नेपाली प्राथमिक उत्पादनहरू चिया, कफी, जडीबुटी, पकाएको भैँसीको मासुलगायतलाई प्राथमिकता दिन प्रस्ताव गरेका थिए । चिनियाँ पक्षले चिनियाँ लगानीकर्तालाई पारस्परिक हितका क्षेत्रमा लगानी गर्न प्रोत्साहन गर्न सहमत भएको नेपाली दूतावासले जनाएको छ ।

सामूहिक पर्यटनका लागि बाहिरी गन्तव्य मुलुकको सूचीमा नेपाललाई राखेकामा परराष्ट्र सचिव पौड्यालले चीन सरकारको प्रशंसा गरे । दुई पक्षबीच जनसम्पर्क र सांस्कृतिक सहयोग प्रवर्द्धन, नेपाली विद्यार्थी तथा पेसाकर्मीलाई छात्रवृत्तिको सख्या बढाउने, प्राविधिक विज्ञहरूको क्षमता विकासलगायतका विषयमा पनि छलफल भएको बताइएको छ । कोभिड-१९ का कारण विगत तीन वर्षदेखि अवरुद्ध नेपाल र चीनबीचको व्यापार, व्यवसायलाई सक्रिय रूपमा अघि बढाउने दुई मुलुकबीच सहमति भएको छ । चीनको स्वशासित क्षेत्र ल्हासामा बसेको नेपाल-चीन सीमा व्यापार तथा सहयोग

तस्बिर : कान्तपुर

चीनको बेइजिङमा शुक्रबार सम्पन्न नेपाल-चीन कूटनीतिक परामर्श संयन्त्रको १५ औं बैठक ।

समन्वय संयन्त्रको बैठकमा चीनले रसुवागढी-केरुङ नाका सुचारु गर्ने गरेको प्रतिबद्धता जनाएको थियो । त्यहीअनुसार चैत १८ वाट केरुङ-रसुवागढी सीमा व्यापार र जनताको आवतजावत हुने गरी नाका खुल्यो । चीनको शुन्य कोभिड-१९ नीतिका कारण उत्तरी नाकामार्फत हुने व्यापारमा अवरोध थियो । साथै, चीनले तातोपानी नाका पनि दुईतर्फी व्यापार गर्न र आवतजावतका लागि आगामी वैशाख १८ देखि खोल्ने नेपाल पक्षसँग प्रतिबद्धता गरिसकेको छ ।

जीडीआई कार्यान्वयनमा चासो

संयन्त्रको बैठकमा ग्लोबल डेभलपमेन्ट इनिशिएटिभ (जीडीआई) को कार्यान्वयनबारे पनि छलफल गरिएको थियो । २०२१ सेप्टेम्बरमा भएको संयुक्त राष्ट्रसंघको महासभालाई सम्बोधन गर्ने क्रममा राष्ट्रपति सीले जीडीआईबारे पहिलो पटक प्रस्ताव गरेका थिए । जीडीआई परियोजना संयुक्त राष्ट्रसंघको दीर्घकालीन विकास लक्ष्य-२०३० लाई पूरा गर्नका लागि परिपूरकको भूमिका खेल्ने गरी अघि बढाइएको छ । त्यहीअनुसार संयुक्त राष्ट्रसंघको सहकार्यमा चीनले यसलाई कार्यान्वयनमा लगेको हो । संयन्त्रको बैठकमा दुवै पक्षले संयुक्त राष्ट्रसंघलगायत बहुपक्षीय मन्चहरूमा दुई देशबीचको सहकार्य र एकअर्काको उम्मेदवारीमा पारस्परिक सहयोग आदानप्रदानबारे समीक्षा गरेको विज्ञप्तिमा उल्लेख छ ।

नेपाली प्राथमिक उत्पादनहरू चिया, कफी, जडीबुटी, भैँसीको मासुलगायतलाई प्राथमिकता दिन प्रस्ताव

उनीहरूले संयुक्त राष्ट्र दिगो विकास लक्ष्यहरूको कार्यान्वयनको महत्त्व र दिगो विकासका लक्ष्य (एसडीजी) एजेन्डा प्रवर्द्धन गर्ने जीडीआईको उपयोगिताबारे पनि छलफल गरेका हुन् । यसअन्तर्गत नेपालमा खाद्य सुरक्षा र गरिबी निवारणका क्षेत्रमा दुई परियोजना छन् । खाद्य सुरक्षामा 'नेपाल स्माइलिङ प्रोजेक्ट' र अर्को गरिबी निवारणसम्बन्धी परियोजना दुर्गम भेगका विद्यालय र समुदायमा महामारी रोकथाम तथा पुनःस्थापनासम्बन्धी हो । त्युयैकमा २०२२ सेप्टेम्बरमा भएको युएनको महासभामा चीनका तत्कालीन विदेशमन्त्री वाङ येले नेपाललगायत ५० मुलुकमा जीडीआईअन्तर्गत कार्यक्रम सञ्चालन हुने उल्लेख गरेका थिए । त्यस बेला चिनियाँ विदेश मन्त्रालयले जीडीआईअन्तर्गत नेपालमा हुने पहिलो परियोजना

'नेपाल स्माइलिङ प्रोजेक्ट' रहेको उल्लेख गर्दै नेपालका विपन्न समुदायका २६ सय बालबालिकालाई खान्दान उपलब्ध गराउने उल्लेख छ । चिनियाँ गैरसरकारी संस्था चाइना फाउन्डेसन फर रुरल डेभलपमेन्टले खान्दानको व्यवस्था मिलाउने भनिएको छ । चीनका दुई सरकारी निकाय चाइना इन्टरनेसनल डेभलपमेन्ट कोअपरेसन एजेन्सी र चिनियाँ वाणिज्य मन्त्रालय उक्त परियोजना कार्यान्वयन गर्ने मुख्य निकाय हुन् । पहिलो परियोजना नेपालमा अघि बढिसकेको छ । गत असारमा नेपाल भ्रमणका बेला चिनियाँ कम्युनिस्ट पार्टीका विदेश विभाग प्रमुख लिउ चियान्छाओले काठमाडौंको शान्ति निकुञ्जका विद्यार्थीलाई खाना खुवाएर 'नेपाल स्माइलिङ प्रोजेक्ट' को उद्घाटन गरेका थिए । यस्तै, दुर्गम भेगका विद्यालय र समुदायमा महामारी रोकथाम तथा पुनःस्थापनासम्बन्धी अर्को परियोजना सञ्चालन चीनका दुई सरकारी निकाय चाइना इन्टरनेसनल डेभलपमेन्ट कोअपरेसन एजेन्सी र चिनियाँ वाणिज्य मन्त्रालयले गर्ने उल्लेख छ । साथै, यसमा संयुक्त राष्ट्रसंघीय विकास नियोग (यूएनडीपी) पनि कार्यान्वयन गर्ने मुख्य निकाय हो । 'जीडीआईअन्तर्गतका परियोजनाको कार्यान्वयनका बारेमा छलफल भयो,' बैठकमा उपस्थित एक प्रतिनिधिले भने । चीनले अघि सारेको सुरक्षासम्बन्धी कार्यक्रम ग्लोबल सेक्युरिटी इनिशिएटिभ (जीएसआई) र ग्लोबल सिमिलाइजेसन

निगमको अध्ययन गर्न समिति गठन

काठमाडौं (कास)- फाँडै ५० अर्ब ऋणमा ढुकेको नेपाल वायुसेवा निगमको व्यवस्थापकीय दक्षता अभिवृद्धि गर्न संस्कृति, पर्यटन तथा नागरिक उड्डयन मन्त्रालयले पूर्वगभर्नर दीपेन्द्रबहादुर क्षेत्रीको संयोजकत्वका शुक्रबार समिति गठन गरेको छ । समितिमा निगमबाट अवकाशप्राप्त पाइलट ओम गुरुङ, चार्टर्ड एकाउन्टेन्ट पीयूष आनन्द, ग्यालेक्सी

टेलिभिजनका सीईओ टीकाराम राई र सहारा न्यौपाने सदस्य छन् । निगमको संरचनागत एवं व्यवस्थापकीय अध्ययन तथा सिफारिस समितिले दुई महिनाभित्र मन्त्रालयलाई प्रतिवेदन पेश गर्नुपर्नेछ । निगमको ५ वर्षको अवस्था अध्ययन गर्दै, ऋण, दायित्व, नीतिगत तथा कानुनी पक्ष अध्ययन गर्नुपर्ने जिम्मेवारी समितिलाई तोकिएको छ । त्यस्तै निगमको

व्यवस्थापकीय पक्ष सुधार गर्न कस्तो व्यवस्थापन आवश्यक पर्ने हो, पुनःसंरचना कसरी गर्नुपर्नेलगायत ८ वटा विषयमा अध्ययन गर्ने मन्त्री सुदन किरातिले बताएका छन् । निगमको व्यवस्थापकीय सुधार गर्न प्रजातन्त्र बहाली भएपता मन्त्रीस्तरिय र मॉन्टरिण्ग् वाट हालसम्म कम्तीमा १० वटा अध्ययन समिति तथा आयोग गठन भई प्रतिवेदन बुझाइसकेका छन् ।

नागरिकता लिएको आरोपमा तिब्बती शरणार्थी पक्राउ

काठमाडौं (कास)- नेपाली नागरिकता लिएको आरोपमा प्रहरीले एक तिब्बतीयन शरणार्थीलाई पक्राउ गरेको छ । जिल्ला प्रशासन कार्यालय काठमाडौंबाट निमा ल्हामो गुरुङको नाममा जारी भएको नागरिकताको प्रमाणपत्रसहित तिब्बतमा जन्म भई शरणार्थीको रूपमा काठमाडौं बौद्ध तुसाल बस्ने २७ वर्षीया युवती पक्राउ परेकी हुन् ।

काठमाडौं उपत्यका अपराध अनुसन्धान कार्यालयले गुरुङलाई बिहीबार बौद्धबाट पक्राउ गरेको एसपी रवीन्द्र रेग्मीले बताए । उनी तिब्बतबाट भारतको बिहार र दिल्ली हुँदै २ वर्षदेखि बौद्धको बुद्ध तुसाल क्याम्पमा बसोवास गर्दै आएको प्रारम्भिक अनुसन्धानमा खुलेको प्रहरीले जनाएको छ । उनले क्याम्पमा बसोवास गर्ने व्यक्तिमार्फत नेपाली नागरिक कृष्णबहादुर कटुवाललाई नागरिकता बनाउन सम्पर्क गरेको र कटुवालले नेपाली नागरिकता दिलाएवापत ५ लाख रूपैयाँ लिएको समेत खुलेको छ । गुरुङलाई नागरिकता ऐन तथा लिखतसम्बन्धी कसुरमा आवश्यक कारवाहीका लागि जिल्ला प्रहरी परिसर टेकु पठाइएको एसपी रेग्मीले बताए ।

यसअघि प्रहरीले तिब्बतीयन शरणार्थीलाई नागरिकता बनाइदिने गिरोहका कटुवालसहित ५ जनालाई पक्राउ गरी कारवाही थालेको छ । गिरोहले सरकारी कार्यालयको कागजात, छाप तथा कर्मचारीको दस्तखत फिर्ता गरी फट्टा लिखत र नक्कली सिफारिस बनाएर नक्कली वृत्तासमेत खडा गरी जिल्ला प्रशासन कार्यालय काठमाडौंबाट नागरिकता बनाइदिने गरेको थियो ।

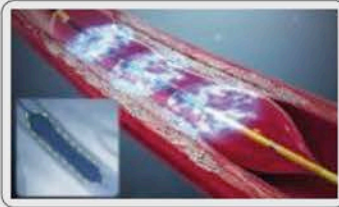
सूचना ! सूचना ! सूचना !

काठमाडौं जिल्ला काठमाडौं महानगरपालिका वडा नं. ५ स्थित रजिष्टर्ड कार्यालय रहेको नेपाल सरकार उद्योग वाणिज्य तथा आपूर्ति मन्त्रालय अन्तर्गत कम्पनी रजिष्ट्रारको कार्यालय त्रिपुरेश्वरमा दर्ता कायम भएकाले वेदिका इन्क प्रा.लि. (प्रा.लि. नं. १६०६२३/०७३/०७४), घरेलु तथा साना उद्योग कार्यालय, काठमाडौंमा दर्ता भई रेष्टुरेन्ट संचालन गर्दै आई रहेको यस वेदिका इन्क प्रा.लि. द्वारा काठमाडौंको नक्साल, मिनभवन र ललितपुरको भूतिसखेल बाहेक कहीं कतै अन्य रेष्टुरेन्ट संचालनमा नरहेको कुरा सम्पूर्णमा जानकारी गराइन्छ । यस कम्पनी प्रचलित कानून पेटेन्ट डिजाइन र ट्रेडमार्क ऐन, २०२२ बमोजिम उद्योग विभाग अन्तर्गतको औद्योगिक सम्पत्ति ट्रेडमार्कमा समेत दर्ता भई संचालन भई रहेकोमा देहाय बमोजिमका ट्रेडमार्कहरूसँग हबह मिल्दो जुल्दो वा नक्कल हुने गरी दुरुपयोग गरेको पाइइमा प्रचलित नेपाल कानून बमोजिम हदैसम्मको कारबाही गरिने जानकारी गराउँछौं ।

तपसिल

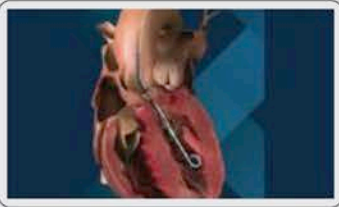
सुरक्षित जटिल एन्जियोप्लास्टीका लागि अग्रणी प्रविधि

सकवेभ कोरोनेरी लिथोट्रिप्सी

लेजर कोरोनेरी एन्जियोप्लास्टी

इम्पेला समर्थित एन्जियोप्लास्टी

हृदयका धमनीहरूमा जम्मा भएको अत्यन्त ठोस क्याल्सियमको ब्लकज खोल्न मद्दत गर्ने अत्याधुनिक प्रक्रिया ।

पारम्परिक एन्जियोप्लास्टी असफल भयो भने 100% बन्द भएका धमनी वा स्टेन्ट खोल्ने अत्याधुनिक प्रक्रिया ।

जटिल एन्जियोप्लास्टी गर्दा वा हृदयाघातका कारण भएको तनावबाट जीवन रक्षा गर्ने कार्यमा कमजोर मुटुलाई मद्दत गर्ने प्रयोजनका लागि सानो हार्ट पम्प ।

प्रमुख विशेषताहरू

सुरक्षित एन्जियोप्लास्टीलाई सक्षम बनाउँदै निम्न रोगीहरूलाई उत्कृष्ट परिणाम दिने:

- जसको शल्यक्रिया सम्भव छैन
- जसका धमनी गम्भीर तरिकाले बन्द भएका छन्
- जो हृदयको शल्यक्रिया गर्नु पर्ने जोखिममा छन्

हृदय संस्थान

थप जानकारीका लागि यहाँ कल गर्नुहोस्: **ह्वाट्सएप:** +91 9899 1080 38 | **इमेल:** assist.nepal@fortishealthcare.com

दिल्ली • गुरुग्राम • नोएडा • ग्रेटर नोएडा • फरिदाबाद • बंगालुरु • मुम्बई • कोलकाता • चेन्नई • मोहाली • जयपुर • लुधियाना • अमृतसर

२०७९ चैत्र २५

एनओसीमा...

विषयगत काउन्सिलमा दर्ता हुनुपर्ने विषयका हकमा काउन्सिलमा दर्ता भएको प्रमाणपत्र संलग्न गरे मात्र एनओसीका लागि आवेदन दिन पाउने प्रावधान राखिएको छ। चिकित्सा शिक्षाका एमबीबीएस, नर्सिङ, फार्मेसीलगायत विषय अध्ययन गर्न जान लाइसेन्स अनिवार्य गरिसकिएको छ। एनओसी प्राप्त गरिसकेपछि शिक्षण संस्था र शैक्षिक कार्यक्रम परिवर्तन गर्नुपरेमा त्यसअघि सटही गरेको विदेशी मुद्रा फिर्ता गरेको प्रमाणसहित पुनः आवेदन दिनुपर्ने व्यवस्था गरिएको छ। यसअघि एउटा कार्यक्रम र शिक्षण संस्था देखाएर विद्यार्थी अन्यत्रै भर्ना हुने गरेको पाइएको वैदेशिक अध्ययन अनुमतिपत्र शाखाका कर्मचारीहरू बताउँछन्। हालसम्म संसारभरका १ सय ६ वटा देशका साढे १० हजार शिक्षण संस्थामा नेपाली विद्यार्थीलाई अध्ययन गर्न अनुमति दिइसकिएको छ।

परामर्शदातामार्फत विदेश जान चाहने विद्यार्थीले परामर्शदाताको सिफारिसपत्रसमेत आवेदनमा संलग्न गर्नुपर्ने प्रावधान राखिएको छ। परामर्शदाताले कतिपय अवस्थामा अनियमितता गरेको समेत भेटिएकाले यस्तो गरिएको कर्मचारीहरूको भनाइ छ। तर, उक्त प्रावधानले परामर्शदाताहरू हकि्रका छन्। मन्त्रालयसँग कति परामर्शदाता छन् भन्ने यकिन तथ्यांकसमेत नहुँदा उनीहरूले मनोमानी गर्ने मौका पाएको सञ्चालकहरू नै बताउँछन्। भूटा विवरण पेस गरे त्यस्ता व्यक्ति र सहयोगीलाई समेत कानुनी कारबाहीको दायरामा ल्याउने निर्देशिकाको व्यवस्थाले कम्पटेन्सीहरू सबैभन्दा बढी त्रसित बनेका छन्। आफ्नै प्रयासमा अध्ययन गर्न जाने विद्यार्थीले भने स्वधोषणा उल्लेख गरे पुग्ने निर्देशिकामा उल्लेख छ। कतिपय अवस्थामा नक्कली कागजातसमेत पेस हुने भएकाले राजदूतावास वा कूटनीतिक नियोग, सम्बन्धित शिक्षण संस्था, कार्यालय र पदाधिकारीसँग पत्राचार वा इमेल वा टेलिफोन गरी जाँचबुझ गर्न सकिने व्यवस्था गरिएको छ।

एनओसी प्राप्त गरेर विदेशी शैक्षिक

मुद्दा कमजोर...

गिरोह नै बनाएर सरकारी कागजमा जालसाजी गर्ने, शरणार्थी बनाउँछैं भनेर भूटा आश्वासन दिने र सर्वसाधारणबाट पैसा संकलन गर्ने काममा कडा प्रावधानमा मुद्दा चल्छ। यस्तो अवस्थामा 'संगठित अपराध, मानव वेचबिखन तथा ओसारपसार र किर्ते' का दफालाई टेकेर अनुसन्धानको दायरा फराकिलो बनाउनुपर्नेमा प्रहरीले मुद्दा साँधुरो बनाउन खोजेको छ। तर, यति ठूलो अपराधमा पनि काठमाडौँ प्रहरीले मुलुकी अपराध संहिताको ठगीसम्बन्धी कानुन मात्रै लगाएर अनुसन्धान गरिरहेको छ।

काठमाडौँ उपत्यका अपराध अनुसन्धान कार्यालयका प्रमुख एसएसपी मनोज केसी नेपालीलाई शरणार्थी बनाउने खेल योजनाबद्ध देखिएको बताउँछन्। तर, अनुसन्धान काठमाडौँ प्रहरीबाट भइरहेकाले थप विषय उतैबाट वुझ्न उनले आग्रह गरे। 'यो ठगी प्रकरण पूर्वतयारीसहित व्यवस्थित र संगठित रूपमा भएको देखिन्छ,' उनले भने, 'केही व्यक्ति पक्राउ गरेर अपराध अनुसन्धान कार्यालयले काठमाडौँ प्रहरीमा पठाइसकेको छ। उतैबाट अनुसन्धान जारी छ। यसबाहेक अनुसन्धानका विषयमा थप केही भन्न सकिँदैन।'

काठमाडौँ प्रहरी प्रमुख एसएसपी दानबहादुर काकीले अहिलेसम्म आरोपितविरुद्ध ठगीमै अनुसन्धान भइरहेको बताए। 'अहिलेसम्म अरू कसुर आकर्षण हुने प्रमाण फेला परिसकेको र अनुसन्धान ठगोमा नपुगेका कारण पछि खुलेबमोजिम हुने गरी प्रहरी अघि बढेको छ,' उनले भने। तर, नक्कली सरकारी कागज खडा गर्ने, नागरिकलाई अनारगिक बनाउने र तेस्रो मुलुक लम्ने उद्देश्यले पैसा संकलन गर्ने काममा ठगीबाहेक संगठित अपराध, मानव वेचबिखन तथा ओसारपसार र किर्तेमा मुद्दा चलाउने आधार र आवश्यकतालाई प्रहरीले बेवास्ता गरेको छ।

प्रहरीले हेरफेर गरिएका सरकारी दस्तावेज, सर्वसाधारणबाट रकम संकलन गरिएका तथ्य तथा गिरोहका सदस्यहरूले एकापसलाई काटेका चेक र एमाले सचिव टोपबहादुर रायमाझीका छोरा सन्दीपका नाममा काटेका डेढ करोडको चेकको प्रतिलिपि पनि बरामद गरेको छ। यो चेकसँग आफ्नो सरोकार नरहेको रायमाझीको भनाइ छ। 'चेक तीन वर्षअघि काटिएको देखिन्छ, तर हामीलाई जानकारी छैन, काट्ने मान्छेले आफैँ राखेको देखिन्छ। यस विषयमा अनुसन्धानबाट मात्र सत्यतथ्य खुल््ला, तर म र मेरो छोरालाई जानकारी छैन,' उनले भने, 'मैले भूटानी शरणार्थीको कल्याण होला भनेर मात्र त्यो समूहलाई सहयोग गरेको हुँ।' तर, प्रहरीले बरामद गरेका चेकको भुक्तानी, रकमको

स्रोत, बैंकइ कारोबार र लेनदेनको विषयमा अनुसन्धान गरेको छैन। प्रहरीले यो अनुसन्धान नगरेसम्म कीर्ति पीडितबाट कीर्त रकम जम्मा गरिएको हो र वितरण कसरी गरिएको थियो भन्ने विस्तृत विवरण खुल्न असम्भव छ। यसमा राष्ट्र बैकको सहयोगमा सजिलै अनुसन्धान गर्न सकिने भए पनि प्रहरीले यसतर्फ ध्यान दिएको छैन।

प्रहरीले मुलुकी अपराध संहिता २०७४ को दफा २४९ अनुसार अदालतबाट म्याद लिएर अनुसन्धान गरिरहेको छ। यो कसुरमा मात्रै मुद्दा चलेमा आरोपितविरुद्धको अनुसन्धान २५ दिनभित्र टुट्याइसक्नुपर्छ। तर, संगठित अपराधको अनुसन्धान भने अवधि ६० दिनसम्म हुन्छ। यो कसुरमा अनुसन्धान भएमा ठगीको दफामा हुने सजायबाहेक थप ४० प्रतिशत सजाय जोडिन्छ। त्यस्तै, अनुसन्धानको दायरा पनि फराकिलो हुन्छ। तर, प्रहरीले विस्तृत अनुसन्धानमा ध्यान दिएको छैन। 'तीन/चार चरणमा जाँदुरी आएकाले बयान पनि त्यहीअनुसार चरणबद्ध रूपमा भइरहेको छ, पक्राउ परेका आरोपितको एक चरणको बयान सकिएको छ,' प्रहरीका एक अधिकारीले भने।

शरणार्थी बनाउने खेलमा गृह मन्त्रालयका कागजात हेरफेर गरिएकाले अपराध संहिताको २७४ मा उल्लेखित लिखतसम्बन्धी कसुर पनि आकर्षित हुनुपर्ने हो। गृहबाट तयार हुने कागजात उपलब्ध गराउन मन्त्रालयकै अधिकारीहरूले सघाएको अनुमान छ। तर, अनुसन्धान किर्तितर्फ प्रवेश नै भएको छैन।

त्यस्तै, फर्जी कागजातका आधारमा शरणार्थी बनाएर सयौँ युवालाई अमेरिका पठाउन लागिपरेको गिरोहविरुद्ध मानव वेचबिखन तथा ओसारपसार नियन्त्रण ऐन २०६४ अनुसार पनि अनुसन्धान हुन सक्ने आधार छ। यो कसुरको उद्योग गरेकामा आरोपितविरुद्ध अनुसन्धान हुन सक्नेमा त्यतातिर प्रहरी गाएकै छैन।

नेपाली नागरिकलाई शरणार्थी परिचयपत्र बनाइदिने भन्दै रकम असुल्ने गिरोहका दुलालको बयान प्रहरीले शुक्रबार लिएको छ। थुलुङ, गुरुङ र भण्डारीसँग पनि एक चरणको बयान सकिएको छ।

सन् १९९० तिर भूटानबाट विस्थापित भएका र तिनका सन्तानमध्ये १ लाख १३ हजार शरणार्थी अर्मेरिका, क्यानडा, अस्ट्रेलिया, न्युजियल्यान्डलगायत देशमा पुनर्वासमा गइसकेका छन्। तेस्रो देश जान अनिच्छुक ६ हजार ३ सय ६३ जनालाई नेपालमै कार्यसहमति दिने र पुनर्वास कार्यक्रममा छुटेका ४ सय २९ जनालाई पुनः प्रमाणीकरण गरेर परिचयपत्र दिने सरकारको निर्णय भएको थियो। तर, छुटपुटको नामवलीमा फर्जी नाम समर्पिएको थियो।

‘अनुसन्धानको निचोडमा जो परे पनि कारबाही हुनेछ’

गृहमन्त्री नारायणकाजी श्रेष्ठले नेपालीलाई भूटानी शरणार्थी बनाएर अमेरिका लैजाने भन्दै गिरोह सञ्चालन गर्ने जोकोहीका विरुद्ध कडाइका साथ अनुसन्धान र कारवाही प्रक्रियामा अघि बढाउन निर्देशन दिएका छन्। उपत्यका अपराध अनुसन्धान कार्यालयका प्रमुख एसएसपी डा मनोज केसीसहित घटना अनुसन्धानमा संलग्न अधिकारीसँग 'शरणार्थी बनाउने गिरोह' का बारे सिंहदरबारमा 'ब्रिफिङ' लिएपछि शुक्रबार कान्तिपुरसँग कुराकानी गर्दै मन्त्री श्रेष्ठले भने, 'यो गिरोहका बारेमा प्रहरीले जारी राखेको अनुसन्धानले छिट्टै निचोड निकाल्नेछ, जो परे पनि कारवाही हुन्छ, यसमा तलमाथि हुनेछैन।' मन्त्री श्रेष्ठसँगको संक्षिप्त वार्ता :

‘नेपालीलाई भूटानी शरणार्थी बनाएर अमेरिका उडाइने’ भन्ने सपना बेच्दै गिरोह सञ्चालन गरिरहेका व्यक्तिको खुलासा भएपछिको अबको अनुसन्धान/कारवाही प्रक्रिया कस्तो हुनेछ ?
यो गम्भीर मामलालाई उपत्यका अपराध अनुसन्धान कार्यालयले प्रारम्भिक अनुसन्धान गरेपछि गिरोहमा संलग्न व्यक्तिको सरकारी बकिल कार्यालयमा बयान जारी रहेको अवस्था छ। यसमा कुनै पनि दोषी नछुट्ने गरी कडाभन्दा कडा कारवाही अघि बढ्नेछ, त्यहीअनुसारको निर्देशन दिएको छ। भूटानी शरणार्थीका नाममा भइरहेको यो गलत कदमबारे अब सम्बद्ध सबै पक्ष जानकारी भइसकेको छ। यसको बाँकी अनुसन्धान र कारवाही प्रक्रियामा तदारुकतासाथ अघि बढ्छ।
भन्दा ५ वर्षयता सञ्चालन हुँदै आएको गिरोहमा प्रत्यक्ष/परोक्ष गृह मन्त्रालयका कर्मचारी पसमन्त्री, सचिवसमेतको संलग्नता देखिएको छ। यो अवस्थामा कुनै प्रभाव (पहुँच) ले अनुसन्धान रोकिने हो कि ?
त्यसो हुँदैन। अनुसन्धानले पुष्टि गरेमा गृह मन्त्रालयभित्रकै र जोकोही व्यक्ति कारवाहीको दायरामा आउनेछन्। नक्कली शरणार्थी बनाएर पैसा असुल्ने अमानवीय यो कदममा अब कुनै प्रभाव वा पहुँचको अर्थ रहन्न। के सही, के गलत भन्ने न्यायिक निरूपण मात्रै बाँकी रहन्छ।
यतिका वर्षदेखि यो वा त्यो बहानामा चलिरेहेको गिरोहबारेमा गृह मन्त्रालय कसरी जानकारी

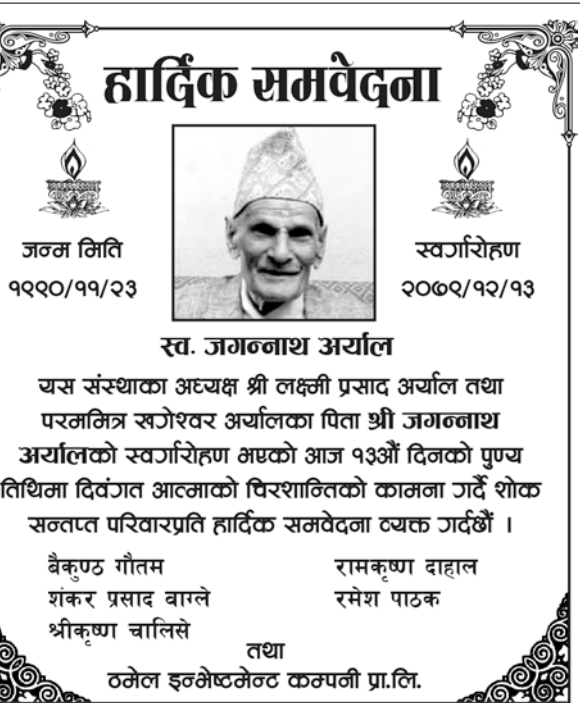
रहेन ? यो अचम्म होइन र ?

हो, अचम्मको कुरा छ। यही भएर यो प्रकरणमा रहे/भएका फाइल मगाएर अध्ययन गर्ने काम सुरु भएको छ। म आफैँले व्यक्तिगत रूचि लिएर यो गिरोहबारे अनुसन्धानमा लागेको छु। अहिले प्रहरीबाट जुन प्रक्रिया अघि बढेको छ, यसलाई कुनै कोणबाट पनि कमजोर नपार्ने गरी काम अघि बढ्छ। दोषी जो भए पनि कानुनको दायरामा ल्याइनेछ, म यो दृढता दोहोर्‍याएर भन्न चाहन्छु।

शरणार्थी समस्यालाई स्थायी रूपमा समाधान गर्न गृह मन्त्रालय आफैँले कार्यल बनाएर प्रतिवेदन बुझ्ने, अनि फेरि त्यही प्रतिवेदनको आधिकारितामा अर्को कार्यदल बनाउने कुरा आफैँमा अनौठो थिएन र ?
हो, त्यही भएर यो सरोकारको सुरुवातदेखि नै जोडिएका सबै पक्षमा अध्ययन र अनुसन्धान हुने भएको छ। अहिले चासोमा आएजस्तै यो मुद्दा ठगी मात्रैको हो वा संगठित अपराध हो भन्नेबारेमा पनि सरोकार सम्बद्ध पक्षको परामर्शपछि निस्कौल लिइनेछ। शरणार्थीको मानवीय संवेदनामाथि खेलवाड गर्दै सञ्चालनमा रहेको गिरोह र यसमा जनसाधारणको करोडौँ रूपैयाँ रकम ठगी भइरहेको यो घटनालाई कुनै पनि हिसावले सामान्य रूपमा आकलन गर्न सकिँदैन। सक्दो प्राथमिकता राख्दै र गम्भीरताका साथ यो मुद्दालाई गृह मन्त्रालयले अघि बढाउने प्रतिवद्धता जनाउन चाहन्छु।

हिमालमा आँप...

‘यसअघि आँप ल्याउन तराई भर्नुपर्थ्यो,’ उनले भने, ‘अब त गाउँमा फलेको आँप तराई पठाउन पाइने भयो,’ उनले भने। मुगुको बेसी मानिने सुकाडिक समुद्र सतहदेखि भन्दा १२ सय मिटर उचाइमा छ। १ सय ४६ घरधुरी रहेको गाउँका अधिकांश स्थानीयले आरु र ओखरका बोट काटेर अहिले धमाधम आँपका बिक्वा लगाउन थालेका छन्। गाउँमै तराईमा फल्ने आँप, मेवा, अम्ला, अनारलगायत फलफूल उत्पादन हुन थालेपछि स्थानीयको आयआर्जनमा बृद्धि भएको कमला बुढाले बताइन्। उनका अनुसार उत्पादित फलफूल गन्धा, माझफचौर, सदरमुकाम गमगढी, बाजुराको कोल्टी बजारलगायत ठाउँ जान थालेको छ। गत वर्ष भन्दा ३० किन्टल अम्ला बिक्री गरेर १० हजार रूपैयाँ आम्दानी भएको उनले बताइन्। गत वर्ष ३० रूपैयाँ प्रतिकिलो अम्ला बिक्री भएको थियो।

अघि बढ्यो मोतिहारी–सर्लाही

ग्यास पाइपलाइनको काम

इन्डियन आयल निगमले साढे ३३ लाख भारु लागतमा डिटेल रुट सभैँ गर्न कर्मचारी खटासर

काठमाडौँ (कास)- मोतिहारी-अमलेखगन्ज पेट्रोलियम पाइपलाइनको सफलतापछि नेपाल आश्रित निगमले मोतिहारी-पथलैया सर्लाही एलपी ग्यास पाइपलाइनको काम अघि बढाएको छ। इन्डियन आयल कर्पोरेसन लिमिटेड (आईओसी) ले डिटेल इन्जिनियरिङ सभैँको काम थालेको हो। आईओसीकै लगानीमा डिटेल रुट सभैँ गर्न कम्पनी तोकेर कर्मचारी खटाइएको निगमका उपनिर्देशक भरत रेग्मीले जनाए। 'सुरुमा मोतिहारी, अमलेखगन्जदेखि लोथर रुटको प्रारम्भिक अध्ययन भयो। तर, जग्गाका कारण त्यति सम्मानना देखिएन। सर्लाहीमा निगमकै १६ विघा जग्गा छ, त्यहाँ सम्भावना भएकाले आईओसीलाई आग्रह गर्‍यो,' इन्जिनियरिङ परियोजना तथा सूचना प्रविधि विभाग उपनिर्देशक रेग्मीले भने, निगमकै आग्रहमा आईओसीले डिटेल रुट सभैँ सुरु गरेको छ।' निगमले लोथरमा दोस्रो फेजअन्तर्गतको पेट्रोलियम पाइपलाइन (अमलेखगन्जदेखि लोथरसम्म) र इन्धन भण्डारण गर्ने योजना बनाएको छ। सोही कारण ग्यास पाइपलाइनका लागि जग्गा पर्याप्त पुग्दैन। फास्ट ट्र्याक पनि बन्ने चरणमा रहेकाले ग्यास पाइपलाइनका लागि सर्लाही उपयुक्त देखिएको रेग्मीले जनाए। 'सबै हिसावले सर्लाही उचित देखिन्छ, त्यही भएर आईओसीलाई आग्रह गरेका थियौँ,' उनले भने, 'उसले टिम परिचायन गरिसकेको छ। आईओसीले लागत, राजगर्न वा जंगलको बाटोसहितको डिटेल

एसोसिएट्सलाई जिम्मा दिएको छ। उक्त कम्पनीले करिब २ महिनाभित्र विस्तृत इन्जिनियरिङ रिपोर्ट दिने उनले बताए। 'करिब १ सय ३३ किमिको अनुमान छ। कुन रुटबाट निर्माण गर्ने, कुन/कुन पोइन्टमा पाइप राख्ने, लागत खर्चसहित विस्तृत अध्ययन हुन्छ,' यादवले भने, 'सही प्रतिवेदनका आधारमा जीट्जीबाट गर्ने कि निगमले लगानी गर्ने निर्णय हुन्छ।' मोतिहारी-अमलेखगन्ज पेट्रोलियम पाइपलाइन वनेपछि, वार्षिक करिब २ अर्व बचत भइरहेको छ। दुवानीमा हुने नोक्सानी र भत्सार नाकामा हुने सवारी जाम अन्त भएको छ। इन्धन दुवानीमा पाइपलाइन उत्तम विकल्प भएकाले ग्यासको पनि तयारी भएको हो। अहिले रकमौलदेखि मुजफ्फरपुर १ सय ४० किमिबाट बुलेटमार्फत ग्यास दुवानी हुन्छ। आईओसीले मोतिहारीसम्म ग्यास पाइपलाइन विस्तार गरिसकेको छ। ग्यास पाइपलाइनले नेपाली रकम बिदेशिनबाट जोगिने निगमको भनाइ छ। बुलेटबाट ग्यास दुवानी गर्दा वार्षिक ६ अर्व रूपैयाँ खर्च भइरहेको छ। ग्यास दुवानीमा भारतीय ट्रान्सपोर्टरको एकाधिकार हुँदा दुवानीमै अर्बौँ रूपैयाँ बाहिरिएको हो। निगमका अनुसार ग्यासको मासिक औसत खपत ४० हजार टन हो। उक्त परिमाण भारतका ४/७ वटा ट्रान्सपोर्टरको बुलेटमार्फत दुवानी भइरहेको छ। हाल करिब ७ सय भारतीय बुलेटमार्फत ग्यास दुवानी हुँदै आएको छ। यस्तो क्रम करिब ४४ वर्षदेखि जारी छ।

गहनाको खोजी

काठमाडौँको हार्डीगार्स्टिथ गहना पोखरीमा शुक्रबार ‘गहना खोज्ने जना’ मनाउँदै स्थानीय। जानामा नेवार समुदायका युवाले टुँडालदेवीको पाल्की बोकेर हराएका गरगरहना खोज्ने गर्छन्। वैष्णवीदेवी पनि भनिने टुँडालदेवीलाई युवाले पोखरीमा तीन पटक घुमाउँछन्। किंवदन्तीअनुसार टुँडालदेवीका गहना खोज्न रथलाई पोखरीमा लैजाने चलन छ।

तस्बिर : संजोग मानन्डार/कान्तिपुर

‘शालीन’ सुवास, ‘बाघ’ घिसिङ

सुवास घिसिङले ५ अप्रिल-१९८० मा ‘गोर्खा राष्ट्रिय मुक्ति मोर्चा’ गठन गरे । बंगालविरुद्ध २८ महिना दार्जिलिङ पहाडमा आन्दोलन चर्काए, हजारौंको मृत्यु भयो । दुई दशकसम्म दार्जिलिङमा एकल राज गरे । अन्त्यमा उनैले भने, ‘गोर्खाल्यान्ड नफल्ने वनतरुल हो, यसको पछि नदगुर्नु ।’ तर, घिसिङ त घिसिङ थिए । उनीजस्ता न कोही थिए, न कोही भए ।

गोर्खाल्यान्डको कथा

छुटेन काविलो

दार्जिलिङमा अलग राज्यका निमित्त कुनै दिन सशस्त्र आन्दोलन होला ?

८० को दशकअघि यो प्रश्नबारे धेरैले सोचन पनि सक्दैनथे । किनकि त्यो बेला दार्जिलिङका आम मान्छेले सरकारविरुद्ध बोल्ने कुरा त छाडिदार्ज, बोल्नेहरूको कुरा सुन्ने अटिसम्म गर्दैनथे । यस्तो बेला एकाएक एक कवि सडकमा निस्किए र चिच्याए- ‘वरु मलाई त जंगली बाघकै मुटु एकै दिन भए पनि पैचो मागेर मूल सडकबीच मेरा पैतालाका डामहरू छाडिगल मन लाग्छ ।’

त्यसपछि ? त्यसपछि त विस्तारै त्यही पैतालाका डाम पछ्याउँदै दार्जिलिङका आम मान्छे सडकमा निस्किए । नारा लगाउन थाले । गोर्खाल्यान्डको निमित्त मर्न अनि मार्नसमेत तयार हुन थाले । यति ठूलो करामत गर्ने कवि उनै ‘सुवास’ थिए, जो दार्जिलिङको राजनीतिमा ‘घिसिङ’ बनेर गरिँए । दार्जिलिङको मिरिङमा एउटा सानो कमान छ, मञ्जु । त्यही कमानमा २२ जुन, १९३२ मा जर्मिएका थिए घिसिङ । तर, त्यो बेला उनलाई न सुवास भनिन्थ्यो, न घिसिङ । घरकाहरूले दिएको नाम थियो- ‘शेराव’ । उनी शेराव बनेर मञ्जु प्राइमेरी स्कूल पुगेका थिए । मञ्जु वरिपरिको जंगल । तलतिर बग्ने बालासान खोला । वरिपरिको चियाकमान । शेराव त्यतै घुमिरहन्थे । रेंडयो सुन्थे । जब स्कूल छोडी हुन्थ्यो, बालासान खोलातिर दगुरिहाल्थे । खोलासाग तिनको लगाव यति धेरै थियो, दुईतीन दिनसम्म खोलामै बसिरहन्थे । दुबाली घुमाउँथे । माछा मार्थे । ओढारमै आगो फुकेर सुत्थे । त्यसैले घरकाहरू दिक्क मान्थे, ‘नगोको शिकार गर्नु राम्रो होइन ।’

जब घर फर्किन्थे, तब फेरि जंगल जान्थे । र, घाँस काट्दै गरेका साथीहरूलाई सुनाउँथे, ‘एक दिन यो जंगलमा म सडक बनाउनेछु । हेर्नु माइँ, यहाँ एक दिन गाडी कुद्नेछ ।’

सुवासका आफ्ना कमानका मुन्सी थिए । घरको अवस्था साझै खराब थिएन । त्यसैले हाइस्कूलका निमित्त अब उनी सन्त रोवर्ट दार्जिलिङ पुगे । त्यहाँ फादरहरू थिए, जो बुधवार सबैलाई नक्सा बनाउन लगाउँथे । शेरावले अब नक्सा बनाउन थाले । कविता लेख्न थाले । उनको नाम बदलियो । अब उनी सुवास बने ।

हो । त्यही बेला हो, उनले नाटक लेखे, ‘भक्तिएको घर’ । गाउँमा प्रदर्शन गरे ।

सुवास त्यही बेलादेखि नै हरथोकमा अघि हुन्थे । कविता सुनाउन सबैभन्दा पहिला आइपुग्थे । उनी फुटबल खेल्थे । चित्र बनाउँथे । भायोर्लिन बजाउँथे । म्यारोवन ठोक्थे ।

जीवन डिकटाक्ले हिँडिरहेकै थियो । अचानक गाउँमा टाइफाइडको रोग आइदियो । त्यही रोगले उनका आफ्नालाई लिएर गइदियो । अनि त सुवासको पढाइ रोकियो । उनले अब नयाँ बाटो खोजे । सन् १९४४ मा उनी फौजी बने । फौजी बनेपछि नै उनले १९४९ मा माध्यमिक तह पास गरे । तर, घरको अवस्था सुधिन सकेन । घरमा एक्री आमा थिइन् । उनी निकै बृद्ध भइसकेकी थिइन् । त्यसैले बारम्बार भनिन्थु, ‘थुप्रेन फौजी हुनु । छोड्दै त्यो काम ।’

‘पोलेला सुवास लेसनायक बनिसकेका थिए । नागाल्यान्डमा उनको इड्युटी थियो । एक दिन सेनासँग उनी नुबुड खोलानजिक गस्तीमा गइरहेका थिए । एक घाइते नागासँग जम्काभेट भयो । उप्रवादी मानिने नागालाई सेनाले घेरामा हालिहाल्यो । त्यसपछि, सोधियो, ‘तिमरेको नेता अडजामे फिजो कहाँ छ ?’

‘मलाई थाहा छैन । त्यसै पनि म घाइते छु । वरु मलाई मारिदिए हुन्छ ।’

नागाको अँट देखेर सुवास छक्क परे । र सोधे, ‘किन तिमरेक यसरी लड्छौ ?’ किन मर्न पनि डराउँदैनौ ?’

‘हामी त आफ्नो माटाका निमित्त लड्दै छौ’, घाइते नागाले अन्तिम लाइन जोड्दै, ‘वरु तिमरेकै केको लागि यहाँ हामीलाई दबाउन आएको नि ? भातका लागि ?’

‘माटो’ को कुराले सुवासलाई तान्यो । उनले सेनालाई अडेर दिए, ‘घाइतेमाथि गोली ठोक्नु कुनै बहादुरी होइन । उसलाई छोडिदेऊ ।’ नागालाई छोडियो । तर, खबर हाइकमान्डसम्म पुगिहाल्यो । सुवासमाथि कारवाही हुनेभयो । सुवासले फेरि गाउँ सम्भिए । बूढी आमा सम्भिए । बालासान खोला सम्भिए । र, १९६० मा फौजी छोडेर फेरि दार्जिलिङ फर्किए । अब उनी शिक्षक बने । त्यो १९६१ को कुरा हो । उनले तीनधारे बंगला स्कूलमा पढाउन थाले । त्यही बेला तीनधारेमा सांगीतिक कार्यक्रम हुँदै थियो ।

सुवासलाई भायोर्लिन बजाउने मुर्त चल्तिहाल्यो । उनी बीचैमा जबरजस्ती मञ्चमा उक्लिए । र, भायोर्लिन बजाउन थाले । अब विधिगत त कार्यक्रम ?

दर्शकहरूले दिक्क मान्न थाले । बलजफ्ती बजाइरहेको धुन बन्द गर्न हुँदैन नै सुरु गरिदिए, ‘भयो, भयो । तिम्रो धुन मिलेन ।’

तर, सुवासको हिप्पीसँग कसले सके ? उनले स्टेजबाटै जवाफ दिए, ‘बजाउँदै गर्नुपर्छ । धुन एक दिन आफैँ मिलिहाल्छ ।’

एक वर्ष शिक्षक बनेपछि उनले टिचर ट्रेनिङ गर्न भए । त्यसैका निमित्त १९६२ मा बीटी गर्न कालेबुड पुगे । त्यो बेला बीटी गर्नेहरूका निमित्त काम छुट्याइन्थ्यो । सुवास घिसिङलाई फुड सेक्रेटरी बनाइएको थियो, जहाँ होस्टेलको खाना व्यवस्थावारे उनले हेर्नुपर्ने हुन्थ्यो । तर, त्यही समय अर्को घटना भयो । एक दिन ट्रेनिङमा आउने एक शिक्षकलाई भाडा लागेछ । घिसिङले खाना बनाउनेलाई अडेर दिइहाले, ‘आज सबैका निमित्त खोले बनाइदिन ।’

‘भाडा लाग्ने त एक जना मात्रै हुन् । किन सबैले खोले खानू ?’, प्राचार्यकहाँ गुनासो पुगिहाल्यो । प्राचार्यले घिसिङलाई बोलाए र सोधे, ‘किन यस्तो गरेको ? तिम्रो काम त यहाँ के छ, के छैन- हेर्ने मात्रै हो त !’ यति सामान्य कुरा थियो । प्राचार्यसँग बहस चल्थो । उनले फेरि बीटी कलेज पनि छाडिदिए ।

त्यसपछि त उनी दार्जिलिङ कलेज आइपुगे । त्यहीं उनको भेट राजनीतिक नेताहरूसँग हुन थाल्यो, साहित्यिकहरूसँग हुन लाग्यो, जहाँ साहित्यकार एडोन रोड्गोड र उनी एउटै होस्टेलको कोठामा बस्थे । त्यही कोठामा सिक्किमका पूर्वमुख्यमन्त्री नरबहादुर भण्डारीहरू गफ गर्न आउँथे । दावा बज्जनहरू आइपुग्थे । कवि आगमसिंह गिरी, नन्द हाइखिम, समीरण ‘प्रियदर्शी’ हरू आइरहन्थे । सुवास आफुले लेखेको उपन्यास पढ्थे । र, अरूलाई सुनाइरहन्थे ।

पछि सुवास घिसिङ किरायाको अर्को घरमा सरे । भिनितामा उनको सानो कोठा थियो । उनी त्यही बस्थे । चर्किएको चस्मा लगाउँथे । कोठामा एउटा कालो विरालो थियो । कुनै बेला विरालो आएर उनको कुसैमा बसिदिन्थ्यो । तैपनि उनी लेखिरहेकै थिए । आगो ओगल्ने कविता लेख्ने घिसिङको चर्किएको चस्मावारे एक दिन लेखक जीवन लावरले सोधे, ‘किन चर्किएको चस्मा लगाउनुहुन्छ, तपाईं ?’

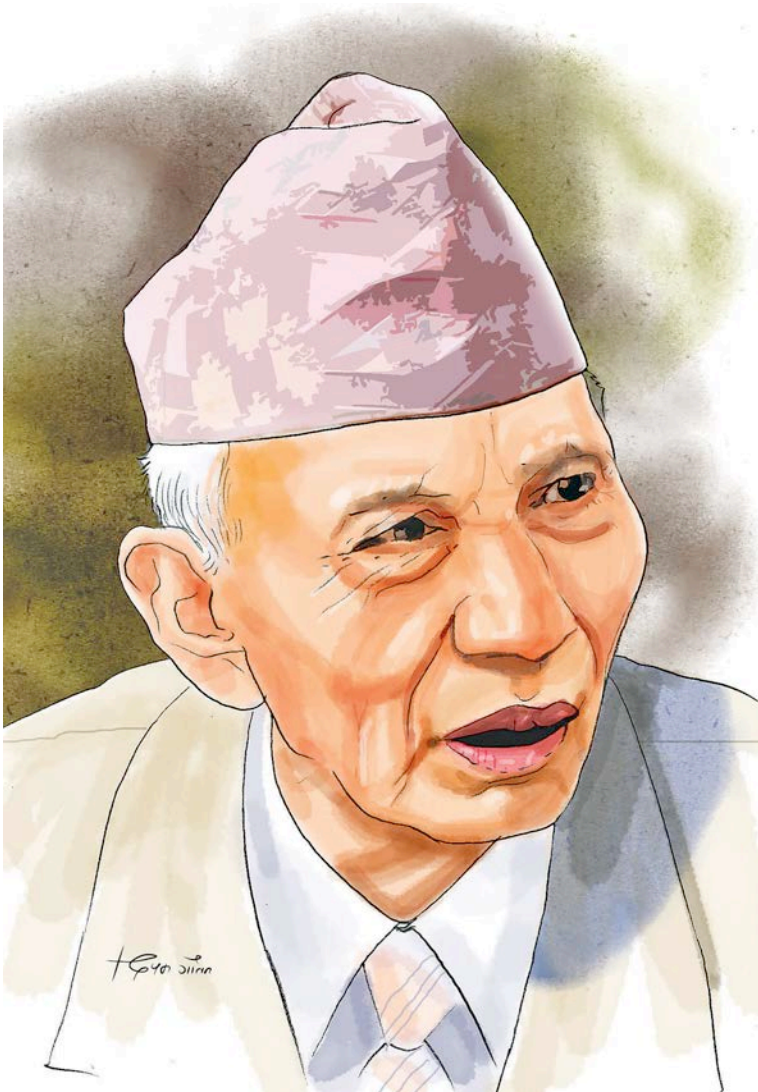
उनले टट्टौली गरी, ‘यो बंगाललाई हेर्ने मेरो चस्मा हो ।’ हो, त्यही बेलाको कुरा हो । उनले कविता लेखे । पहिलो उपन्यास ‘नीलो चोली’ लेखे । त्यो उपन्यास रातारात यसरी हिट भइदियो, जो हरेकको हात- हातमा पुग्न थाल्यो । त्यो बेला नेपाली किताब बनारसमा छापिन्थ्यो । एउटा छापखानामा काम सकेर जब उनी दार्जिलिङ फर्किँदै थिए, सिलगढीमा आइपुग्दा छक्क परे । किनकि, त्यहाँ त उनको ‘नीलो चोली’ ब्याकमा बिक्रिहेको थियो ।

त्यसपछि त हो, उनले घोषणा गरे, ‘अब किताबको भित्री पन्ना मात्रै बनारसमा छापे हो । कमरबै दार्जिलिङमै छापे हो ।’ किताबको कारलाई उनीहरू ‘ज्याकेट’ भन्थे । त्यसपछि त नयाँ किताबको ‘ज्याकेट’ दार्जिलिङमै छापियो । त्यो ‘परिस्थिति’ उपन्यासको कमर थियो, जो भारतमै रीतन कमरको रूपमा छापिएको पहिलो नेपाली किताब बन्यो ।

‘नीलो चोली’ ले सुवासलाई धेरै पाठकसम्म पुऱ्यायो । उनले चर्चा पाए । अश्लील लेखेको भन्दै गाली पनि खाए । तर, साहित्यमा परिचित नाम त बनिहाले । अब उनको कलम रोकिएन । ‘मने’ लेखे । ‘लुडबुड क्याम्प’ लेखे । ‘नीलो चोली’ को नयाँ संस्करण घरीघरी आइरहयो । ‘लेखन कति छापियो ?’ पछि त सुवासले गन्तीधर राख्न सकेनन् । तैपनि उनीमाथि अश्लील साहित्य लेखेको आरोपचै घरीघरी दोहोरिइरह्यो । अनि त उनले सार्वजनिक रूपमै भने, ‘नेपाली साहित्य पढ्ने कति जना छन् र ? पढ्दै नपढेकाहरूलाई किताबप्रति तान्नलाई नै मैले यो उपन्यास लेखेको हुँ । पहिले म नेपाली किताब पढ्ने जमात बनाउन चाहन्छु ।’

सुवास लेखक थिए । त्यसैले त भावुक पनि थिए । उनी दार्जिलिङका मानिसहरूले भोगिरहेको दुःख देखेर हैरान हुन्थे । आम मान्छेको त्यही समस्या देखेर १९६६ मा उनी पहिलोचोटि तरुण संघमा जाँडिए । त्यो युवाहरूको जमात थियो, जसले आम मानिसको हितमा आवाज उठाउँथ्यो । सुवासलाई तरुण संघको मुद्दाले तान्यो ।

ऊ बेला दार्जिलिङमा आम मानिसको अवस्था निकै खराब थियो । त्यहीबेला देशमै खाद्य संकट सुरु भयो । यस्तो बेला युनाइटेड लेफ्टिस्ट फ्रन्टले देशव्यापी आन्दोलनको घोषणा गर्‍यो । दार्जिलिङमा खाद्य संकट चरममा पुगेको थियो । मान्छे राशनका निमित्त घण्टी लाइनमा उभिनपुग्थ्यो । त्यसैले आन्दोलनको समर्थनमा दार्जिलिङ पनि उभियो,

सुवास घिसिङको ‘नीलो चोली’ ब्याकमै बिक्री भयो । किताब कति छापियो ? गन्ती राख्न सकिन्छ । तर, उनीमाथि अश्लील साहित्य लेखेको आरोप घरीघरी दोहोरिइरह्यो ।

जसलाई तरुण संघले पनि समर्थन गर्‍यो । सुवास घिसिङ पहिलोचोटि सडकमा ओर्लिए ।

त्यो दिन दार्जिलिङमा ठूलै भडप भयो । पहिलोचोटि सरकारी वाहन जलाइयो । क्लबसाइड नजिकदेखि चौरस्तासम्मका दोकापटा तोंडफोड गरियो । बाटाको चप्पल फर्काफर्कायकसम्म भयो । त्यसपछि के चाहिन्थ्यो ? सरकारले आन्दोलनकारीविरुद्ध मुद्दा दर्ता गरिदियो । १४४ जना आरोपी पक्राउ परे, जसमा सुवास घिसिङ पनि थिए । पछि अरूलाई छाडियो, तर १२ जना विरुद्ध नन-बेलेवल मुद्दा चल्थो । सुवास घिसिङ पहिलोचोटि जेल गए । जुन दिन उनी जेल पुगे, कोइला टिपे र भितामा कविता लेखे-

‘म वास्ता गर्दिनँ
म मेरो जीवनपथमा
डर पनि मान्दिनँ
ममाथि आकाशै खसे पनि
होस्न छाडिदिनँ ।’

त्यसपछि साथीहरूलाई नयाँ कथा सुनाए, ‘अब दार्जिलिङमा आन्दोलन नै गर्नुपर्लाजस्तो छ । यो थानाको राइफल पनि एक दिन खोल्नुपर्छ । दार्जिलिङलाई हामीले कब्जा गर्नुपर्छ ।’ केटाहरू खिक्का छोडेर हाँसे, ‘पगलाजस्तो कुरा त बनिहाले । अब उनको कलम रोकिएन । ‘मने’ लेखे । ‘लुडबुड क्याम्प’ लेखे । ‘नीलो चोली’ को नयाँ संस्करण घरीघरी आइरहयो । ‘लेखन कति छापियो ?’ पछि त सुवासले गन्तीधर राख्न सकेनन् । तैपनि उनीमाथि अश्लील साहित्य लेखेको आरोपचै घरीघरी दोहोरिइरह्यो । अनि त उनले सार्वजनिक रूपमै भने, ‘नेपाली साहित्य पढ्ने कति जना छन् र ? पढ्दै नपढेकाहरूलाई किताबप्रति तान्नलाई नै मैले यो उपन्यास लेखेको हुँ । पहिले म नेपाली किताब पढ्ने जमात बनाउन चाहन्छु ।’

सुवास लेखक थिए । त्यसैले त भावुक पनि थिए । उनी दार्जिलिङका मानिसहरूले भोगिरहेको दुःख देखेर हैरान हुन्थे । आम मान्छेको त्यही समस्या देखेर १९६६ मा उनी पहिलोचोटि तरुण संघमा जाँडिए । त्यो युवाहरूको जमात थियो, जसले आम मानिसको हितमा आवाज उठाउँथ्यो । सुवासलाई तरुण संघको मुद्दाले तान्यो ।

ऊ बेला दार्जिलिङमा आम मानिसको अवस्था निकै खराब थियो । त्यहीबेला देशमै खाद्य संकट सुरु भयो । यस्तो बेला युनाइटेड लेफ्टिस्ट फ्रन्टले देशव्यापी आन्दोलनको घोषणा गर्‍यो । दार्जिलिङमा खाद्य संकट चरममा पुगेको थियो । मान्छे राशनका निमित्त घण्टी लाइनमा उभिनपुग्थ्यो । त्यसैले आन्दोलनको समर्थनमा दार्जिलिङ पनि उभियो,

पाएनन् । तैपनि उदेक भयो । देवप्रकाशसँग चुनाव लड्ने अरू १२ जना थिए । तर, राईले घिसिङवारे मात्रै नसोचेको भविष्यवाणी गरिदिए, ‘अरू त के हो कुर्नि ? म मेरेपछि यो चीलले चै एक दिन उठुम मच्चाउनेबाला छ, है !’ सबै छक्क परे । घिसिङ केही दिनलाई चुपचाप भए ।

ठीक त्यही बेलाको कुरा हो । दार्जिलिङ-कालेबुडमा खूब तर्क प्रतियोगिता हुन्थ्यो । सुकियापोखरीमा पनि तर्क प्रतियोगिता हुने भयो । ‘दार्जिलिङमा अलग राज्य चाहिन्छ/चाहिँदैन ?’ यसमाथि पहिलोचोटि तर्क-प्रतियोगिता हुने भयो । कुमार भोट्टिया यसका संयोजक थिए । तर, उनले गोर्खा-लिंग नेता देवप्रकाश राईसँग सुझाव मागे । जब राईले प्रतियोगिताको विषय हेरे, उनी हाँचिए, ‘तर्ककै राज्य हुनु हुँदैन भन्नेले जित्यो भने के हुन्छ ?’ अयोजक चर्कित भए, ‘साँच्चै राज्य हुँदैन भन्नेहरूले जिते के हुन्छ ?’ केहीअघि मात्रै कालेबुडमा अन्तर विद्यालय तर्क प्रतियोगिता भएको थियो । विषय थियो, ‘रक्सी खानु राम्रो हो कि होइन ?’ गर्भमेट हाइस्कूलले ‘रक्सी खानु राम्रो हो’ भन्ने पक्षमा तर्क गर्नु थियो । उनीहरूले यति राम्रो तर्क राखे, अन्त्यमा प्रतियोगिता नै जिते । अर्थात् ‘रक्सी खानु राम्रो हो’ भन्नेहरूले जिते । अब परेन त फसाद ?

देवप्रकाश राईले नयाँ सुझाव राखे, ‘यो त गम्भीर विषय हो । यसमाथि तर्क प्रतियोगिता होइन । सेमिनर राख्नुपर्छ । बुद्धीजीवीहरूलाई बोलाउनुपर्छ ।’ तर्क प्रतियोगिता हटाउ सैमिनारमा बढलियो । बुद्धीजीवीहरू कसलाई बोलाउने ? लेखक, प्रोफेसरहरूको सूची तयार गरियो । संगोष्ठीमा शिवकुमार राईदेखि इन्द्रबहादुर राईहरूसम्म भेला भए । मदन तामाङदेखि सुवास घिसिङहरूसम्म आइपुगे । त्यही सेमिनारले घोषणा गर्‍यो ‘अब अलग राज्य मान्ने हो । यसका निमित्त साँझा मञ्च बनाएर लड्ने हो ।’

अब प्रान्तीय मोर्चाले छुट्टै राज्यको मागलाई जोडदारसँगैले अघि बढाउन थाल्यो, जसलाई घिसिङ आफैँले पनि केही समय नेतृत्व दिए । पछि कवि गुमानसिंह चाम्लिङले यसको अगुवाई गरे । तर, जब नेतृत्वबीच मतभेद देखिन थाल्यो, घिसिङले ६ अप्रिल, १९८० मा आफ्नै अर्को नयाँ दल खोले, ‘गोर्खा राष्ट्रिय मुक्ति मोर्चा ।’

तर, फेरि पनि घिसिङले भनेजस्तो समर्थन पाएनन् । त्यो यस्तो समय थियो, जतिबेला घिसिङ मान्छे थुप्रिएको देखसाथ भाषण सुरु गरिहाले । मञ्जुमा त फुटबल फाइनल हुँदै गर्दा जिल्लेले टुफी पनि थापे पाउँदैन थिए, घिसिङ सुरु भइहाले । यस्तो बेला ८ अगस्त, १९८० को दिन सुकियापोखरीमा

अर्को संगोष्ठी भयो, जहाँ प्रान्त परिषद् बनाउने घोषणा भयो, जो साँझा मञ्च थियो, जसले अब छुट्टै राज्यको मुद्दा अघि बढाएर लैजाने भयो, जहाँ सुवास घिसिङ थिए । उनकै दल गोरामुमो पनि थियो । सीपीएमको भन्डा नै बोकेर आउने अबुल फजलहरू थिए । सीपीआईबाट विद्रोह गरेर आउने भीमलाल दंगलहरू थिए । विभाजित गोर्खा-लिंगको भन्डा नै बोकेर आउने मदन तामाङ अनि कप्रेसका गजेन्द्र गुरुङहरू पनि थिए । आखिल भारतीय भाषा समितिका इन्द्रबहादुर राई र सीके श्रेष्ठहरू पनि थिए । उनीहरू सबै अब साझा मञ्चमा उभिए । त्यही संगोष्ठीको घोषणाअनुरूप २७ सेप्टेम्बर, १९८० मा अर्को बैठक बस्यो, जहाँ साहित्यकार इन्द्रबहादुर राईलाई ‘दार्जिलिङ प्रान्त परिषद्’ को अध्यक्ष बनाइयो । अब प्रान्त परिषद् शक्तिशाली संगठन बन्यो, जो कमान-कमान पुग्न थाल्यो । बस्ती-बस्ती पुगेर मान्छेलाई जागरुक गराउन थाल्यो । छुट्टै राज्यका निमित्त इन्द्रा गाथीलाई पत्र लेखियो । तर, त्यही समय घिसिङ चुपचाप एउटा टोली लिएर नेपालका राजा भेट्न हिँडे । सुरु भएन त अर्को विवाद ?

अब प्रान्त परिषद्ले घिसिङलाई ‘शो कज’ गर्‍यो । कालेबुडको प्रणामी स्कूलमा बैठक बोलाइयो । एक बस समर्थकहरूसँग सुवास घिसिङ कालेबुड आइपुगे । अध्यक्षको नातामा इन्द्रबहादुर राईले प्रश्न गरे, ‘यो त गलत काम गर्नुभयो । तपाईं प्रान्त परिषद् मा पनि हुनुहुन्छ । कसरी तपाईं नेपालको राजा भेट्न जानुभयो ? कारण बताउनुहोस् !’

घिसिङ जुरूक उठे । दुईचोटि खोके । र, भने, ‘यो सब मैले तपाईंहरूलाई बताई बस्नुपर्छ, भन्ने मलाई लाग्दैन ।’

शक्तिशाली प्रान्त परिषद् अचानक फेरि दुई फ्याक भयो । तर, फेरि पनि घिसिङ त रोकिनेवाला थिएनन् । उनी अब रात-दिन भाषण गर्दै हिँड्नु थाले । जनता त फेरि पनि उही त थिए नि । घिसिङलाई पागल नै सम्झिरहे । त्यसपछि दिक्क भएर उनले भन्न थाले, ‘यो दार्जिलिङको मान्छे गुलुप हो गुलुप ।’

‘गुलुप ?’ घिसिङको आफ्नै लजिक थियो, ‘गुलुप भनेको बेल्नु हो । र, दार्जिलिङका जनता त्यही बेल्नुजस्तै छन् । जो फुक्दा मात्रै फुलेर यत्रो हन्छ । फुँगेर छोडिदिए, सुकिहाल्छ ।’ तर, उनले अब धैर्य गुलुप फुकिहर्न परेन । उनको कटिन संघर्षले त्यसपछि त विस्तारै सफलताको लिक पकिहाल्यो, जतिबेला देवप्रकाश राईको निधन भयो । ‘नेपाली-नेपाली’ भन्ने घिसिङले हठात ‘गोर्खा’ शब्दलाई टिपे । र, इन्द्रा गाथीलाई पहिलो चिठी लेखे, ‘हामीलाई गोर्खाल्यान्ड राज्य चाहियो ।’ अनि त पूरै युटर्न लिएर हाक्काहाक्की कराउन थाले, ‘नेपाली भन्नेहरू नेपाल जाँ । हामी गोर्खा हौं । हामीलाई दिनलाई चुपचाप भए ।’

गोर्खाल्यान्ड भनेको के हो ?’, धेरैले घिसिङको कुरा बुझेनन् । धेरैले उनलाई पागलकै संज्ञा दिइरहे । तैपनि उनले आफ्नो काम छोडेनन् । एक्के पोस्टर गरिरहे । त्यसपछि कालेबुडमा जनसभा गरे । र, प्रान्त परिषदसमाथि जाइलागे- ‘यो प्रान्त परिषद् भन्नेहरूले गर्दा हामीले गोर्खाल्यान्ड तपाएको हो ।’

मुद्दामाथि राजनीतिक बहस छेडिँदै थियो । दार्जिलिङमा आएर उनले अर्को तर्क पेस गरे, ‘राज्य मान्नेले नाम दिनुपर्ने ? छुट्टै राज्य, अलग प्रान्त भनेर मात्रै हुन्छ ? हाडबजाइमा सब्जी गर्न जान्ने ‘मलाई एक केजी सब्जी देऊ’ भनेर हुन्छ । ‘आलु’ चाहिन्छ भने ‘आलु’ मागनुपर्छ । ‘टमाटर’ चाहिएको हो भने ‘टमाटर’ मागनुपर्छ । त्यसैले अब हामीले तोकेर ‘गोर्खाल्यान्ड’ मागनुपर्छ ।

घिसिङले अब भावी राज्यको न्वारनै गरिदिए, ‘गोर्खाल्यान्ड’ ।

घिसिङ विस्तारै लोकप्रिय बन्दै थिए । ठीक त्यही बेला सुवर्तारमा नयाँ हिसा भइसक्यो । मेघालयबाट नेपालीहरू लखेटिन थाले । घिसिङले त्यही मुद्दालाई समाएर र भने, ‘अब पनि गोर्खा नजगो हामीलाई पनि यसरी नै लखेट्नेछ ।’

त्यसपछि, त दार्जिलिङमा आन्दोलनको आगो सल्किहाल्यो । १३ अप्रिल, १९८६ मा घिसिङले विराट जनसभा गर्दै दार्जिलिङबाट १३ सूत्रीय आन्दोलनको घोषणा गरे, जहाँ पहाड बन्ददेखि लिएर भारत-नेपाल सन्धिको धारा-७ जलाउने कार्यक्रमसम्म थियो । जब पहिलो चरणको बन्द सुरु भयो, पानीघर्षा निमा थिड सहिद बने । फेरि खसांडमा पुलिसको गोली चल्थ्यो,

थप अन्य ५ को ज्यान गयो । तर, घिसिङको कार्यक्रम त हातेमा थियो । २७ जुलाईमा भारत-नेपाल सन्धि जलाइने भयो । कालेबुडको थाना डाँडामा अर्कोचोटि पुलिस फायरिङ भयो । थप १३ जना सहिद बने ।

अब त पहाडमा गोर्खाल्यान्डको आगो लागिबस्यो थियो, जो २८ महिनासम्म लगातार चलिइरह्यो । हजारौं मान्छे मारिए । सैकडौं निखोज भए । दर्जनौं घरायिनी भए । कैयौं बलाकृत बने । तैपनि आन्दोलन चलिइरह्यो ।

त्यो अचानक यति भयानक थियो, जहाँ दुनियाँको नजर दार्जिलिङमाथि थियो । बीबीसीदेखि, गार्जियनसम्म, टाइम्स अफ इन्डियादेखि, भोइस अफ अमेरिकसम्म । सबै दार्जिलिङको खबर खोजिरहन्थे ।

तर, अन्त्यमा आन्दोलन विफल बन्यो । घिसिङले सम्झौताको बाटो रोजे । पहिलोचोटि दार्जिलिङमा अलग व्यवस्था आयो । दार्जिलिङ गोर्खा पार्वत्य परिषद् (दागोपाप) गठन भयो ।

जब गोर्खाल्यान्ड आन्दोलन विफल बन्यो, तब उनले एउटै कुरामा मात्रै ध्यान दिइरहे, ‘भयाँ व्यवस्थाको नाममा ‘गोर्खा’ शब्द त हुनैपर्छ ।’ सरकारले उनको कुरा सुनिदियो । २२ अगस्त, १९८८ मा ‘दागोपाप’ सम्झौता भयो ।

व्यवस्थामा गोर्खा नाम हालिसकेपछि पो उनले बुझे, ‘समतलको भूभाग त गुमिसकेको छ । कालीभोडासम्म परिषदमा छैन । यस्तो कसरी भयो ?’ उनले फेरि बंगालका मुख्यमन्त्रीसँग कुरा गरे । बंगाली मुख्यमन्त्रीलाई कसले सके ? ज्योति बसु मुस्कुराए मात्रै, ‘यो हिल काउन्सिलको सम्झौता भएको हो । हिल भनेको पहाड होइन र ? अब यसमा समतल र दुबर्सको कुरा कसरी आउँछ ?’ तिमिले भनेको ‘गोर्खा’ त हालिदिएको छु त !’

घिसिङसँग अर्को विकल्प थिएन । चुपचाप ‘दागोपाप’ को चेयरमेन बने । र, विकासको काम सुरु गरे ।

त्यसपछि त उनले गाउँ-गाउँमा सडक बनाउन थाले । पुल बनाउन थाले । दार्जिलिङको अमेग ठाउँहरूलाई जोड्न थाले । अनि त उनले सबैथोक भुले । लेखन भुले । आन्दोलन भुले । हरेक दिन आफ्नै काममा व्यस्त देखिन थाले । ठूलाठूला सडकहरू बनाउन पनि उनलाई इर्जियर चाहिँदैन थियो । छाताले जता जता देखायो, त्यतैत्यतै जेसीबी दगाथ्यो ।

पहाडमा कसरी किरिडमिरिड नयाँ सडकहरू बनिन थाले । विस्तारै घिसिङ अब पहाडको मुकुटविहीन राजा नै बने । भन्दाई दुई दशकसम्म पहाडमा उनको कुकुमत चलिइरह्यो । उनको आदेशाविना पहाडले कुनै नयाँ थोक सोच्न ? यो असम्भव जस्तै भइसकेको थियो ।

तर, उनलाई थाहा थियो- मान्छे ‘दागोपाप’ सँग खुसी छैनन् । त्यसैले उनले घरीघरी उमरट्याड मुद्दाहरू उठाइरहे । कहिले ‘नोम्यान्सल्यान्ड’ भने । कहिले ‘लिजहोलस्यान्ड’ भने । कहिले ‘सिडेडल्यान्ड’ को कुरा गरे । कहिले हेगमा मुद्दा लगाउने धक्की दिए । तर, उनलाई थाहा थियो, त्यो मुद्दालाई लगेर कहाँ बिसाउनुपर्ने हो ! त्यसैले फर्किएर उनी छैटौँ अनुसूचीमा आइपुगे ।

‘दागोपाप’ को चुनाव तीनचोटि भइसकेको थियो । अब चौथो चुनाव हुनेवाला थियो । उनले ‘दागोपाप’ को बढोत्तरीको मुद्दा उठाए । यस्तो लाग्छ, उनी अर्को राजनीतिमा केही नयाँ गर्न चाहन्थे । त्यसैका निमित्त केही पुराना पापदलाई पनि फ्याक्न चाहन्थे । यसैले उनी अब खुलेर बोल्न थालेका थिए, ‘अब मलाई सुगर पेसेन्ट पापदहरू चाहिँदैन ।’

ठीक त्यही बेला उनले अर्को गोठी फर्काे । जम्मै पापदहरूलाई राजीनामा दिन लगाए । २१ मार्च, २००५ मा उनका पापदहरूले सामूहिक राजीनामा दिए । तर, आफैँचाहिँ ‘दागोपाप’ कै केयरटेकर बनेर बसिरहे । तर, त्यहीँबाट पनि उनले नयाँ करामत देखाए । ६ डिसेम्बर, २००५ मा छैटौँ अनुसूचीको सम्झौता गरे । तर, त्यही छैटौँ अनुसूची विलको रूपमा पारित हुन पाएकै थिएन । दार्जिलिङमा राजनीतिक बदलावको अर्को पटकथा लेखियो । घिसिङ घरिघरि भनिरहन्थे, ‘दार्जिलिङमा अर्को पोलीटिकल एटमसफियर क्रियट हुन सक्छ । तर, त्यो मैले क्रियट गरेको हुँदैन । त्यो हुरी बंगालले पठाएको हुनेछ । र, त्यसले पहाडलाई निलेको हुनेछ ।’

घिसिङ राजनीतिमा माहिर थिए । उनी उनै पापदहरूलाई नजिक राख्थे, जो साँझा हुन्थे वा अलि बढी मुटु हुन्थे । राजनीतिमा चतुर हुनेहरूले पहिले त टिकटै पाउँदैन थिए । पाए नि, विस्तारै साइडलाइन गरिन्थ्यो । यस्तो समयमा पनि उनी विमल गुरुङको चाहिँ प्रशंसा गर्थे । खुलेरै भन्थे, ‘पापद भएपछि विमल गुरुङजस्तो हुनुपर्छ ।’ तर, उनै विमल गुरुङले घिसिङलाई अभ्यर्देकै गरिँए ।

दार्जिलिङमा त्यो बेला छैटौँ अनुसूचीको विरोध चर्किन थालेको थियो । हर्कबहादुर छेत्रीहरूले लगातार घिसिङविरुद्ध लेख लेख्न थालेका थिए । त्यसमा महेन्द्र पनि । लामाहरू थिए । मदन तामाङ, आरबी राईहरूको स्वर अर्को प्रखर बन्दै थियो । यस्तो बेला ‘इन्डियन आइडल’ को नयाँ शो सुरु भइदियो, जसको मञ्चमा अचानक दार्जिलिङका प्रशान्त तामाङ भुल्किए ।

सोनी टीभीबाट प्रसारित हुने उक्त रियलिटी शोमा पहिलोचोटि कुनै नेपाली पुगेका थिए, जसले गर्दा विश्वभरिका नेपालीले प्रशान्तलाई सघाउन थाले । तर, यस्तोबेला उनै घिसिङचाहिँ मौन बसिदिए । विस्तारै विमल गुरुङले यसैलाई हतियार बनाए । घिसिङका सबै

१४० वर्षपछि कार्ल मार्क्स

मार्क्स कठोर अध्येता, अविश्रान्त लेखक, दुरूह दार्शनिक थिए, अनि थिए- एक अप्रतिम प्रेमी । स्नेहालु बाबु, दिलदार मित्र थिए, असलमा एक संवेदनशील मान्छे थिए । नाटकले ती स्वजिल, मायालु र कोमल मार्क्सको व्यक्तिगत जिन्दगी चित्रण गर्छ ।

त १७, साँफ साढे पाँच वजे । काठमाडौँमा अचानक भूकम्पे कार्ल मार्क्स । निधन भएको १४० वर्षपछि काठमाडौँमा मार्क्सको अवतरण अपत्यारिलो थियो । त्यसो त मार्क्स आफूले जिन्दगीका अधिकांश कष्टप्रद समय गुजारेको लन्डनको ‘सोहो’ मा ओर्लिन खोजेका रहेछन्, तर ‘ब्यूरोक्रेसी’ न हो, काठमाडौँमा नाटकको ‘शो’ मा उनी ल्याइपुऱ्याइदिए ।

पूर्ण जीवनकालमा कहिल्यै एसिया नटेकेका मार्क्सलाई काठमाडौँमा ल्याउने काम गरेको थियो- आरोहण गुरुकुले । हावर्ड जिनले सन् १९९९ मा लेखेको नाटक ‘मार्क्स इन सोहो’ को नेपाली रूपान्तर ‘मार्क्स फर्किए’ काठमाडौँमा मञ्चन भइरहेको छ ।

सायद शेक्सपियरले हो, भनेका थिए- ‘तिमी मलाई माया गर या घृणा, दुवै मैरे पक्षमा हुनेछ । माया गऱ्यौ भने म तिप्रो मुटुमा बास गर्नेछु, घृणा गऱ्यौ भने तिप्रो मस्तिष्कमा डेरा जमउनेछु ।’ यो भनाइ ट्याक्कै लाग् हुन्छ मार्क्सको हकमा । मृत्युपछि पनि उनी संसारका करोडौँ मानिसको मुटुमै छन् । शोपित-उत्पीडितहरू आज पनि उनले देखाएको नयाँ संसारका लागि सङ्घर्षरत छन् । तर, उनको विरोध गर्नेको पनि कमी छैन । विरोधीको मस्तिष्कमा ‘भुत’ बनेर बसेका मार्क्सले तिनलाई तर्साइरहेकै छन् । केही वर्षअघि ‘वीवीसी’ ले गरेको एक सर्वेक्षणमा दोश्रो सहस्राब्दी (सन् १००१-२०००) का सर्वाधिक प्रभावकारी दार्शनिकका रूपमा चुनिएका मार्क्सको लोकप्रियतामाथि थप भनिरहनु पर्दैन ।

वास्तवमा मार्क्स कठोर अध्येता थिए । धुर्न्धर विद्वान् थिए । अविश्रान्त लेखक थिए । जुफार पत्रकार थिए । कम्युनिस्ट लिग, प्रथम अन्तर्राष्ट्रियका सङ्गठक र ‘मेन्टर’ थिए । श्रमजीवी वर्गको मुक्तिका स्वजन्मटा थिए । समाजवादका आर्किटेक्ट थिए । त्यो प्राप्तिका लागि लडिरहेका सङ्घर्षका अभियन्ता थिए । पुँजीवादका निर्मम आलोचक थिए । एक अप्रतिम प्रेमी पनि थिए । स्नेहालु बाबु पनि थिए । दिलदार मित्र पनि थिए । सर्वोपरि रूपमा, उनी एक संवेदनशील मान्छे थिए ।

नाटकले ज्वर सिद्धान्तकार, क्लिष्ट अर्थाशास्त्री, दुरूह दार्शनिकभित्र लुकेका थिनै स्वप्निल, मायालु र कोमल मार्क्सको व्यक्तिगत जिन्दगीको जीवन्त चित्रण गर्छ । उनी बाँचिरहेको समयको पुँजीवादको अमानवीय चेहरा देखाउँछ, र उनले भोगेको जिन्दगीको चरम कष्ट दर्साउँछ । मैनक्ती जस्तै आफू

कार्ल मार्क्सले लेखेको कृति 'मानवतावाद'

निखिएर मार्क्सलाई उज्यालो पारिरहने जेनीको प्रेरणादायी तस्बिर उताछ । चुलबुले, मेधावी र विलक्षण कान्छी छोरी इलिन्योरको व्यक्तित्वको पोर्ट्रेट खडा गर्छ ।

त्यतिवेला पनि आजजिवनै मार्क्सको नाम भजाएर खानेहरू रहेछन् ।

उनले लेखेका या बोलेका शब्द, वाक्यलाई आजभावी उद्वरण गर्दै आफूलाई धुर्न्धर मार्क्सवादी देखाउने, आन्दोलन कमजोर पार्ने र त्यसबाट आफ्नो दुनो सोभ्फ्याउनेहरू रहेछन् उतिवेला पनि । त्यस्ता मान्छेहरूबाट वाक्क भएर मार्क्स उनीहरूलाई भन्छन्, ‘म मार्क्सवादी होइन ब्यारे ।’ पिपर नाम गरेको पात्रको माध्यमबाट मार्क्सका यस्ता ‘अनुयायीहरू’ को मुखछो नाटकमा उतारिएको छ । जेनीसँग उनको अन्तरङ्ग संवाद छ, जहाँ उनी सोच्छन्- ‘जेनी, म के कुराबाट सबैभन्दा बढी डराउँछु थाहा छ ?’ आफैँ जवाफ दिन्छन्, ‘पिपरजस्ता मान्छेहरूबाट, जसले मेरा विचारहरूलाई तोडमरोड गरेर विकृत पार्नेछन् ।’

समाजवादका नाममा भएका कतिपय सर्वसत्तावादी अभ्यासकै कारण मार्क्सवादबारे गलत भाष्य निर्माण गरिएको छ- मार्क्सवाद र स्वतन्त्रता विपर्यायी हुन्, समाजवादीभित्र स्वतन्त्रता हुनै सक्दैन । तर, मार्क्स त्यसको ठीक विपरीत सोच्थे । नाटकमा उनी भन्छन्, ‘संसारमा पुँजीवादी साम्राज्यका ठाउँमा साम्यवादी साम्राज्य स्थापना गर्नु मेरो लक्ष्य होइन ।’ ‘कम्युनिस्ट घोषणापत्र’

को यो बहुर्चांचित वाक्यांश दोहोऱ्याएर उनी आफूले देखेको समाजवादको सपनाको चर्चा गर्छन्, ‘हामी यस्तो सङ्घको निर्माण गर्न चाहन्छौँ, जहाँ व्यक्तिको स्वतन्त्रता नै समाजको स्वतन्त्रताको पूर्वसर्त हुनेछ ।’

मार्क्सले व्यक्तिगत रूपमा असाध्यै पीडा भोगे । उनलाई विश्वविद्यालयबाट निकालियो । उनी आबद्ध पात्रका बन्द गरियो । राइनल्यान्डको आन्दोलनमा सङ्गलन भएवापत् जर्मनीबाट देशनिकासाला गरियो । फ्रान्स पुगे, तर त्यहाँ पनि बस्न-खान दिइएन । ब्रसेल्स पुगे, त्यहाँबाट पनि लखेटियो । अनि उनी र उनको परिवारले लन्डनको एउटा पिछ्छाडिएको बस्ती सोहोमा सिइयो जिन्दगी गुजार्नुपयो । नाटकले लखेट्याइमा परेका उनको कष्टपूर्ण जिन्दगी र लन्डनमा विताएका कहरका दिनहरूमाथि जीवन्त ढङ्गले वर्णन गर्छ ।

जब मार्क्स आफूहरूले घरका फर्निचर, गरगरहना, लत्ताकपडा र यहाँसम्म कि जाडोका वेला ओभरकोटसमेत बन्धकी राखेर छाक टाप्नुपरेको कथा सुनाउँछन्, हामीलाई यी महान् दार्शनिकको पीडा आफोभित्र अवतरित भएफैं लाग्छ । ‘गुमाउनका लागि तिमीसँग नेल र हल्कीडावाहेक केही छैन, जिल्का लागि सिइयो संसार छ’ भनेर संसारभरका श्रमिकलाई उर्रेतिर-उद्वेलित गर्ने मार्क्स जब आफ्ना तीन जना नानीहरू रूपमा असाध्यै पीडा भोगे । उनलाई विश्वविद्यालयबाट निकालियो । उनी आबद्ध पात्रका बन्द गरियो । राइनल्यान्डको आन्दोलनमा सङ्गलन भएवापत् जर्मनीबाट देशनिकासाला गरियो । फ्रान्स पुगे, तर त्यहाँ पनि बस्न-खान दिइएन । ब्रसेल्स पुगे, त्यहाँबाट पनि लखेटियो । अनि उनी र उनको परिवारले लन्डनको एउटा पिछ्छाडिएको बस्ती सोहोमा सिइयो जिन्दगी गुजार्नुपयो । नाटकले लखेट्याइमा परेका उनको कष्टपूर्ण जिन्दगी र लन्डनमा विताएका कहरका दिनहरूमाथि जीवन्त ढङ्गले वर्णन गर्छ ।

जब मार्क्स आफूहरूले घरका फर्निचर, गरगरहना, लत्ताकपडा र यहाँसम्म कि जाडोका वेला ओभरकोटसमेत बन्धकी राखेर छाक टाप्नुपरेको कथा सुनाउँछन्, हामीलाई यी महान् दार्शनिकको पीडा आफोभित्र अवतरित भएफैं लाग्छ । ‘गुमाउनका लागि तिमीसँग नेल र हल्कीडावाहेक केही छैन, जिल्का लागि सिइयो संसार छ’ भनेर संसारभरका श्रमिकलाई उर्रेतिर-उद्वेलित गर्ने मार्क्स जब आफ्ना तीन जना नानीहरू रूपमा असाध्यै पीडा भोगे । उनलाई विश्वविद्यालयबाट निकालियो । उनी आबद्ध पात्रका बन्द गरियो । राइनल्यान्डको आन्दोलनमा सङ्गलन भएवापत् जर्मनीबाट देशनिकासाला गरियो । फ्रान्स पुगे, तर त्यहाँ पनि बस्न-खान दिइएन । ब्रसेल्स पुगे, त्यहाँबाट पनि लखेटियो । अनि उनी र उनको परिवारले लन्डनको एउटा पिछ्छाडिएको बस्ती सोहोमा सिइयो जिन्दगी गुजार्नुपयो । नाटकले लखेट्याइमा परेका उनको कष्टपूर्ण जिन्दगी र लन्डनमा विताएका कहरका दिनहरूमाथि जीवन्त ढङ्गले वर्णन गर्छ ।

राजदूत थरीथरीका

गिनी बिस्साउकी राजदूतले मसँग भनिन्, ‘दूतावासमा बजेट नआएको ८ महिना भयो, कृपया तपाईं मलाई ५ हजार युरो सापट दिन सक्नुहुन्छ ?’ अब के जवाफ दिने महामहिमलाई ? म अलमलिरँ ।

२०३९ सालमा कूटनीतिक सेवा प्रवेश गरे । त्यसपछि वैक्क, टोँकियो, अब्हावीमा विभिन्न कूटनीतिक पदमा काम गरे । र, फ्रान्सको पेरिसमा राजदूत भएँ । पेरिस रहँदा ग्रीस, मोनाको, पोर्चुगल र स्पेनका लागि पनि गैरआवासीय राजदूत भएँ र युनेस्कोका लागि स्थायी प्रतिनिधि ।

टोँकियोमा भन्डै १५० राजदूतावास छन् । सन् १९८७ को त्यो एक दिन । गिनीका राजदूत बन्गाली डाबोसँग भेट भयो । उनी राजदूत, म द्वितीय सचिव । चिटिक्क मिलेको स्ट्राइप सूट र ठिक्क कदका राजदूत डाबो फरासिला थिए । रोमानियाका राजदूत कन्स्टान्टिन भ्लाद सर्वेधानिक कानुनका प्राध्यापक थिए । उनले भनेका थिए- म पूर्वराष्ट्रपति निकोलाई चेचेस्कुको अनुरोधमा राजदूत भइआएको हुँ ।

त्यसताका जापानबाट कार्यकाल समाप्त भई फर्किन लागेका राजदूतलाई राजदूतावासहरूले दुई/दुई हजार नगद वा कुनै सामान उपहार दिने चलन थियो । फ्रान्सका राजदूत जिल्बर्ट पेरोल एअर फ्रान्सका प्रेसिडेन्ट भइसकेका दिग्गज, नम्र र शालीन व्यक्ति थिए । एल साल्माडोरका राजदूत एड पेराटाले उपहार-बन्दोवस्तको जिम्मा मलाई दिए । जम्मा भएको कुल १ लाख ७४ हजार डिनर मैले राजदूत पेरोललाई बुझाईदिएँ । थाहा छैन, अहिले यो व्यवस्था छ कि छैन !

थाइल्यान्डमा राजदूतावासको कामले साह्रै व्यस्त हुनुपर्थ्यो । पाहुनाको आवतजावत व्यापक हुन्थ्यो । सन् १९९४ मा वैक्कको ल्यान्डमार्क होटलमा नेपाल प्रवर्द्धन कार्यक्रमको आयोजना गरिएको थियो । कलाकारका प्रस्तुतिबीच फिलिपिन्सका राजदूत रोजालिन्दा तिरोना अचानक मञ्चमा गएर नाच्न थालिन् । फिलिपिनोहरू नाचगानमा अब्बलै हुन्छन् । विदेशी राजदूत नै हाम्रो कार्यक्रममा नाच्न थालेपछि हामीहरू पनि मञ्चमै गएर नाच्न थाल्यौ ।

सन् १९९९ देखि २००३ सम्म जापानमा साह्रै व्यस्त भई काम गरियो । दैनिक पार्टीहरूमा जाँदा नयाँभन्दा पुरानै व्यक्तिंसँग भेट हुन्थ्यो । राजदूतहरू पनि समूह-समूहमा जम्मा भई गफिन्थे । पेरिसमा पनि त्यही अवस्था देखे ।

बोर्लियामाका राजदूत एडुवार्दो गालिन्दो शालीन व्यक्ति थिए । राष्ट्रपतिको चुनावमा हारेपछि जितेका राष्ट्रपतिले राजदूत बनाएर पठाएका रहेछन् । पाराग्वेका राजदूत सेन्योर मिग्वेल एन्जेल सोलानो लोपेज क्यास्कोलाई म स्पेनिस भाषामा ‘सेन्योर अम्बाखाडोर’ भनी सम्बोधन गर्थे । तर, उनी मलाई ‘राजदूत नभन्नु, मित्र भन्नु आग्रिमो, आग्रिमो’ भन्थे । अजिल तथा पाराग्वेबीच बनाइएको विशाल इतापु डामको जनरल मेनेजरको अनुभव भएका व्यक्ति थिए ती । अर्को मित्र जिबुटीको राजदूत रामाद फराह हुन् । उनले जापान र फ्रान्स गरी २६ वर्ष निरन्तर काम गरे । पछि युनेस्कोको महानिर्देशकका लागि चुनावमा हारे । र, उनको कार्यकाल अन्त्य भयो ।

बंगलादेशका राजदूत अब्दुल मजिद ठूलो फ्यान थिए-

अभिनेत्री मनीषा कोइरालाको । ‘फर्क्यछि नेपाल गएर मनीपालाई भेट्छु’ भन्थे । श्रीलंकाका राजदूत नेभिल पिप्यादिगामा मत्स्य मन्त्रालयको सचिवबाट राजदूत भएका रहेछन् । पूर्वप्रधानमन्त्री योसियो मोरीले सन् २००० मा नेपाल, भारत, पाकिस्तान र बंगलादेशको भ्रमण गर्दा श्रीलंका छुटेछ । फलस्वरूप जापानबाट बंगलादेश सरुवा गरिएकामा उनी दुख मनाउ गर्दै थिए । त्यसै भनिएको होइन रहेछ- कूटनीतिज्ञ हुने व्यक्तिले टाउकामा एन्टेना लिएर हिँड्नुपर्छ ।

भारतका राजदूत अफताब सेथ सज्जन, मृदुभाषी थिए । तिनी भियतनामबाट सरुवा भई आएका थिए । भेट हुँदा दुवै हातले समातेर भलाकुसारी गर्थे । पाकिस्तानका राजदूत कामरान नियाज नेपालबाट जापानमा सरुवा भई आएका थिए । उनको पहिरन उच्चकोटीको हुन्थ्यो भने बोलीवचन निकै राम्रो ।

म पछि यूएईमा कार्यवाहक राजदूत पदमा सरुवा भएँ । भारतका राजदूत चन्द्रमोहन पाण्डे मित्रवत् व्यवहार गर्थे । जापानका राजदूत योसिरो हातानो पेट्रोलियमका विशेषज्ञ थिए । जापान सरकारले मिच्यूबिसी कर्पोरेसनबाट सहमति लिई उनलाई राजदूत बनाएको रहेछ । जापान र यूएईबीच अबौँ डलरको पेट्रोलियम पदार्थको व्यापार हुन्छ । विशेषज्ञले देशको सेवा राम्रोसँग गर्न सक्छन् । पोल्यान्ड तथा भियतनामका राजदूतहरूले अरबी भाषामा गरेको धाराप्रवाह भाषण अर्कै सम्झन्छु । पछि भियतनामका राजदूत ब्वे नोग खाईसँग सोझा उनले भियतनाममै ५ वर्ष अरबी भाषा पढेर आएको सुनाएका थिए । कूटनीतिमा विदेशी भाषाको ज्ञान निकै काम लाग्छ । दिवंगत जापानी प्रधानमन्त्री सिन्जो आवे टोँकियोमा कार्यरत छँदा जापानी भाषा बोल्थे र विदेशी राजदूतलाई दिवाभोजमा बोलाई अन्तरक्रिया गर्थे ।

फिलिपिन्सका राजदूत लिब्रान एन क्याबाकुलान मित्रवत् थिए । उनले फिलिपिन्सले समय समयमा जब-फेयर गर्ने गरेकाले देशलाई फाइदा हुने बताएका थिए । पछि हामीले पनि ७ जुन, २००७ मा दुवईको ग्रान्ड हायात होटलमा जब-फेयरको आयोजना गर्‍यौ । त्यस कार्यक्रमले नेपालमा उपलब्ध दक्ष र अर्धदक्ष कामदारवारे जानकारी दिन सघायो । फलस्वरूप यूएईमा विभिन्न वर्गका नेपाली कामदारको संख्या निकै बढ्यो ।

कसरी कुपोषण र विमारीका कारण एक-एक गर्दै मेरे भन्ने पीडादायी कथा अश्रुपुरित आँखाले वर्णन गर्छन्, दर्शकका आँखा नरसाइरहन सक्दैनन् । कति मार्मिक लाख्छ यो भनाइ, जब जेनीको मृत्युपछि, उनको सम्झनामा टोलाउँदै मार्क्स भन्छन्, ‘अर्को जुनी हुनेरहेछ भने जेनी फेरि जन्मिनुन्, तर उनले मसँग विवाह नगरून्, किनभने उनले यस्तो दुख पाएको म देख्न सकिदैन ’!

मार्क्सलाई आफ्नो लेखनी सरल-सुबोध बनाउन, सिद्धान्तमा मात्रै नरमानान र लैँगक प्रश्नमा अर्कै स्पष्ट हुन निरन्तर ध्वञ्छ्याउने, जस्तासुकै पीडालाई पनि धरतीजस्तै सहन गर्ने जेनीले दर्शकमाफ अमिट छाप छाड्छिन् । धन्न उनीहरूले एङ्गोल्सजस्ता साथी पाएका थिए, जसले प्रत्येक सुख-दुखमा उनीहरूलाई आजीवन साथ दिइरहे ।

नाटकमा भूकम्पे कान्छी छोरी इलिन्योरले दर्शकलाई नमेटिने सम्झना छाड्छिन् । आयरिस आन्दोलनकी समर्थक, अब्राहम लिङ्कनलाई सानै उमेरमा चिठी लेख्न सक्ने, बाबुआमासँग जमेर बहस गर्न सक्ने ती मेधावी इलिन्योर ।

नाटकका अर्का विसर्गे नहुने पात्र हुन् वाक्कुनिन- अराजक, उदण्ड, राज्य नामक संरचनाका अन्त्यहीन विरोधी र त्यसलाई नष्ट गर्नुपर्ने विचारका पैरवीकार, तर मार्क्सका साथी । उनीसँगको बहसमा मार्क्सका विचारका दूरदर्शिता, गाम्भीर्य र वैज्ञानिकताको थप अभिव्यक्ति प्राप्त हुन्छ ।

‘मार्क्स फर्किए’ मा मार्क्सको भूमिकामा एकदमै सुहाएका छन्- सुनील पोखरेल । सुनील आफैँमा एक तपस्वी हुन् । कलाका यी तपस्वीले विचारका तपस्वीका रूपमा खेलेको भूमिका जमेको छ । जेनीका रूपमा निशा शर्मा पनि निकै सुहाउँदनी छन् । इलिन्योरका रूपमा अभिनय गर्ने सुनिशा बजगाईं, वाक्कुनिनको भूमिकामा चन्द्र नेपाली र अरू कलाकार स्वास तिर्मात्सना, एलिजा तुम्बापो, राज न्यौपानेलागतको अभिनय पनि गजबको छ ।

निर्देशक प्रवीण खतिवडाले नाटकलाई नेपालीन दिन राम्रो कोसिस गरेका छन् । दृश्यपटमा देखिने घरहरा, पशुपतिले मात्रै होइन, ‘अच्छा लैकिन लन्डनको चिसोले सताउला’ भन्ने गीत, कर्णालीको लवज बोल्ने स्वर्गका सिपाहीहरू र मार्क्सले गरेको पुँजीवादको चरित्र-चित्रणको नेपाली सन्दर्भ पनि सुहाउँदिलो छ ।

मार्क्सका अनुयायीहरूले यो नाटक हेर्नुपर्छ र मार्क्ससँग आफूहरूका कुरा एवं कामको सङ्गति कहाँ मिलेको छैन- नियाल्नुपर्छ । मार्क्सलाई मन नपराउनेहरूले पनि नाटक हेर्नुपर्छ र उनीप्रतिको पूर्वाग्रह त्यागेर तटस्थ भावमा उनलाई हेर्नुपर्छ । आखिर अन्तिम सत्य ठानिएको पुँजीवादका सीमा, अमानवीयता र यसले गरेको भयावह विपमताबारे कसलाई पो थाहा छैन र ? आखिर न्याय र समानताका निम्ति चलिरेहेको लडाईं कहाँ रोकिएको छ र ?

पृष्ठ ८४बाट

‘शालीन’ सुवास, ‘बाघ’ घिसिङ

तर, घिसिङ त कला बुझ्ने मान्छे थिए । उनलाई लाग्थ्यो, ‘कलाकार त जन्मनुपर्छ । यसरी जबरजस्ती जन्माएर हुँदैन । एउटा मान्छेलाई थुरेर भोट गरेर जिताउँदैन केही हुनेवाला छैन ।’ तर, त्यहीवेला एउटा एफएमले फुकुदियो, ‘अब गोर्खाले पनि गीत गाउँन थाले, चौकीदारी कसले गर्ने ?’ त्यसपछि त गोर्खा सेन्ट्रिमेन्ट हवातै आँध आइदियो । अनि त, शोका जज अनु मलिकले ‘प्रशान्तको स्वर राम्रो छैन’ भनेर कमेन्ट गर्दा पनि मान्छे रिसाउन थाले । रातरात जागा रहेर भोट हाल्न थाले ।

विस्तारै घिसिङ खलनायकजस्ता देखिन थाले । वर्षौंदेखि उनीविरुद्ध चुइँ बोल्न नपाएकाहरू सडकमा आएर कराउन थाले, ‘घिसिङ चौकी छोड् ।’

हो । त्यही आवाज विस्तारै भीडमा बढलियो । त्यही भीडले घिसिङको चौकी हल्लाइदियो । विमल गुरुङले नयाँ वाटो भेटे । छैटौँ अनुसूचीको समर्थनमा मिठाई बाँड्ने उनि विमल गुरुङ थिए, जो अब विरोधमा खुलेआम बोल्न थाले । १० मार्च, २०१० भित्र गोर्खाल्यान्ड ल्याउने घोषणा गरि ७ अक्टोबर, २००७ मा नयाँ पार्टी नै खोले- गोर्खानुमूर्ति मोर्चा ।

अब पहाडको राजनीति बढलियो । बाघजस्ता गर्जिने घिसिङ मायालाग्दा भए । २००८ मा उनले दार्जिलिङ पहाड छोडे ।

घिसिङ ती नेता हुन्, जसले गोर्खाहरूलाई एकजुट गराए । पहिचानबारे बुझाए । सडकमा ल्याए । चिनारीका निम्ति लड्न सिकाए । तर, ती नेता पनि हुन्, जसका कारण अलग राज्यका निम्ति बनिएके साफा मञ्च सुरुमै भत्कियो । एकल नेतृत्वको राजनीति दार्जिलिङमा हावी हुँदै गयो । आन्दोलनपछि, जब ‘दागोपाप’ अस्तित्वमा आयो, दार्जिलिङको पुरानो सीमा गुम्यो । पञ्चायततार पुरै ठप्प बन्यो । दार्जिलिङमा नयाँ किसिमको राजनीतिक संस्कार सुरु भयो ।

घिसिङभन्दा अघि दार्जिलिङको राजनीतिक संस्कार अलग थियो । बौद्धिक राजनीति हुन्थ्यो । लेख्ने, पढ्नेहरू अगाडि हुन्थे । साहित्यकार रूपनारायण सिंह, धिक्बुमार राईहरूले गर्ने राजनीति कति संस्कारको थियो होला ? दार्जिलिङमा त्यही राजनीति चल्थ्यो । तर, घिसिङको आन्दोलनपछि, सबै बढलियो । शान्त र सुन्दर दार्जिलिङमा हत्या र हिंसा सामान्य मुद्दा बन्न थाल्यो । घर जलाउनु, तोडफोड गर्नु, सरकारी सम्पत्ति नष्ट पार्नुजस्ता घटना घरीघरी सुनिन थालियो ।

हो । पहाडको राजनीति अब विचारले होइन, पाखुराको बलले चल्ने भयो । मान्छेलै फेरि पनि खुलेर बोल्ने पाउन छोडे । लेखक-पत्रकारहरूले लेख्ने नसक्ने भए । पहिले राज्यसत्ताको डरले बोल्न-लेख्न सकिँदैन थियो, आन्दोलनपछि, आफैँले लडेर ल्याएको व्यवस्थामा बस्नेहरूको डरले बोल्न-लेख्न नसक्ने भए ।

‘गोरामुमो’ विरुद्ध जो बोल्थ्यो, ऊ आफैँ समस्यामा पर्थ्यो । घिसिङको शासनकालभरि नै हत्या र हिंसाका घटना दोहोरिइरहे । दिनदहाडै प्रकाश थिङहरूको हत्या गरियो । सिके प्रधानहरूलाई गोली ठोकियो । घिसिङ आफैँमाथि पनि सात बुन्तीमा हमला भयो । त्यसैको आरोपमा उनीविरुद्ध बोल्ने छत्रे सुब्बाहरूलाई दस-दस वर्षसम्म जेलमा राखियो ।

तैपनि उनी चुपचाप बसिरहे । सन् २००० को अगस्टतिर देशमा तीनवटा नयाँ राज्य बनियो । दार्जिलिङका जनताले फेरि अलग राज्यको सपना देख्न थाले । ‘अब घिसिङले के बोल्ने हुन् ?’ धेरैले पछिँदै थिए । तर, उनले त उटपट्याइ कुरा गरिदिए, ‘साउन महिनामा बोल्नु हुँदैन । देउता त पानी छल्लाका निम्ति पाताल गएका हुन्छन् ।’ हो । घिसिङ अब राजनीतिको मायाजालमा फसिसकेका थिए । उनले लेख्न छोँडिसकेका थिए । उनको साहित्यिक गतिविधि राजनीतिको चक्रव्यूहभित्र फस्दै गएको थियो । उपन्यास र कवितामा कान्तिका कुरा लेख्ने सुवास अब भन्न थालेका थिए, हामीले पहिले भूगोल बचाउनुपर्छ । टिस्टा र बालासन बचाउनुपर्छ । भाषा साहित्यभन्दा मुख्य कुरा भूगोल हो !

तर, उनले अध्ययन गर्नचाहिँ छोडेका थिएनन् । दार्जिलिङमा यस्ता नेता थोरै छन्, जसले मान्छेलाई दस्तावेज पढ्न सिकाए । सन्धिहरूबारे चर्चा गर्न लगाए ।

‘सुवास’ को लेखनमा जब ‘घिसिङ’ को राजनीति हावी बन्दै थियो, त्यहीवेला साहित्यकार गोकुल सिन्हाले सोधे, ‘नयाँ लेखाई केही हुँदै छ ?’ घिसिङले केहीबेर छैनी मोले । र भने, ‘यो लेख्नु भन्ने कुराचै सजिलो छैन । किताब निकाल्दा पूरै बाइस दिन ओषा बसेर आउने कुखुराको माउजस्तो हुनुपर्छ । वाहिर निस्कँदा चारो छर्ने कोही हुने होइन !’

तर, घिसिङभित्र एउटा लेखक त जीवित थियो नि । उभित्रको एउटा कविताले त सास फोरिरहेकै थियो नि, जसले राजनीतिको दलदलबीच पनि भनिरहन्थ्यो-

‘म कवि हुँ
त्यसैले
हेरको मेरो मुडमाथि निर्भर गर्छु ।
मेरो मुड मात्रै बदलिदिइयो,
म हरयोक गर्न सक्छु ।’

हो । उनले जे-जे मुड आयो, त्यही त्यही गरिरहे । गोर्खाहरूलाई विदेशीको लाख्छना लाग्यो, उनलाई आन्दोलन गर्ने मुड भयो । ‘गोर्खाल्यान्ड’ शब्द जन्माए । हरेकको छातीमा छुट्टै गोर्खा आगे सर्काए । र, आन्दोलन सुरु गरे । तर, जब सरकारको दबाव भेल्ल गाहो हुन थाल्यो र पार्टीभित्रे वर्चस्वको लडाईं सुरु भयो, तब उनले सम्झौतामा जाने मुड बनाए । कवितामा भनेफैं उनको मुडलाई कसले रोक्ने ? अब उनले हजारौँ सहिदको सपना नै विर्सिदिए । अनि सरकारसँग सम्झौता गरिदिए । जब जीवनका अन्तिम दिन आए, राजनीतिवाटै सन्यास लिने मुड बनाए । तब आफैँले जन्माएको शब्द केलाउँदै भनिंदिए, ‘गोर्खाल्यान्ड नफल्ने वनतरल हो । यसको पछि, नगर्नुन् ।’

तर, घिसिङ त घिसिङ थिए नि । उनीजस्ता न कोही थिए, न कोही हुनुपर्छ । उनले जे-जे पनि भने, जहिलेजहिले पनि भने, सधैँ चर्चैचर्चामा रहे । दार्जिलिङमा घिसिङ मात्रै यस्ता नेता थिए, जसले बोल्दा पनि समाचार बन्य्यो, नबोल्दा पनि समाचार बन्य्यो ।

हो । घिसिङ दार्जिलिङको राजनीतिको त्यो नाम हो, जसले अलग राज्यको मुद्दालाई आम मान्छेको मुद्दा बनाइदिए । हरेक पहाडवासीको छातीमा आज जुन गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड मुद्दा उठाएर सरकारलाई थर्काए । गंगाललाई चर्काए । यस्तो लाख्छ, घिसिङपछि, आउने नेताहरूले त खासै केही गरिनन्, उनले फर्काएको द्वालीको माछा टुक्ने काम मात्रै गरिरहे । उनले गोर्खाल्यान्डको भुइँरो छ, त्यो आगो सत्काउने पहिलो व्यक्ति उनै थिए, जसले गोर्खाल्यान्ड

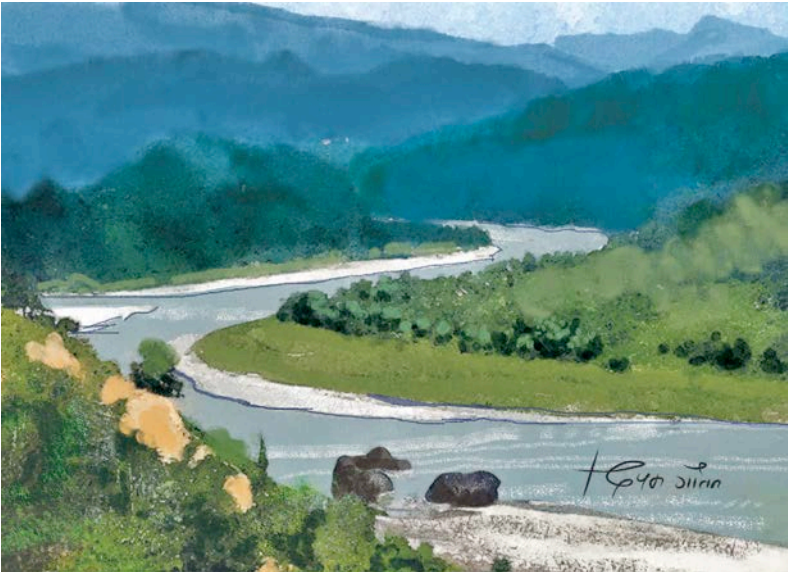
कोशी कसरी ‘अविकसित पालुवा’ ?

शब्दकोशले भनेभैँ के कोशी पूर्ण विकास नभइसकेको नदी हो ? कोशीलाई बिहारको दुःख पनि भनिन्छ । यो कसरी अविकसित ?

कोशीको कथा

कमल मादेन

कोशी कुमारी नै छिन्, न यिनको गति अरू नदीजस्तो संयमित, मर्यादित छ, न त यिनको बाटो नै नियोजित छ : मातृकाप्रसाद कोइराला

यिनको गति अरू नदीजस्तो संयमित, मर्यादित छ । न यिनको बाटो नै नियोजित छ, न त यिनको स्रोतमा गाम्भीर्य । यताउता छर्चाकैदैं, छिर्चार्दै कहिले पूर्व, कहिले पश्चिम हान्दिदै बेगले इर्तर्दि, फर्कैदैं, नाच्दै दाम्नुन् नै यिनको स्वभाव छ । आफ्ना बाटामा पर्ने हिस्का काट्दै, रूख ढाल्दै, लछाउँदै, सुकाउँदै बढ्नु यिनको धर्म हो ।’

केही दशकयता प्रकाशित भएका स्कन्दपुराणमा हिमवत्खण्ड पाइँदैन । योगी नरहरिनाथले २००४ सालदेखि अयक परिश्रम गरी २०१२ मा ‘हिमवत्खण्ड’ नामक ग्रन्थ प्रकाशन गरे । ग्रन्थमा विशेषगरी हिमालय क्षेत्रमा रहेका धार्मिक तिर्थस्थलका विवरण छन् । पुराणका चर्चा गरिरहँदा के विसर्नु हुँदैन भने पुराणमा उल्लेख भएका विषयलाई प्रमाणका रूपमा लिइँदैन । यसै सम्बन्धमा रोमिला थापर (अर्लि इन्डिया, सन् २००२, पृष्ठ ९८) लेख्छन्, ‘पुराणहरूमा एकीकृत दृष्टिकोण त हुन्छ, तर त्यसलाई इतिहासको रूपमा विचार्न सकिन्न । यसो भए पनि यसले मध्य-पहिलो सहस्राब्दीमा विगतलाई कसरी देखियो भन्नेबारे केही उपयोगी परिप्रेक्ष्यहरू भने प्रदान गर्छ ।’ नरहरिनाथले भावानुवाद गरेको हिमवत्खण्डको सककल त पढ्न पाइएन । तर, त्यो ग्रन्थ ४६ जना ब्राह्मणको सहलेखन वा सम्पादनमा छापिएको जानकारी उनै नरहरिनाथ लिखित ‘वैदिक साम्यवाद’ (दोस्रो संस्करण २०७७) पुस्तकमा छ । त्यो पुस्तक पुनः बेणीमाधव ढकालको सम्पादन/अनुवादमा प्रकाशित छ । त्यको हिमवत्खण्ड अन्तर्गत केही अध्यायमा कौशिकी नदीबारे लेखिएका हरफ छन् ।

हिमवत्खण्ड ग्रन्थको ४० अध्यायमा एक शीर्षक छ- ‘कौशिकीनद्या अविर्भावः’ । संस्कृत भाषामा ‘नद्या’

र ‘आविर्भावः’ ले क्रमशः नदी र प्रादुर्भाव वा उद् विकास भन्ने जनाउँछ । यो अध्यायमा कौशिकी नदी उदविकासको चर्चा गरिएको छ । माथि भनिसकिएको छ- पुराण प्रामाणिक हुँदैन र यसलाई इतिहास मानिँदैन, ती केवल पौराणिक कथा हुन् । यो अध्ययामा देवी पार्वतीले सूर्य र अग्निबीच रहेर प्रचण्ड तपस्या गरेको चर्चा छ । यसक्रममा पार्वतीको पाउबाट निस्केको पसिनाका थोपा बग्दै बग्दै कौशिकी नदी उत्पत्ति भएको बताइएको छ । अध्याय ३४ मा कौशिकी नदी र कोका नदीको महिमाको वृत्तान्त छ । अध्याय ४२-४३ मा पनि कौशिकी नदीको महिमाको चर्चा छ । तर, उल्लिखित अध्यायमा कौशिक ऋषिवारे चर्चा छैन । तर, कुशिक नाम गरेको तपस्वीलाई गोदान दिइएको विवरण छ । वामन शिवराम आटेले ‘कुशिक विश्वामित्रको वृवाको नाम हो’ भनेर लेखेका छन् (संस्कृत-हिन्दी कोष, पृष्ठ २८९) । पार्वतीबाट गोदान दिइएको ठाउँलाई हेमकुट पर्वत भनिएको छ । हेमकुट पर्वत सम्भवतः पश्चिमोत्तर भारतमा छ । त्योचाहिँ उताको प्रसंग यता जोडिएको होजस्तो देखिन्छ । पार्वतीको कुशिक तपस्वीसँग कौशिकी नदीमा कुराकानी भएका विवरण पनि छन् ।

सन् १८०२ मा इस्ट इन्डिया कम्पनीको एक कारिन्दा भएर नेपाल आएका वुचनन् ह्यामिल्टनले लेखेको ‘एन एकाउन्ट अफ द किङ्डम अफ नेपाल’ पुस्तकमा प्रस्तुत तत्कालीन नेपालको नक्सामा कौशी रिभर लेखिएको छ । पुस्तकको मूल पाठमा प्रशस्तै कौशी रिभर लेखिएको छ, कतै कौशी रिभर वा कौशिक रिभर पनि लेखिएको छ । कतै-कतै कौशिक रिभर मात्रै छ ।

वेद, रामायण, महाभारत, पुराणहरू दर्जनाै दर्जन

पटक पुर्नलेखन भएका हुन् । योगी नरहरिनाथहरूबाट अवश्य हिमवत्खण्ड सम्पादन मात्र होइन, थपयाप गर्ने काम भयो । नेपालका प्रशंग थप्ने क्रममा पूर्वी नेपालको विषय बृहत रूपमा मिसाइएको हुनुपर्छ । उनले पनि ह यामिल्टनले जस्तै कतै कोशी नदी त कतै कौशिकी नदी लेखेका छन् र अरू नदीको नाममा पनि कौशिकी शब्द जोडिदिएका छन् । अर्थात् नदीको नाममा हिन्दूकरण गरेका छन् । ‘हाम्रो देश-दर्शन’ (विसं २०७७) पुस्तकमा स्वर्णकौशिकी, ताम्रकौशिकी, दुधकौशिकी, अरुणकौशिकी, वरुणकौशिकी, कावेरी (कावेली) कौशिकी, तमोर (तमोर) कौशिकी लेखिएको छ (पृष्ठ ७) । यति मात्र होइन, हालै नामकरण भएको ‘कोशी प्रदेश’ लाई ‘कौशिकी प्रदेश’ लेखिएको छ । एक ठाउँमा यस्तो पनि लेखिएको छ- ‘यसै कौशिकी प्रदेशमा रुद्राक्ष प्रशस्तै छन् ।’ उनले राजर्षि र ब्रह्मर्षि कौशिक विश्वामित्रका स्मारकको रूपमा कोशी अञ्चल बनेको लेखेका छन् (पृष्ठ ४) ।

कोशी र कुर्सेला घाट

भाषाविद् तारामणि राई भन्छन्, ‘कौशिक शब्दलाई छोटकरीमा सायद कोशी लेखियो होला र यस्तो छोटो रूप दिन सकिन्छ ।’ तर, हिन्दु धर्मका एक विद्वान्ले ‘खुशी’ शब्दबाट कोशी भयो भनी लेखेका छन् । उनले अरू के भनेका छन् भने ‘खुशी’ किरात शब्द हो र यसैबाट कोशी शब्द बनेको हो । मेची, कोशी र सगरमाथा अञ्चलमा किरात अन्तर्गतका आदिवासी मूलतः लिम्बु, याक्खा, राई र सुनुवार समुदाय बसोबास गर्छन् । उनीहरूले बोल्ने किरात अन्तर्गतको भिन्नाभिन्ने भाषा छन् । लिम्बुले बोल्ने भाषालाई याक्बुड पान भनिन्छ । राईले बोल्ने करिव २ दर्जन भाषा राष्ट्रिय भाषाका रूपमा सूचीकृत भइसकेको छ । याक्खाले बोल्ने भाषा लिम्बु भाषासँग आधाभन्दा बढी मिन्छ । सुनुवारले बोल्ने भाषा अलग्गै छ ।

भाषा तथा मुन्धुम अध्येता ‘याक्बुड साम्जिक मुन्धुम’ कितावका सम्पादक डीबी आडबुड भन्छन्, ‘खुशी’ वाट ‘कोशी’ शब्द बन्न सकेन । आडबुडका अनुसार, किरात भाषा परिवारमा खोला, नदीको नामको अन्तमा ‘वा’ लागेको हुन्छ । जस्तै, याङडाइवा (तमोर नदी), कोइक्वा (अरुण नदी) । अनि किरात समुदायको भाषा-व्याकरणमा ‘खुशी’ अपभ्रंश वा परिवर्तन भएर ‘कोशी’ हुँदैन । वास्तवमा कोशी शब्द संस्कृत शब्दबाट व्युत्पत्ति भएको हो । साफ्ना प्रकाशनले २०७८ सालमा छापेको ‘व्युत्पत्तिमूलक संस्कृत-नेपाली शब्दकोश’ मा कोशीको अर्थ ‘अविकसित पालुवा’ लेखिएको छ । शब्दकोशमा कोशीको अर्थ लेखिएअनुसार, नदीको नामअघि कोशी शब्द रहँदा कसरी बुझ्ने ? के कोशी पूर्ण विकास नभइसकेको नदी हो ? कोशी अर्थात् सप्तकोशीको एक नदी अरुण पनि हो । अरुण नदी तिब्बतबाट बहँदै आएको हो । तिब्बतबाट बहँदै आएको अरुण नदी सुनसरीमा आइपुग्दा त्यहाँ अन्य ६ वटा नदी मिसिन्छ । सुनसरीमा सप्तकोशीको लम्बाइ करिब ५० किलोमिटर छ । कोशी विहार प्रान्तको कुर्सेला घाटमा गांगासँग मिसिन्छ । कोशीको लम्बाइ भारतमा मात्रै करिव २२५ किलोमिटर या नेपालभन्दा करिव ८ गुणा बढी छ । यो नदीलाई बिहारको दुःख पनि भनिन्छ । कोशीको अर्थअनुसार, कोशी नदीलाई कसरी अविकसित नदी भन्न लिन्छ ?

वधशाला लाइभ

काठमाडौँका वधशाला फोहोर छन् । भुइँभरि रगत, फालिरका मासुका टुक्रामा कागहरूको लुछाचुँडी ।

आँखाभरि आँसु लिखर चिसो भुइँमा कट्याग्रिँदै मृत्यु कुरिरहेका पशु ।

रिपोट

प्रकृति दाहाल

जाँच गरिन्छ, न मासुको गुणस्तर जाँच हुन्छ । खुला रूपमा मासु विक्री भइरहेको छ । व्यवस्थित वधशाला निर्माण भएका छैनन् । सरकारी निकायको पटक-पटकको अनुगमनले पनि वधशाला सुधिएका छैनन् ।

‘वधशाला अनुगमनका क्रममा देखियो पुरानो र फोहोरी मासु बेच्ने, रोगी जनावर काट्ने, गन्हाएर वधशालाभित्र छिर्ने नसाकिने र मासुमा फिँगा भनिएको,’ उद्योग वाणिज्य तथा आपूर्ति विभागका सहायक सूचना अधिकृत तथा निरीक्षण अधिकृत कमल भुसाल बताए । उनका अनुसार, मासु उपभोक्ताको स्वास्थ्यसँग सम्बन्धित भएकाले पटक-पटक अनुगमन गरिन्छ, तर वधशालाहरूमा कुनै सुधार आएको छैन । जरिवाना तोकिए केही समय सुधार हुने र फेरि उही अवस्था दोहोरिने उनी बताउँछन् । भन्छन्, ‘स्वच्छ मासु विक्री गर्ने विक्रेतासँगसँगै उपभोक्ता पनि जिम्मेवार हुनुपर्छ ।’ सरकारी निकायको पटकै अनुगमनले मात्रै वधशाला सुधार्न सम्भव नहुने इमाटोलमा २५ वर्षदेखि वधशाला सञ्चालन गर्दै आइरहेका विनोद खड्गी बताउँछन् । सम्बन्धित निकायको भूमिका प्रभावकारी र कानुन कार्यान्वयनको पक्ष बलियो नभएसम्म वधशाला सुधार्न मुस्किल हुने उनको भनाइ छ । भन्छन्, ‘हामीलाई

नै नउठ्ने भएकाले कोचेर भैसी ल्याउन आफू बाध्य भएको भन्छन् उनी । ‘तर, पशुमाथि अन्याय भइरहेको छ’, उनको स्वीकारोक्ति छ । लामो यात्रापछि पशुहरू भोकै, तिब्रै आइपुगेका हुन्छन् । वधशालामा खानासमेत दिन सक्ने अवस्था नरहेको र तिनलाई भोकै बध गरिने उनी सुनाउँछन् ।

किन बन्दैजन् व्यवस्थित वधशाला ?

उपत्यकामा व्यवस्थित वधशाला छैनन्, जसका कारण उपभोक्ताहरू अस्वस्थ मासु खान बाध्य छन् । पशु सेवा विभाग र काठमाडौँ महानगरपालिकाले पटक-पटक वधशाला निर्माणको कार्ययोजनाबिहत् वजेट छुट्टा यायो, तर वधशाला व्यवस्थित बन्न सकेको छैन । पशु सेवा विभागले २०६७ देखि हालसम्म करिब ५ अर्ब वजेट वधशाला निर्माणमा छुट्ट्याइसकेको छ । तर, वजेट अन्यत्रै खर्च भएको बताउँछन् प्रवक्ता ढकाल । उनका अनुसार, उपत्यकामा वधशाला निर्माण गर्न स्थानको अभाव छ । ‘व्यवस्थित वधशाला निर्माण गर्न कम्तीमा ३० रोपनी जग्गा चाहिन्छ’, उनी भन्छन्, ‘पशु होलिड गर्ने, ल्यारेज गर्ने, सल्टिडिङ हाउस बनाउनेदेखि वध गरेपछिको सबै प्रक्रिया पूरा गर्न, फोहोर विसर्जन गर्न कम्तीमा ३० रोपनी जग्गा आवश्यक हुन्छ । जग्गाकै अभावले उपत्यकामा वधशाला निर्माण नभएको हो ।’

बलिको कथा

मासुले मानिसहरूको संस्कृति र जीवनशैली नै परिवर्तन गरिरहेको बताउँछन् मानवशास्त्री सुरेश ढकाल । ‘करिव १५ लाख वर्ष पहिलेदेखि नै मानिसले मासु पोलेर खाने चलन रहेको विभिन्न अध्ययनहरूले भनेका छन्’, उनी भन्छन्, ‘मानिसहरू जब बासस्थान बनाएर खेतीपाती गर्न थाले, जनावर र जनसंख्याको सन्तुलन मिलाउन मानिसहरूले जनावर मार्न थाले । प्रकृतिको निश्चित नियम हुन्छ, हिउँद-वर्षा लाग्छ, तर जनावर लामो समयसम्म बाच्ने गर्छ, त्यसकारण हिउँदअघि नै जनावर मारेर मासु खाने चलन चर्‍यो, त्यसकारण दसैँ मासु खाने चाड बन्यो ।’ प्रकृतिसमा सन्तुलन मिलाउन विभिन्न देवी-देउताको कल्पना गर्दै पशुहरूको भोग सुरूवात थालेपश्चात् त्यसलाई बलिको रूप दिइएको उनी बताउँछन् । ‘आफुले खाएर अन्न बाँकी रहने भएकाले मानिसले मनोरञ्जन खोज्न थाले ।

त्यस रोगबाट मुनाको मृत्यु हुनु, मुनाको मृत्युपछि लासलाई फिजरभित्र राखी प्रेम गरिरहनु र बेलाबेला लासमाथि सम्भोग गर्नुजस्ता घटनाले उपन्यासलाई सामाजिक यथार्थबाट पर एउटा स्वरकल्पना वा अतियथार्थको सीमासम्म पुर्‍याउँछ ।

न्यारेटर अमित अजीवको पात्र छ ।

परम्परागत नायकमा हुनुपर्ने गुण/विशेषता उसमा छैन । उसका खासै सपना छैनन् । योजना पनि छैनन् । ऊ कस्तो प्रकारको पात्र हो, पाठकले ठम्याउन सक्दैनन् । त्यसो त उसले पनि आफैँलाई चिन्नसकेको छैन । उपन्यासको मुख्य थिम नै म्याजिक यथार्थ हो । मुख्य पात्र मुनालाई लागेको रोग नै यस्तै प्रकारको यथार्थ हो, जसमा भनिएको छ- ‘पहिले भइरहेको रोगको क्रमअनुसार उसको टाउको दुबेको भोलिपल्ट टाउकोको चेतना हराउने पालो थियो । त्यसो हुनु भनेको उसको मुख नचल्नु थियो, जिब्रो पनि नचल्नु थियो । त्यसपछि उसले न बोल्न सक्ने थिई, न त खान नै । उसको नाकले सुँघ्न सक्दैनथ्यो, सास फेर्न पनि सक्दैनथ्यो । आँखाले देख्न र कानले सुन्न सक्दैनथ्यो । सायद पनि भाषाशैली भने आवश्यकताभन्दा सरल छ ।

मस्तिष्कले काम गर्न छोड्ने थियो । त्यसपछि, उसको जीवनको बत्ती पुरै निम्ने थियो । उसले मलाई टुलुटुलु हेरिरहेकी थिई ।’ यसरी संसारमा कतै नभएको विचित्र किसिमको रोगको परिकल्पना गरेर त्यसलाई सभसा/मार्फक बनाउन कोरोगा महामारीको प्रसङ्ग गसमेत जोडिएका यस्ता घटनाले पाठक भ्रम के हो र यथार्थ के हो भन्नेमा अलमल पछि ।

प्रमुख पात्र असामान्य मानसिकताबाट गुञ्जिरहेको छ । तर, आफू असामान्य हुँदै गइरहेछु भन्ने आभास छैन । आफूले गर्नुपर्ने कामहरू चुपचाप सामान्य रूपमै गरिरहेको हुन्छ, तर उसलाई लादैँन- उसले सोचेका, भोगेका र गरेका काम असामान्य हुन् । यस विषयमाथि उपन्यासकारको भनाइ छ- ‘न्यारेटर नै मानसिक रूपमा अस्वस्थ भएकोले उपन्यासका कुनै कुरा ‘जस्टिफाइड’ लादैँनन् । ऊ पर्े अस्वस्थ पनि होइन, त्यसैले उसका कुनैकुनै कुरा फेरि ‘जस्टिफाइड’ पनि लाग्छन् ।’ अमित र मुना बेलायतको कुनै युनिभर्सिटीमा भेट हुनु, एकअर्कालाई मन पराउनु, लिभिङ टुगेदरमा बस्नु र विवाह हुनु सामान्य र यथार्थ गतिविधि हुन् । यीबाहेकका अन्य गतिविधिहरू असामान्य छन्, जसले पाठकलाई भ्रम र यथार्थको चक्रमा घुमाइरहन्छन् ।

‘एक्सपेरियन्स द डेथ : नियर डेथ एक्सपेरियन्स’ अर्थात् ‘मर्नुभन्दा पहिले नै मृत्युको अनुभव’, ‘एक्सपेरियन्स द अल्टरनेटिभ लाइफ’ अर्थात् ‘नभोगेको जीवनको अनुभव’ जस्ता प्राविधिर्संग जोडिएका मानवीय सेवेनाको कल्पनाले किताबलाई प्रयोगधर्मी बनाएको छ ।

सियोले सिएको, छोट्टीले दिएको !

उहिलेका मान्छेले प्रेमलाई काम र कामलाई प्रेमका रूपमा लिए । ओम्री, दुम्सीको काँडा, अल्लो-रेसा थिए ऊबेला प्रेम-चिनो । सहरको कारखाने उत्पादन र ‘बजार’

गाउँ पसेपछि प्रेमलाई काम र कलाबाट अलग्यायो । प्रेम-चिनो मात्रै फेरिखन, प्रेमको रूप पनि फेरियो ।

कूइनेते

जवीन विआस

एक : आर अष्ट घो घरवार

२०३४ पुस १५ ।

करेमा पड्कँदा साँभको पाँच वजेको छ । करेमा करेरेककक नयाँमिदै राँकूलबोटमा फलौरी फर्छ । साँभ पर्न थालेपछि करेमा बास्छ, र करेमा वास्नुलाई गाउँघरमा करेमा पड्कने भन्छन् ।

करेमाको करेरे तालमा मौलाबोटबाट छोट्टी र जैपाबाट छोटे ठकानथलो राँकूलबोट पुच्छन् । बटुवाको पसिना ओभाउन बनाइएको राँकूली, नेपालीमा लाँकुरी, बोटमा अडेसिएको चौपारीमा भारेडोका विसाउँछन् । बेलाबेला तिनका आँखा राँकूलबोटमाह्तिर काठेकोलमा भर्खर ओखरको घाट्टा पेलेर उक्तालिएका स्यान्लेकका काच्छ भुरा दम्पतीमा पर्छन् ।

मूल छोटे भीरपाटेभेनाका ओठमा भर्खर जुँगारेखी वसेका छन् । साढे पाँच फिटका हाँगुरो भेनाका गोडा खाली छन् । घुँडादेखि कमरसम्म काँची कातेका छन्, त्यसलाई पेटौले कसकक कसेर अडचाएका छन् ।

भीरपाटेका साथमा उनका जस्तै जुँगारेखी वसेका उनका मनपेटका सहड दुर्गे थापा र अरू भुराहरू छन् ।

मूल छोट्टी मीनाले कालो पनेलाको चोला, मसुरी गुनी लगाएकी छन् । रङ्गडिटे कपडाको गादा पारेकी छन् । थालोमा फूल नभरेको सादा टावेल कसकक गुथेकी छन् । नाकमा फूलको बुलाकी भुन्रिइएको छ, कानमा चादीको चेप्टे । मीनाको सहड गवनसरी र अनसरी उनकै छाउलीका छन्, अरू भने भर्खरका भुरीहरू ।

छोट्टेछोट्टी भनेर प्रेमीप्रेमिकाजति नजिक पनि हुन सक्छन्, त्यसो नभए कुट्टुखेली लाग्नेचाहिँ निस्सै हुन् ।

छोट्टी बस्न जाँदा, जात्रा जाँदा र जमघटमा भाइडु र अल्लोको धागोले बुनेको बोल्सा युवाले काँची कालु र युवतीले गादा पार्नु ‘सरम लान्ने’ भइसकेको हुन्छ । घरमा भने उने भाइडु वा पुवा धागोले बुनेको भोइरा बोल्सा नै लगाउँछन् ।

छोट्टी बस्ने भनेको युवायुवती एकअर्कासँग भ्र्याम्मिने प्रीतिको रीति हो । ‘भम्-भम् वा भ्र्याम्म-भ्र्याम्म शब्दवाटै भ्राम्पे व्युत्पन्न भएको हो’ (कालीभक्त पन्त, विसं २०२८) । मगर भाषामा, भ्र्याम्मैको अर्थ भ्र्याम्मिनु, रत्तिनु वा परिचित हुनु हो । ‘भ्राम्पे शब्दले पछेरो, मेलापात इत्यादि जुनसुकै स्थानमा आफ्ना उमेर समूहका हेलभेल भई गीत-नृत्यको माध्यमबाट मनोरञ्जन लिने क्रियाकलापलाई बुझाउँदछ’ (मीन श्रीस मगर, विसं २०७४) । माओवादीले पूँजीवादी ‘डेट्रिड’ को संज्ञा दिएर ‘जनयुद्धकाल’ मा ‘भ्र्याम्म-भ्र्याम्म’ छोट्टी वस्न ठवायम वनेज लाग्छन् ।

ठकान बस्ने गते निश्चित हुन्छन्, एक वा पाँच, दस वा पन्ध्र, बीस वा पच्चीस । २०३४ पुस १५ गते छोटे र छो्टी दुवै पक्षलाई वरावर दूरीमा पर्न जैपा र मौलाबोटको बीच रानीकोटको राँकूलबोटमा ठकान राखिएको छ ।

महिनाको एकपल्लि ठकान बस्ने छोटे-छोट्टी आँखा घरीघरी एकअर्कालाई हेर्न कर्केगरी भुर्भुर्न उड्छन्, घरीघरी तिनका अनुहारले पाक्न लागेको टमाटरको रूप लिन्छन् ।

के बोलम्, के बोलम्को बीचमा छोटे-छोट्टीलाई नक्कली खोकी लाग्छ । बेलाबेला सन्नाटा छाउँछ । सन्नाटाबीच छोटे प्रश्नको चुलो बान्छन्, ‘भान्जी, तम्सई सन्धै छ,?’

छोट्टी जवाफ पस्कन्छन्, ‘अँ, मामा । तम्सई नि सन्धै छ,?’

ममा-भान्जीबीचको सम्बन्ध छोटे-छोट्टीको होइन, तैपनि रोल्पा रूकुमका मगर वस्तीमा अन्जान र छोटे-छोट्टीबीच कसरी मामा-भान्जी साइनो जुरेको होला ? सन्ध्याोवसन्धो सोधिएसँगै छोट्टीले भारेडोकाबाट मट्टे फिक्छन् । मट्टेको बिक्रो खोल्छन् । कचौराका खन्याएर भन्छन्, ‘लऊ, मामा !’

लजाउँदै छोटे हात अग्रसर हुन्छन् । कटौरा हातमा लिएपछि भीरपाटे भेनाको ओठ फर्फराउँछ, ‘तमी गोस्सा भेटा...’

फर्फराएको ओठसँगै चोर औला डुबाएर चारैतिर

सक फाल्छन् । सक फाल्नु पितृलाई चढाउनु हो । कचौराबाट जाँड सुरुप पाउँछ्न् । छोटे र छो्टीको बीचमा भोइरा बोल्सा फिन्छन् । बोल्सामा भाने रोटा र अचार राख्छन् । भुराभुरीले रोटामाथि हमला गर्छन् ।

गाउँघरका समाचारसँगै सुख-दुःख साट्छन् । छोटे-छोट्टीका धीत नमदै फनेरा र ताहिबाड गाउँलेका घरमा बलेका आगो निम्न थाल्छन् । छोटे-छोट्टीलाई लाख, पत्ते नपाई गीत र सुख-दुःख नसकिँदै पुस फासफुस भइसकेछ ।

करेमा पड्केको करेरेरककक सकिँकै चार घण्टा बिच्छ, रातको नौ वज्न थाल्छ ।

छोट्टेले भारेडोकाबाट भाइडु रेसाले बुनेको भोइरा बोल्साको कुम्से फिक्छन् । बोल्सामा पोको पारेको चिनो छोट्टीलाई हात पाउँछ्न् । मूलचिनो वरें छ, जसको साथमा पार्सी बोलाउने, सम्झना बोल्ने चीज छन् ।

तीन मुर दुबा र चार मुर पाती गरी सात मुर दुबापातीको मुठालाई बाँधेको छ, भाइडु ल्हाप्साले, जुन धागो वन्नुअघिको भाइडुको रेसा हो । गाउँघरमा दिइने चत्तीको आशीर्वाद हो, ‘दुबो नै जेल्लेन, पाती नै मौलनु !’ नै’ भनेको ‘फँै हो । मूलचिनोसँग राख्नुको अर्थ हो, छोटेछोट्टीको माया दुवोजसरी जेल्ल्याेस, तीतेपातीजसरी मौलाओस् ।

दुबापातीको मुठासँगै म्हाय पात छ । माइसरकालीमा छोरीबहिनीलाई खिचडी दिनेदेखि माइत वा आफन्तकहाँ जाँदा वा ठकान बस्दाखेरि लेलमा पकाएको भाने रोटा होस्, टाटे रोटा होस्, म्हाघपातको टपरीमा लैजाने चलन छ । टपरीभन्दा आठ-दस गुणा ठूलो उक्त टपरीलाई गाउँघरमा नाउँ दिएका छन्, पटरी । म्हाय पात राख्नुको अर्थ प्रेम नटुटोस् भन्नालाई हो । छ, भने म्हायपातको पटरी, हाम्रो माया टुट्ना कसरी ?

म्हायपातसँगै उख्को पात छ, जसले बुझाउँछ, माया उखुजस्तै गुलियो र मधुर होस् । उख्को पातलाई तीन धानी शङ्खतरल र दुई घरी केराले साथ दिएका छन् ।

मूल छोट्टी मीनाका हात मायाको ‘भार’ समाउन लजाउँछन् । एकछिनपछि, चुपचाप समाउँछन् । समाउँदाखेरि उनको मुहार भाइ बालेको उज्यालोमा लाल परेको टाटै देखिन्छ । भाइ बाल्ने भनेको जुनेली रातबाहेकका रातमा कतै जाँदा बाल्ने उज्यालो हो । सके सबभन्दा पहिले बालेको उज्यालो गाँजाको डाँठ हुँदा हो । कालान्तरमा भीमल, चोया वाटर्पनि भाइ बालेको भन थाले, गाउँघरमा टचं बाट्दा पनि भाइ बाल्ने नै भन्छन् ।

भाइको आँखाले अघिअघि छो्टी र पछिपछि छोटे हिँड्छन् । छो्टीका घरभन्दा सय मिटर नजिकको डल्लुबोटनेर राँकन्छन् । भीरपाटेको दिलचित्र जितेका सहड दुर्गे थापा उला हाक्छन् :

उठैखोली उमैखोली धोबिनाले ओम्सा
वानावान होइजाम् तोला कैती भेटु होम्सा ह ककक

भीरपाटे र भुराहरूले थापा गला घाँस्छन् । मूल गायक वा गायिकाको स्वरमा स्वर थुन्नुलाई गला घाँस्ने भन्छन् । छोट्टीपड्हाट गवनसरी रानाको गला मीना र अनसरीले घाँस्छन् :

हजारी गवैलीय लाउँदालाउँदै केटु
वानावान होइजाम् तोला कैती होम्सा भेटु ककक

गीत मधुरिदै जाँदा भाइको उज्यालोले बनेको छायामा हात हल्लाएको यामानको देख्न्छ । भाइको उज्यालोमा हात हल्लाउँदै नर्दखिनगरी खोरैखोलाबाटो छोटे लागेपछि मौनता सुसाउँछ । भदजुरे उर्किँदा थापा एक्लै उला हरानिरहन्छन् :

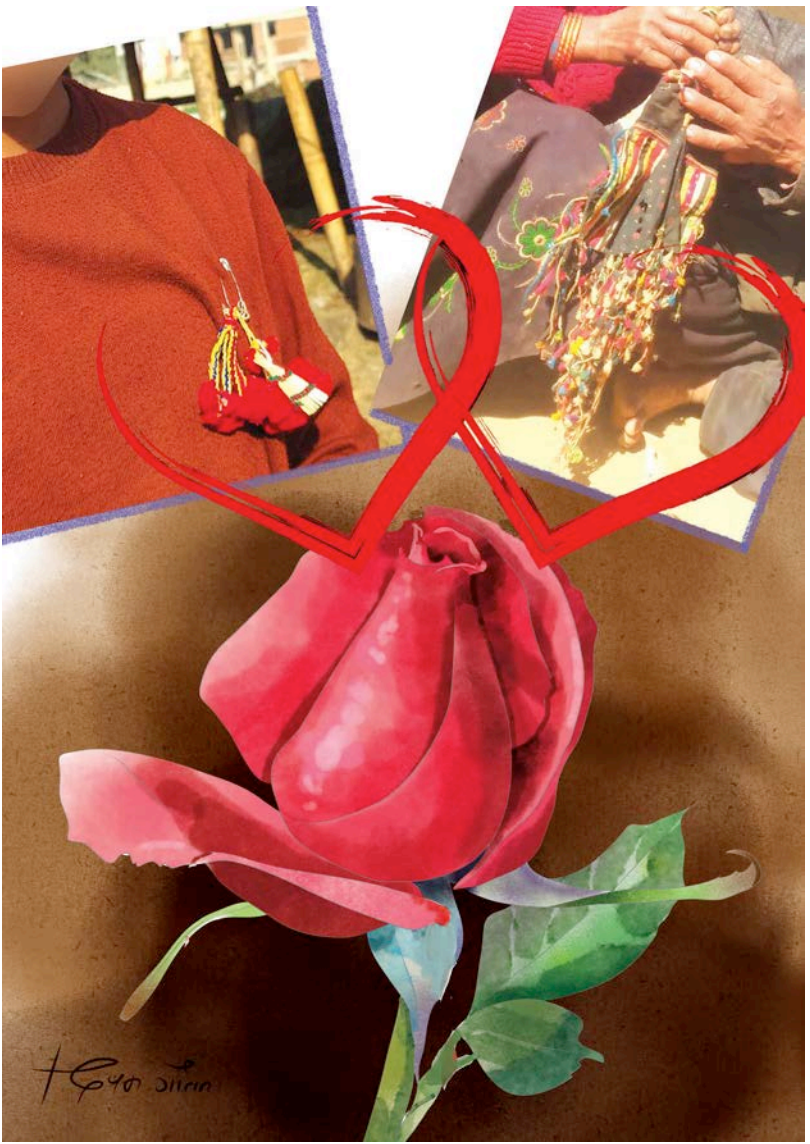
धाम डुबी जान लाइगे, सल्ली टुप्पा धाम छ

अलि दुगर पुल्ने घोरग, साईलाई भेट्ने काम छ ककक

छोट्टी डाँडा वारिपारि हुँदा उला हान्नुपर्ने हो । सके आफ्नी तोला भेट्नलाई पो गाए, थापाले ? विदा भएका छो्टीले सुनेर उला फर्काउने सम्भावना पनि त छैन । मगर साइनोअनुसार आफुभन्दा जेठो फुपूबुलाई भेना भन्छन् । भीरपांटे भेना रहेला फुपूबू हुन् । माइला बाजीकी छोरी धामजी फुफुको काच्छ छोरा ।

गाएको माघको दोपहरमा भेना आफूले चिनो दिएको बरेंको बोहमा बताउँन्, ‘वाहिर्बाट हेर्दा प’ भाइडुको डोरा हो, भित्र त मायाको फोहोरा हो नि !’ बरें बनाउने मेलेमेसो सिकाउँछन् :

‘सबभन्दा पहिले भाइडु ल्हाप्सा तयार पारें । बरें

रैथाने उत्पादन खेदिरूपछि हामीले माया गर्न बिस्रियौ । ‘इश्क’ गर्न थाल्यौ, ‘पिरिम’ गर्न छाड्यौ ।

बुनलाई चाहिने चीज फिर्की लिएँ । यो काठको पनि हुन्छ, चोयाको पनि । फिर्कीमा भाइडु धागोलाई मसिनरी बटारेर डोरीजस्तै बनाएँ । जसलाई त्रिपल बनाएर टुक्राटुक्रा पारें । फिर्कीमा फेरि बटारें । चिल्लो गराउन धागोलाई घोटैं । कहाँनामा पनि मिलाएँ । बाँसको सुइराले बुनैं ।

एकापछि डोरा हालें । तीन पय खपाएको ताना बनाएँ । भरन फिर्कीमा बातेर डवल बनाएँ । चिल्लो बनाउन फेरि घोटैं । जति पय हो टिप्दै लगेर घुसारें । बाट्दै गएँ । बुनेको भन्दा डवल र त्रिपल बनाएँ । जसलाई तुलेगाँठा भन्छन् । जसमा बरेंको सर हाल्ने हो । एक हातजति लामो भए मुन्रेलो निबिज्यो । तुलेगाँठामा राख्ने सर बनाउन पनि डोरी डवल अनि खपाउँदै त्रिपल बनाएँ । त्यसलाई पनि काठमा घोटेर चिल्लो पारें । चिल्लो बनाउन एक जना साथी वा किला ठोकेर त्रिपल बनाउने हो । घोटेर चिल्लो बनाउने हो । बीचको भाग गुभेसर हो । लामा ताना लगाएपछि डवल गरें । दुईवटा सर हुन्छन् नि । जसलाई काठमा ठोक्ने र एउटा डोरी फेरि काठमा टड् ग्याउने, बीचको खुट्टामा चेपेर वरपर अमेठें । एउटा सरमा परपर बातेर सात सरको बन्थ्यो । पाँच-सात हात लामो भयो । जो भारेडोका बोक्न ठिक्क हुन्छ । तुले गाँठा पार्ने सर राख्ने र मुन्रेलचाहिँ हरियो, रातो, पहेँलो रड लगाएर रङ्गीन बनाएँ ।

‘कति दिन लाग्यो, भेना ?’
‘छोट्टीलाई दिने भार तयार पार्ने दिन पनि गनिसाध्य हुन्छ, ठो, वड्डो ! लागेको समय र कलाको हिसाबकिताब हुन्छ ! हुन् !’

पेटारामा साँचेको चिनो हातमा लिन्छन् । चिनोलाई सुसुम्प्याउँदै भेना भन्छन्, ‘पेटारामा राखेको छु, छो्टीको चिनो । मरेपछि चढाउने थाईसँगै यो चिनो पनि चढाइदन्छन् गरे ।’

राता, पहेँला, हरिया कपडाका ससाना टालाका

कमकम गाँसेर हाते सियोले सिएको छ, थैली, जसको बाहिरी रूप रङ्गीन छ । सियोले सिउन कति समय लागेको होला ? जेलिएका धागो हेर्दा हिसाब निकाल्न कठिन छ ।

भेना घरी थैलीलाई ओर्काईफर्काई हेर्छन्, घरी नानालाई, छोष्टी हुँदा उनै नानाले दिएको चिनो जो हो । मसिला भए छो्टेको र पुरूप भए छो्टीको चिनो थाईसँग चढाइदिने चलन छ । शुद्धोको दिन मृतकलाई भनेर पकाएको खाना हो, थाई । अन्तिम खानाको रूपमा शुद्धो हुने दिन म्हाय पट्टीमा राखिदिन्छन् । मरे त सकिइहाल्यो, मृतक मुखमा पुग्ने कुनै भएन, काग, गिट्ट र कुकुर भने थाई खाएर अघाउँछन् ।

भीरपाटे दम्पती पालैशान्ति थैली हातमा लिन्छन्, त्यसका फुर्का र रडमा आँखा भिजाउँछन् । नाना भनिँछन्, ‘गाउँमा देसी कप्रा आउन थालेपछि थैली र बासा दिन चिनो थाल्यौहम् । जेइहरूको पालामा मसिनोगरी, ठोइरामा अटनेगरी बुनेको खास्साको बोल्सा बुनेर देने चलन थ्यो । त्यो बोल्सा कतिले भाइडु धागाले बुनेका हुन्थे, कतिले पुवा धागाले ।’

नानाले टालोका कमकम गाँसेर बनाएको थैली चिनो सुसुम्प्याउँछन्, ‘मेरो छाउलीका त जम्मेले थैली सौँत्यम् । दमैले कलमा चोला, गुन्ने, बुलुच र कपाले सिलाउँदा कोटेका टालाटुली बटुली सिएको थैली हो ।’

भदौ बाह्र गते रोल्पाका गाउँघरमा दही बाँड्छन्, पिड खेल्छन् । नानाकी मीत दिदीबहिनीले पिड खेल्न बोलाएकाले मीतवा जैपाका लखवीर पुन एक्ले पोन वाजीको घर गएर घोरो बेला भीरपाटे भेनासँग मीना नानाका आँखा चार हुन्छ, नानालाई भदौ बाह्र भार हुन्छ, सोही वाइको भार नानाको घरवार हुन्छ ।

भदौमै पहिलो ठकान वन्छन् । ठकानथलो हुन्छ, मौलाबोट र जैपाको बीच भागमा पर्ने रानीकोटको

राँकूलबोट । गाउँघरमा गीत नै छ, ‘घाँस काटें खसुँको, वाउरा काटें कसिँ, साँच्नै माया लाने भए ठकान राख्म पर्सि !’ ठकान समय तय गर्नु ठकान राख्नु हो, भेट भएर बस्नु ठकान बस्नु हो । मनोहर लामिछानेको ‘लोकवाताँका केही पद्य’ भन्छ, ‘मिति, समय र स्थान निर्धारणलाई लोकभाषामा उगान भनिन्छ ।’

ठकान बस्दाबस्दा भीरपाटे भेना र मीना नानाको भार बढ्छ, घरवार गर्ने टुङ्गोमा पुग्छन् । भीरपाटे भेना मीना नानाको घर मौलाबोट पुग्छन् । दुई सय साई लगाउँछन् । साई लगाउनु भनेको बिहे पक्का गर्नु हो । युवतीले ‘साई’ समाएपछि, यदि युवाले उल्लङ्घन गरे साई पच हुन्छ, युवतीले गरे दोब्बर साईसम्म तिनै चलन छ ।

उत्ता हान्दै वानावान भएको चार महिनापछि २०३५ वैशाख २८ गते जैपामा गुर्कुच्ची गर्छन्, दमाहा, छेल्लर र सनाइसुरसहित ।

भीरपाटे भेना रणबहादुर पुनको घर मेरो घरभन्दा पश्चिमतिरको टोलमा छ । उनी रणयुद्धकाल, जनयुद्धकालमा कमरेड ऋषि वन्छन् । माओवादी सुप्रिमो पुष्पकमल दाहाल प्रचण्ड भारतविरुद्ध सुरुड युद्ध घोषणा गरेर रोल्पा जैपाको छिमेकी गाउँ फनेरा बस्दा होस्, न्हिमाड गाउँमा बस्दा होस्, सुप्रिमो दानापानी सडान अहोरात्र खट्ने कमरेड ऋषि नै हुन्, उनका छोरी र ज्वाइँ पनि रणयुद्धकालीन कमरेड नै हुन् ।

‘कूष्ठ इश्क किया कूष्ठ काम किया’

जब पुग्यो साठी, अनि हातमा लाठी । साठीको लाठी लिएकी देशमाया राई पूर्वी सोलुखुम्बु मुक्चीकी हुन् । देशमाया भनिँछन्, ‘केटाले बाँसको विनायो कपेर दिने मन परेकी केटीलाई चिनो दिने चलन थियो रे । चिनो बनाउन सिपालु गाउँमा दुई-चार जना न हुने हो, तिनैलाई बनाउन लगाएर दिन्थे रे । केटीले मन परेको केटालाई फुर्का दिन्थे । फुर्का विभिन्न रडका धागोले लोभलाग्दो बनाएको हुन्छ ।’

फुर्काको धागो लेकाली पाइने सिस्नो जाख्खीको रेसाबाट छुन्छ । धागो बनाउन सबभन्दा पहिले जाख्खीलाई सुकाउँछन् । ढुङ्गामा बजाउँछन् । बजारदा जाख्कीको डाँठ धुलिँदै फर्छ, रेसा बच्छ । वचेको रेसालाई मुडुगोले कुट्छन् । रेसाको बाहिरपट्टिको भारा पनि फर्छ । रेसालाई ठूलो भाँडामा पानीमा खरानी हालेर पकाउँछन्, अनि जाख्खीको धागो तयार हुन्छ । कपासको धागोले फुर्काको जाख्खी विस्थापित गनिसकेको छ ।

बूढा रूखमा उम्रने वनस्थिति हो, ओम्री । त्यसको पोभ्रा हुन्छ । एक हात जति लामो लहरा हुन्छ । लहराको आँखा हुन्छ । जाख्कीजसरी ओम्रीलाई पनि घाममा सुकाउँछन् । सुकेपछि ओम्री पहेँला हुन्छ । ओम्रीको भुस फाल्छन् । ओम्रीको तल्लो र माथ्लो आँखा काटेर फाल्छन् । बीचको आँखाले दुर्गोभत्र धागो छिराएर तल फुर्का बनाउँछन् । धागोले भुन्छाउने जुडनो बनाउँछन् । ओम्री चार अङ्गुलजति भए पुग्छ ।

‘ओम्रीलाई पर्वते कुराबाट के भन्छ कुनै ? मनमै आएजस्तो लाख्छ तर अहिले भुलें । पर्वते कुराबाट वेग्लै छ,’ देशमाया नाउँ सम्मन कौंसम गर्छिन्, ‘यो टालाटूला रूखमा उम्रन्छ । लहराजस्तो हुन्छ, धेरै लामो भने हुन्न । फुल्छ पनि । ओम्रीमै फुर्का बुन्ने हो ।’

फुर्काको अर्को महत्त्वपूर्ण अड्डा दुम्सीको काँडा कुरी चाचा हो । रोल्पातिर दुम्सीको काँडालाई स्हराँग साइपिल्वा भन्छन् । अहिले कुरी चाचाको बदला बाबियो र ओम्रीको बदला धागो प्रयोग गरेको देखिन्छ । मन चोरी लएको युवकलाई युवतीले फुर्का चिनो दिन्छन्, त्यसलाई देब्रे छातीमा भुन्छ्याउनुपर्छ, दौरा वा चोलोको तुनानेर, जहानेर मुटु ढुक्नुहुक गर्छ ।

नक्छुसेली वा नक्छुसेलिनी ‘धामी वा धमिनी’को सिङमोमा पनि फुर्का हुन्छ । देशमायाका अनुसार, नेचाका थलुङ र बाहिङ, मुक्लीका थलुङ, सबैजसो महिलाहरू फुर्का बुन्न जान्छन् ।

न्युयेन न्होककूत् भियतनामी उपत्यका ‘द भिलेज दचाट उडन्ट डार्ड’ को खगेन्द्र सङ्गौलाले ‘अजम्मरी गाउँ’ शीर्षकमा नेपालीमा अनुवाद गरेका छन् ।

‘त्यसदिन विहान खेततिर जाँदा लिऊले नृपलाई थो ओम भरनामा भेटेकी थिई । ऊ चट्टानमाथि उभिएको थियो । उसका गोडामाथिबाट सुलुसुनु पानी बग्दै थियो । पानी शान्तसँग बग्दै थियो । तर, एकाएक रिसाएँ मै गरी पानी चट्टान वरिपरि कुल्यो र चाँदीजस्ता छिर्का उँगेो हुत्पयो । अँजुली थापेर नृप भरनाको पानी खाँदै थियो ।

एउटा अति राम्रो चुम लिऊतिर लम्काउँदै उसले भन्यो- यो म तिमीलाई टकाउँछु ।

आनन्दले रातोपिरो हुँदै लिऊले चुम समायी । चुम कमरमा बोधी र आफ्ना चम्किला काला आँखा लुकाउन मुटो निहुराई (विसं २०७८ : १५) ।’

चुम ‘बा ना’ समुदायका महिलाे बाँच्ने पेटो हो । बाँसको असल चोयाबाट बुनिने चुम प्रेमको चिनो हो । प्रेयसीका निमित्त एउटा चुम बुन्न प्रेमीलाई एक मासजस्तो लाग्छ ।

नृपले लिऊलाई आफ्नो मायामा बाँधिराख्न प्रीतिको पेटो ‘चुम’ प्रेमोपहारस्वरूप टकाउँछ ।

‘लिऊले ढुका दुवै हात च्याप्न समायी । उसको निधारमा कपाल लत्रेको थियो । लाजले गाला रातापिरा पादै उसले मुटो हल्लाई- तिमीले नभाको कुरो गर्‍यो । तिमीले नभाको कुरो गर्‍यो । (विसं २०७८ : १६-८) ।’

नृपले लिऊलाई चुमको माध्यमले मायामा बाँधिसके रोल्पा रूकुमका गाउँघरमा छोटे-छोट्टीलाई भाइडुको बोल्सा, भाइडुकै बरेंले एकअर्कालाई बाँधेका हुन्, भाइडुको भारेडोकामा आफ्नो माया टकाएर । ढुङ्ग्रोमै अट्ने बोल्सा र रङ्गीन बरें बुन्न सक्नु चानचुने प्रेम र कलाले कहाँ सम्भव हुन्छ ?

पशुपालन र कृषिकर्म गर्नेसँग बरें सधैं साथ रहन्छ, छो्टेले छो्टीलाई पलपल सम्झऊन् भनेर बरें चिनो दिए होलान् । बोल्सा पनि काँची कातेर हिँड्ने भएकाले सदा साथ रहन्छ, त्यसैले छो्टीले छोटेलाई बोल्सा चिनो रोजे होलान् ।

खास्साको बोल्सा काँची कातेका युवालाई गाउँघरतिर जिस्काउँछन्, ‘को छो्टीको चिनो हो ? ओख्को ! स्थानो स्वाया डैत, बालू !’ काँची कातेको युवा लजाएर लाल हुन्छन् ।

चिनो दिने बोल्सा बुन्न मसिनरी धागो काच्छन् । नडमा प्याल पारेर प्यालबाट भाइडु धागो छिराएर आकार निर्धारण गर्छन् (सम्झना घर्तीमगरसँग २०७५ मङ्सिर ४ गते गरेको कुराकानी) । उक्त धागोले बुनेको बोल्सालाई सानो आकारमा बेरेर बाँसको ढुङ्ग्रोमा छिराउँछन् । छियो भने, बोल्सा ‘बवाल’ कला ‘अब्वल’ मानिन्छ ।

बच्यो, जाबो बुन्देऊ वाबै, भाइको डोरीले घट्ट जाँदा थैलो बोक्ने, ठालुकी छोरीले मनलाल ओलीको ठाडीभाकामा ठालुकी छोरी घट्ट जाँदा बोक्ने जाबी, बरें बुन्न आफ्नो सीपले नम्याएपछि बाबुलाई छोराले अनुरोध गरेका छन्, चिनो चानचुने हुन पनि भएन नि । टूलाउजू प्रेमकुमारी पुन फेरिएको चिनो अनुहार सम्झना सुनाउँछन् :

‘छोट्टीले धागो काती काँची काले र गादा पार्ने बोल्सा, भुम्कै थैली, टोपी, कमेज चिनो दिन्थे । छो्टेले बरें, भारेडोका, करेम, बाँसको बीचमा डोराले बाँधेर जुभ्रा भान्ने काड्डे, बीचबीचमा डोरीले जेलिएको पैसा हाल्ने सिम्सी, कोडोन, धागो फन, जाली खकना, रमाल चिनो दिन्थे । कक्कर खान प्रयोग हुने निगालो वा चोयाको कुप्रीमा बूढा भेरेर दिन्थे ।’
रोल्पाली गाउँघर भारतीय कारखाने कपडाले छोपेपछि, माया मिसाएको चिनो दिने चलन चट्ट हुन्छ । बोल्सा काँची काल्नुको बदला पाइन्ट लगाउन थालेपछि मायामा बोल्सा र बरेंको के भाउ ? माया मसिएको कलाले बुनेका बोल्सा, बरें बदला देसी कारखानाले बुनेका कर्मज, टोपी, गुन्यु, सारीले लिन्छ । वनसाइलाले घरसाइ ला खेदेजसरी रैथाने उत्पादन खेँदिएपछि, हामी माया गर्न बिसिन्छ्यौ । ‘इश्क’ गर्न थाल्छौ, ‘लभ’ गर्न थाल्छौ, ‘पिरिम’ गर्न छाड्छौ । ‘प्यार’ पाल्न थाल्छौ, मायाको ‘भार’ फाल्न छाड्छौ ।

फैज अहमद फैजको ‘कूष्ठ इश्क किया कूष्ठ काम किया’ स्मरण गरम् :

कूष्ठ इश्क किया कूष्ठ काम किया
ओ लोग बहुत बुस किस्मत थे
जो इश्क को काम समझते थे
य काम से इश्की करते थे
हम जितेजी मसरुफ रहे

कूष्ठ इश्क किया कूष्ठ काम किया
काम इश्क के आगे आता रहा
और इश्के से काम उल्फता रहा
पिर आखिरकार तड़ आ कर हम ने
दोनों को अयुरा छोड़ दिया

कूटनीति

जगदीश्वर पाण्डे

कमलादीको प्रज्ञा प्रतिष्ठान परिसरमा पुस १६ मा चीनका लागि नेपालका पूर्वराजदूत राजेश्वर आचार्यको किताब ‘कूटनीतिक डायरी’ लोकार्पण कार्यक्रममा बोल्दै पूर्वपरराष्ट्रमन्त्री भेषबहादुर थापाले चीनलाई बुझाउन फरक दुई भ्रमणका दृष्टान्त व्याख्या गरे । पहिलो भ्रमण ‘चेयरम्यान’ माओ त्सेतुङसँग सन् १९७० को दशकको सुरुवातमा वेइजिङमा भएको भेटवार्ता सम्झिए । प्रधानमन्त्री कृतिनिधि विष्टले नेतृत्व गरेको नेपाली प्रतिनिधिमण्डलको भ्रमणमा सहभागी थापा अर्थसाँचव थिए ।

‘वेइजिङमा नेपाली प्रतिनिधिमण्डलले माओलाई भेट् थ्यो । र, नेपाललाई आवश्यक सहयोगको सूची दिथ्यो । त्यस बेला माओले भन्नुभयो- नेपाल र हाम्रो आर्थिक अवस्था (आर्थिक अवस्था कमजोर) अहिले उस्तै छ । तर, हामी (चीन) ले सानो योगदान गरे पनि नेपालका

लागि लाभदायक हुन्छ,’ थापाले सुनाएका थिए । साथै माओले आफू बूढो भइसकेको र युवाहरूलाई (तत्कालीन प्रधानमन्त्री चाउ एन लाई) के-के सहयोग गर्न सकिन्छ हेरेर प्रतिक्रिया दिने सन्देश भेटवार्तामा दिएका थिए । सहयोगको विषयमा माओले चाउ एन लाइसँग भेटेर कुरा गर्न पनि सल्लाह दिएका थिए । थापाका अनुसार, त्यस दिन बेलुकी आफू वसेको होटलमा प्रधानमन्त्री चाउ आएर भेटेको र होटलको लबीको सोफामा बस्दै उनले दिउसो माओलाई नेपालले दिएको सूचीमाथि चीनले सम्बोधन गर्ने आशवासन दिएर फर्केको पनि बताए । पूर्वपरराष्ट्रमन्त्री थापाले सम्झेको दोस्रो भ्रमण हो- माओपछिछा चीनका अर्का लोकप्रिय नेता डेङ सियाओपिङको नेपाल आगमन । डेङ सन् १९८६ मा नेपाल आएका थिए । त्यो भ्रमणमा पनि थापा सहभागी थिए । नेपाल सरकारले फेरि डेङसामु चिनियाँ सहयोगका लागि सूची प्रस्ताव गर्‍यो । ‘डेङले नेपाललाई फाइदा हुने मात्रै होइन, दुई मुलुकलाई नै लाभ हुने परियोजना ल्याउन अप्रग्रह गर्नुभएको थियो । यसले चीनको प्रतिवर्तनलाई प्रस्ट पार्छ,’ थापाले सुनाए ।

पालिकामा फोहोर व्यवस्थापन चुनौती

बस्ती नजिकका खोला किनार र खाली जग्गामा अस्थायी रूपमा व्यवस्थापन गरिदै

■ **धनश्याम खड्का** (म्याग्दी) र **अजयधर तिवारी** (पर्वत)

नयाँ नगर र गाउँपालिकाका मुकाममा तीव्र सहरीकरणसँगै फोहोर व्यवस्थापनको पनि चुनौती थपिन थालेको छ । म्याग्दी सदरमुकाम रहेको बेनी नगरपालिका-७ र ८ को फोहोर व्यवस्थापन सबैभन्दा चुनौती छ । बेनीको फोहोर २० वर्षदेखि २ किलोमिटर उत्तर सेतीपहिरोस्थित बेनी-जोमसोम सडकबाट कालीगण्डकी नदी किनारामा फालिएको छ । यसको विरोध हुँदै आएको छ ।

कालीगण्डकीको सोही स्थानबाट देवशिला उखनन गरी भारतको अयोध्यामा भगवान रामको मूर्ति बनाउन लगिएपछि फोहोर हटाउन बेनीलाई थप दबाव परेको छ । ‘अहिले अर्को विकल्प नपाइएकोले कालीगण्डकी नदी किनारामा फोहोर व्यवस्थापन गर्दै आएका छौं,’ बेनी नगरप्रमुख सुरत केसीले भने, ‘त्यो डाम्पिड साइट सकेसम्म छिटो हटाउन चाहेका छौं । बस्तीदेखि अलि टाढा ठाउँ खोजी गर्दै छौं ।’ पालिका मुकाममा सहरी विकासको योजनाविनै तीव्र भवन निर्माण र बजारीकरण सुरु भएसँगै त्यहाँबाट निस्कने फोहोरमैला

व्यवस्थापन समस्या हुन थालेको हो । अहिले बस्ती छेउका खोलाछोलीमा जथाभावी फाल्ने गरिएको छ । अव्यवस्थित रूपले फालिएका प्लास्टिकजन्य फोहोर यत्रतत्र छरिएको र हावाले उड्याएर बस्ती र खेतवारीमा छपकैै छप्ने गरेको छ । सिसाजन्य फोहोर उस्तै असरल्ल छ ।

त्यसैगरी पाँचम मंगला गाउँपालिका केन्द्र बाबियाचौर बजारबाट निस्कने फोहोर पछिल्ला तीन वर्षदेखि मंगला-२ लाम्पाटार्मुनि म्याग्दीखोला किनाराको पाना बगरमा फाल्ने गरिएको छ । नदी किनारामा प्रदूषण भएको भन्दै स्थानीयले विरोध जनाउँदै आएका छन् । पालिकाले सिसाजन्य, प्लास्टिकजन्य, औषधिजन्य तथा घरायसी फोहोर सबैलाई एकै स्थानमा फाल्ने गरेको छ । ‘योजनाबद्ध बस्ती विकास नभएकाले फोहोर ट्याक्टरमा उठाएर केही पर खाली स्थानमा फाल्ने गरिएको थियो,’ गाउँपालिकाका प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत पूर्णबहादुर खत्रीले भने, ‘जनघनत्व बढेसँगै फोहोरको मात्रा बढ्यो, व्यवस्थित नहुँदा स्थानीयको अवरोध स्वाभाविक हो । अहिले पाने बगरमा व्यवस्थित

रूपले फोहोर व्यवस्थापन गर्न सहमति भएको छ ।’ मालिका गाउँपालिका केन्द्र रहेको दरवाड बजारमा पनि फोहोर व्यवस्थापन चुनौती बनेको छ । दरवाड बजारबाट निस्कने फोहोरमैला नछुट्याइँ म्याग्दी नदी किनाराको छ्यारछ्यारेमा फालिने गरिएको छ । पालिकाले निजी क्षेत्रसँग साफेदारी गरी संकलित फोहोरबाट पुनः प्रयोग गर्न मिल्ने, सडने र नसड्ने वस्तु छुट्याइँ फोहोरमैला व्यवस्थापन गर्ने योजना रहेको जनाएको छ । मालिकाले चालु आवमा फोहोर व्यवस्थापन गर्न १५ लाख रुपैयाँ बजेट विनियोजन गरेको छ । ‘दरवाडमा सिसाजन्य फोहोर व्यवस्थापन ठूलो चुनौती छ, त्यसैले पालिकाले ग्लास क्रसर त्याई सिसालाई पल्ने योजनामा छौं,’ गाउँपालिका अध्यक्ष वेगप्रसाद गर्वुजाले भने ।

बजारक्षेत्रको फोहोर व्यवस्थापनमा लामो समयदेखि समस्या भेल्लै आएको पर्वतको कुश्मा नगरपालिकाले फोहोर वर्गिकरण गरेर व्यवस्थापन सुरु गरेको ३ वर्ष पुग्यो । नगरभित्रको फोहोरलाई कूहने र नकूहने गरी व्यवस्थापन सुरु गरेको कुश्माले २ वर्षदेखि फोहोरबाट

पर्वतको कुश्मा नगरपालिकामा फोहोर वर्गीकरण गरिँदै ।

फाइल तस्बिर : कान्तिपुर

आम्दानीसमेत गर्न थालेको छ । कुश्मा-४ छमकँस्थीत घुम्तीमा फोहोर व्यवस्थापन हुँदै आएको छ । जग्गा छनोटमा ३ वर्षसम्म संघर्ष गरेको कुश्माले २०७६ फागुनमा मध्यपहाडी लोकमार्गको छमकै घुम्तीदेखि ५ सय मिटर तल जंगलभित्रको खाली जग्गा फेला परेको थियो । ३२ रोपनी जग्गा पालिकाले १० वर्षका लागि लक्ष्मीनारायण गुठी तथा अन्य ४ व्यक्तिसँग भाडामा लिएर फोहोर व्यवस्थापन सुरु गरेको नगरप्रमुख रामचन्द्र जोशीले बताए । उनका अनुसार सामुदायिक स्रोत तथा वातावरणीय विकास केन्द्र (सेक्रेट नेपाल)

संगको साफेदारीमा ५ वर्षे सम्झौता गरी फोहोरको व्यवस्थापन थालेको हो ।

नगरपालिकाको ४, ५, ६, ७, ८ र ९ वडाभित्रको फोहोर संकलन गरी व्यवस्थापन सुरु गरिएको हो । त्यसअघि मोदीवेणी, बडागाउँ डिल, सिल्मी, चुवाको डिललगायत जग्गा छनोट गरिएकोमा विवाद भएको थियो । केही समय गुप्तेश्वर बहुमुखी क्याम्पसको छेउमा पोखरा-वाग्लुङ सडक र वडागाउँको डिलबाट फोहोर विसर्जन गर्दा स्थानीय र सरोकारवालाले विरोध गरेपछि स्रोत तथा वातावरणीय विकास केन्द्र (सेक्रेट नेपाल)

नेपाल सरकार

सहरी विकास मन्त्रालय

काठमाण्डौ उपत्यका विकास प्राधिकरण

जिल्ला आयुक्तको कार्यालय, ललितपुर
सँबु नख्खुडोल जग्गा एकीकरण आयोजना
सँबु, ललितपुर

बिकसित घडेरी प्लट बिक्रीको शिलबन्दी बोलपत्र आव्हान सम्बन्धी सूचना

(प्रथम पटक प्रकाशित सूचना मिति : २०७९/१२/२५ गते कान्तिपुर दैनिक)

रिडरोड, एकान्तकृनाबाट करिव १.५ कि.मी. को दुरीमा रहेको ललितपुर जिल्ला ललितपुर महानगरपालिका वडा नं. २५ (साविक सँबु ३) स्थित यस आयोजनाको निम्नानुसारका बिकसित घडेरी प्लटहरु बिक्रीको लागि शिलबन्दी बोलपत्र आव्हान गरिएको छ । बिकसित घडेरी प्लट खरिद सम्बन्धी फाराम (शूल्क रु. ३,०००/- फिर्ता नहुने गरी) यो सूचना प्रथम पटक प्रकाशित भएको मितिले ३० दिन भित्र यस कार्यालयबाट खरिद गरी दरखास्त साथ आफूले कबोल गरेको अंकको कम्तीमा १०% ले हुने रकम **सिद्धार्थ वैक लिमिटेड, सातदोवाटो, ललितपुर** स्थित सँबु नख्खुडोल जग्गा एकीकरण आयोजनाको नाममा रहेको **खाता नं. ०१८१५३५८९८९** मा दाखिला गरी सोको सकल भौचर र नागरिकताको प्रतिलिपी संलग्न राखी यो सूचना प्रथम पटक प्रकाशित भएको मितिले ३१ औँ दिनको १२:०० बजेसम्म गोप्य शिलबन्दी बोलपत्र आयोजनाको कार्यालय काठमाडौँ उपत्यका विकास प्राधिकरण, जिल्ला आयुक्तको कार्यालय ललितपुरमा पेश गर्नुहुन सूचित गरिन्छ । सो शिलबन्दी बोलपत्र ३१ औँ दिनको १:०० बजे जिल्ला आयुक्तको कार्यालय ललितपुर, लक्ष्मी निवास, ललितपुरमा खोलिने छ । बोलपत्र दर्ता गर्ने र खोल्ने अन्तिम दिन सार्वजनिक बिदा परेमा सो पछि कार्यालय खुलेको दिन सोही समयमा कायम गरिने छ । साथै पर्न आएका शिलबन्दी बोलपत्रको स्वीकृती गर्ने/नगर्ने अधिकार आयोजनामा निहित रहने छ । अन्य विस्तृत विवरण शिलबन्दी बोलपत्र फारामबाट जानकारी प्राप्त गर्न सकिनेछ र शिलबन्दी बोलपत्रमा उल्लेख भएको बाहेकका विषय प्रचलित नियमानुसार हुनेछ ।

घडेरी प्लटको विवरण

सि. नं.	ब्लक	प्लट नं.	सडकको चौडाई	क्षेत्रफल ब.भि.मा	क्षेत्रफल रोपनी/ आनामा	न्यूनतम मूल्य प्रति आना	न्यूनतम मूल्य प्रति ब.भि.	प्लटको न्यूनतम जम्मा मूल्य
१	M	18C	६ मिटर	२०३.४४	०-६-१-२.३७	२६,५०,०००/००	८३,३४३/१६	१,६९,४५,३३२/७८
२	L	6B	६ मिटर	१७१.७२	०-५-१-२.४१	२६,५०,०००/००	८३,३४३/१६	१,४३,११,६८७/७०

सम्पर्क नं. : ५५२२०८९, ५५५१३६०, ९८४१४७०४२२, ९८५११९०६८९

साईट कार्यालयको सम्पर्क नं. : ५५९३१२०

ठेगाना : लक्ष्मी निवास, मानभवन, ललितपुर (जिल्ला प्रशासन कार्यालय, ललितपुर परिसर भित्र)

आयोजना प्रमुख

वर्गीकृत विज्ञापन

घर जग्गा
सुकेश्वारा कपन, बुढानिलकण्ठ घरजग्गा खरिदबिक्री: ९841345005
साँबुहाइवे सगैडाछीमा २३-फिटसडकको नयाघराबिक्रीमा नोददाल 9841761060
ललितपुरमा घरजग्गा खरिद बिक्रिमा 9849737955
पुतलीसडक मेनबाटो जोडीएको पाँचतल्ले एकआना घर बिक्रीमा २,६०,००,०००/- 9851004061
चन्द्रागिरी मातातिर्थ ५ आना 9845272414
काभ्रे शंभुमा दुईरोपनी र पाँचरोपनीको सुलतावाग्री बिक्रिमा 9851279967
घरजग्गा खरिद तथा बिक्रि गर्नुपर्नेमा हामीलाई सम्मन्हुहोला 9823582607
ललितपुरको जनसङ्के एरियामा घरजग्गा खरिदबिक्रि गर्नुपर्नेमा, १८४१८८८७८२
पुतलीसडक मेनबाटो ०-६-१-० घरजग्गा ५७,००,०००/- 9843670264
गण्डक सन्तो जग्गा तुरुन्त ९८४१० ९२७९८
भक्तपुर ठिमी रावेराधे ०-6-2-0 जग्गाबिक्रीमा 9851054970
पेप्सीकोला टाउन प्लानिङको ६ आना जग्गा बिक्रीमा ९८२२७६०६५४, ९८४३१७६२९४

नयावर्षको उपलक्ष्यमा वनेपा-४को पिचबाटोको उषारोनी जग्गाविक्रिमा प्रतिआना ७लाख १७६५३४३७२०	न्युरोको घर बिक्रीमा ९८०४२८६६९५
नयावानेश्वर बढुनगरमा घरजग्गा बिक्रिमा ९८१८७१३२२९	होटल, रिस्टोर्को लागि उपयुक्त जग्गा, ९८५१००६२३१
नयापाटीमा ०-३-०-० जग्गा बिक्रिमा ९८४१११८९५	चन्द्रागिरी मातातिर्थ ५ आना 9845272414
काभ्रे शंभुमा दुईरोपनी र पाँचरोपनीको सुलतावाग्री बिक्रिमा 9851279967	
सवारी साधन	सविज्ञायुक्त क्याम्पियो रिजर्ममा चौहिएर्मा ९८४१०४३५३७
मेशिन औजार	प्रिन्टर हव: लेजर प्रिन्टर A4/A3 किनबच्, सहोपन, मर्मत सेवा ९८४१२७७९,२३
सम्पर्क	

सस्तोमा Cashdeposit धितोफुकुवा शेयरलगत 9851006688	अतिसस्तोमा धितोफुकुवा Cashdeposit Documentation 9851067787
विद्यार्थीकोलागि सस्तोमा Cash Deposit 9765345999	बैंकमा Cashdeposit धितोफुकुवा लोनतर्ति ९८५१०४५२१८
अतिसस्तोमा Cashdeposit बैंकव्यालेन्स, 9841626640, 9851126911	विदेशजान CASH DEPOSITE धितोफुकुवा, 9848933430
सस्तोमा धितोफुकुवा लोन चाहिएमा ९८५१०६४८११	
विविध विक््रीमा	साइलान्ड ८ रोपनीमा चलिरेको तरकारी फर्म बिक्रीमा ९८१०१५७२
फार्मबिक्रीमा ललितपुर, छम्पिस्थित ११रोपनी लिजजग्गा कुधीवाय जमीन ३५०कुबुवा खोरे (८० X६५फिट) १६लकको डडर, १६घाँफेरा मिमिन, १कर्मदार बन्नेघर, निजि बिजुलिलाईन तथा गाडीकोबाटो, 9801134843	

निर्माण सफाई	ढल टवाइलेट जामखोले 100% 9841000096
ढलमंगाल जामखोले सस्तोमा 9851183072, 9849759072	ढल टवाइलेट सस्तोमा 9841634234, 9841176292
ढलटवाइलेट सेफ्टीटयाङ्की जामखोले सस्तोमा 9812126872	धेरैसस्तोमा ढलटवाइलेट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9849503019
ढलमंगाल टवाइलेट जामखोले निर्माणपनि 9841739477	ढलमंगाल टवाइलेट जामखोले सस्तोमा 9840540700
सेन्टीटयाङ्की सरसफाई सस्तोमा ९८४१०८८२७०, ९८६१७२६५९९	सेफ्टीटयाङ्की सफाई गाडीमा १५००/- 9843768737
सेफ्टीटयाङ्की सफाई ९851096233	मेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9851218435, 9841181519
जेटमेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की ढलमंगाल जामखोले 9851056662	सेफ्टीटयाङ्गी सफाई गाडीमा १५००/- 9843768737
मेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9841212244, 9841488132, 015182401	मेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्गी ढलमंगाल जामखोले 9849442728
ढलटवाइलेट मंगाल जामखोले सस्तोमा 9841072969	ढलटवाइलेट मंगल जामखोले सस्तोमा 9841663668

ढल टवाइलेट जामखोले 100% 9841000096	ढल टवाइलेट सस्तोमा 9841634234, 9841176292
ढलटवाइलेट सेफ्टीटयाङ्की जामखोले सस्तोमा 9812126872	धेरैसस्तोमा ढलटवाइलेट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9849503019
ढलमंगाल टवाइलेट जामखोले निर्माणपनि 9841739477	ढलमंगाल टवाइलेट जामखोले सस्तोमा 9840540700
सेन्टीटयाङ्की सरसफाई सस्तोमा ९८४१०८८२७०, ९८६१७२६५९९	सेफ्टीटयाङ्की सफाई गाडीमा १५००/- 9843768737
सेफ्टीटयाङ्की सफाई ९851096233	मेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9841212244, 9841488132, 015182401
जेटमेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की ढलमंगाल जामखोले 9851056662	सेफ्टीटयाङ्गी सफाई गाडीमा १५००/- 9843768737
मेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9841212244, 9841488132, 015182401	मेसिनबाट सेफ्टीटयाङ्गी ढलमंगाल जामखोले 9849442728
ढलटवाइलेट मंगाल जामखोले सस्तोमा 9841072969	ढलटवाइलेट मंगल जामखोले सस्तोमा 9841663668
भाडामा	ललितपुरमा घरफल्याट तुरन्त लिर्नार्ने 9841358684
काठमाडौमा घर/फल्याट भाडामा लिर्नुगर्नुपर्मा 9846578599	

सिनामंगलमा अफिसको लागी २००० वर्ग फीटको फल्याट १८४१३७४००१, ९८५१२३५३३३	न्यूनाजामा क्वालिटी फ्ल्याट भाँडामा: 9840542515
हाँडीगाउँ गौदामचौरमा नयाँघर, फल्याट बिक्रीमा र भाडामा: 9851110624	
वाहियो	
सेक्युरीटी गाई त्रजर्जेन्ट 18000-22000 9801101472	घरायसीकामगर्ने महिलाहरू चाहियो १५,०००/- ९८१८८५२१७८
SEE/42 बसन्तारागचो 21.500/-9846653630, 9808852276	विहान ६-१० सरसफाई पुरुष ९८५१०२६३६८
कर्मचारी चाहियो चक्रपथचोक 9823865516, 9851228468	लेडिज वेटरहरू नजानेकालाई सिकाईन्छ ९८१०२६०२०३
Accountant, ladies cashier, barista, cook, kitchen. staff, marketing executive, delivery staff, cleaner: 974-4343755, +977986-0241238, 015909030, 014465022	

गोंगबु अफिसलाई कर्मचारी 19,500/- 9848390377, 9802309157	विद्यालयको क्याफेटेरियाकोलागि कूक चाहियो ४१०८९०४, ४१७८९७३
अनमी, सिएएम नर्स 9851059126, 9841701360	हरिसिद्धिमा अनुभवी कूक, हेल्पर ९८६९३४४३८७
कूक खान बस्न १८,०००/-, 9862253301	Primary/ Lower Secondary Imadol, 9860438649
Teachers Wanted Nepali, English, Maths, Science, Social Bachelor's Degree 01-5433974, 9801105790	अनुभवि कूक, महीला वेटर ९८४११९४०८२
मम बनाउने कामदार वालकोट ९८४१०७४८१३	ट्रेनीडसेन्टर तथा एजुकेशनल कन्सल्टन्सीकोलागी कर्मचारी आवश्यक: 9769772944
आल्मोनियम मिस्त्री ३, हेल्पर 9808644674	

2Female pre-primary Teacher, 1Grade teacher for class2, +2/Above 9803510289, 9818580213	हेल्पर कूक वेटर, 9813119533, 9841079650 कोटेश्वर चौक
Grade teachers for 1-to 5-class Chabahil: 01-4571549, 9841200709	नागपोखरीस्थित होटलमा डिसवासर, वेटरचाहियो ९८२८७२६०३९
नागपोखरीस्थित रेस्टुरेण्टमा अनुभवी वेटर, फाउण्टेड हेल्परचाहियो ९८५१०६२९२०	किर्तिपुरस्थित फर्निचरमा मिस्त्री चाहियो ९८०८००९०८८
प्याकेजिङ्गलाई लेडिज रु.११,०००/-कोटेश्वर 9851071212	मार्केटहुमा इमान्दार खानबस्न १५,४००/- ९८२८४५६६९१
चलविच, टेलिफिल्ममा नयाँकलाकार चाहियो ९८४१५२२६९	मर्मत
ढलटवाइलेट मंगाल जामखोले सस्तोमा 9841050858	

मंसिनबाट सेफ्टीटयाङ्गी ढलमंगाल जामखोले 9849442728	ढलटवाइलेट मंगाल जामखोले 9841881901, 9841256050
सस्तोमा ढलमंगाल सेफ्टीटयाङ्गी जामखोले 9851109635	
मर्ना	कक्षा-८, प्राइभेट SEE.+2 ग्यारन्टी पास, 9860579477, 9808317517
तालिम	फोर्कलिफ्ट एस्कापेरर व्याकहोलेडर अपरेटर तालिम: 9851122136
उपचार	
यौनशाक्ति Extratime साईजबढाउने HerbalSuppliment ९८५११७७९० Freedelivery	बिहावारी
बिवाहकोलागी डिभोर्स वरवधुहरू तुरन्त चाहियो ९८४४५९३३३२	विदेशमा रहेका वरवधुहरूको बिवाह गर्नुपर्नेमा ९८०३३०२७२७

आजको राशिफल	प्रीति आश्वेज नवमी, फलिन्त ज्योतिषाचार्य
मेघ	आफ्नो इच्छाअनुकूल समयलाई उपयोगी बनाउने प्रयास हुनेछ । कामविशेषले यात्रा हुन सक्छ । मनपर्ने परिकार खान पाइने योग छ ।
वृष	कुनै विशेष काममा सफलता मिल्नेछ । प्रतियोगितात्मक क्रियाकलापमा तपाईंको छनोट हुन सक्छ । शारीरिक र मानसिक स्वले स्वस्थ अनुभव हुनेछ ।
मिथुन	धैर्यथोक जिम्मेवारीले थकान हुन सक्छ । पारिवारिक खुसीका साथै आफ्नो पनि ख्याल राख्नुपर्नेछ । पुनर्ताजगीका लागि समय छुट्याएर हितकर होला ।
कर्कट	दोमन भएर काम गर्दा अलमल हुन सक्छ । प्राथमिकता बुझेर कदम चाल्दा सजिलो होला । हताहिएर वा आवेशमा आएर निर्णय नगर्दा उचित हुनेछ ।
सिंह	किनमेल हुन सक्छ । योजनानुसार सबै काम पूरा हुँदै जानेछन् । पारिवारिक खुसीका लागि कतै घुमघाम गर्न मन लाग्नेछ ।
कन्या	बाहिर कतै निस्कने विचार आउन सक्छ । पाहुना लाग्ने निम्ता आउला । भाउमा मोलोलो नमिल्दा किन्न खोजेको वस्तु पछिलाई सांजुर्पने हुन सक्छ ।
तुला	इच्छानुसारको खानपान गर्ने मेलमेलो जुट्नेछ । मन खुसी हुने काममा रुचि बढ्नेछ । पुनर्ताजगीका लागि परिवारसित कतै घुम्न जान मन लाग्नेछ ।
वृश्चिक	राष्ट्रै हिसाबले काम गर्दागर्दै पनि केही नमिल्न सक्छ । कार्य क्षेत्रमा एकाग्र हुने प्रयास गर्नुहोला । फिनामसिना कुराबाट तर्किनु नै उत्तम हुनेछ ।
धनु	सापटी दिएको रकम फिर्ता मिल्न सक्छ । किनमेल गर्दा छुट हात लाग्ला । कुरा मिल्ने व्यक्तिसित आफ्नो दुखेखो पोख्दा मन हलुगो हुनेछ ।
मकर	समाजमा तपाईंको कार्यशैलीको चर्चा हुन सक्छ । नयाँ कामका लागि प्रस्ताव आउन सक्छ । बेलैमा काम सक्ने प्रयास गर्नुहोला ।
कुम्भ	मन स्वतन्त्र भएर कतै उड्न खोज्नेछ । कामलाई बोभ नमई कर्तव्य ठान्दा आफैलाई सजिलो हुनेछ । पेटका बिरामीले खानपानमा स्याल गर्नुहोला ।

बाटो फेरिएपछि सुनसान पेल्मा गाउँ

डोल्पा र रुकुम पूर्वका लागि ढोरपाटन पैदल आउजाउका लागि मूल बाटोमा पर्ने यो गाउँ अझै सडक सञ्जालमा जोडिन भने सकेको छैन

■ **महेश केसी** (रुकुम पूर्व)

पुथा उत्तरगंगा-२ स्थित पेल्मा गाउँ रुकुम पूर्व र डोल्पाका बासिन्दाका लागि बाग्लुङ ओहोरदोहोर गर्ने मूल बाटो थियो । 'टाढा-टाढाबाट मानिसहरू पेल्मामा सुस्ताउन आउँथे,' स्थानीय लालबहादुर विकले भने, 'यहाँ भएर ढोरपाटन आउजाउ गर्थे ।' समयसँगै बाटो बदलियो । अहिले पेल्मा सुनसान छ । पारि यामखार भीर उजाड देखिन्छ ।

पेल्मा शिक्षा, स्वास्थ्यजस्ता विकासका आधारभूत सुविधा उपलब्ध छैनन् । 'पीडैपीडा सहेर हाम्रो जीवन बितिरहेको छ,' स्थानीय जितन पुनले भने, 'विरामी पर्दा औषधि पाइन्न । बाहिरफेर उपचार गर्न जाने अवस्था छैन । खानलाउनकै दुःख छ । भगवान् भरोसा चलेको छ ।' पुन यहाँका प्रतिनिधि पात्र हुन् । पुथा उत्तरगंगा-२ का पेल्मासँगै यमखार, डिछावाङ, भालुङ, हिम, गुईवाङ, तिज्याङ, रल, हार्दिवाङ, जम्सु, तमा र कायमडाँडालगायतका बासिन्दा अभावमा बाँचिरहेका छन् ।

यो गाउँ ढोरपाटन सिकार आरक्ष क्षेत्रभित्र छ । स्थानीय आरक्ष प्रभावित हुन् । 'यो वडाका बासिन्दाले पेट भर्नकै लागि संघर्ष गरिरहेका छौं,' स्थानीय गुईवाङका वलमान बुढाले भने, 'दुनियाँ-संसार कहाँबाट कहाँ पुग्यो, हामी पेट भर्न भीर-पहरा चहारिरहेका छौं । अरूलाई हेरेर त हामी वनमाजङ्गलसँगै लान्छु ।' हिमाली क्षेत्र भएकाले यहाँ वर्षमा एक बोली मात्र उत्पादन हुन्छ । यहाँका वस्तीमा आलु र स्याउको उत्पादन राम्रो हुने गरेको स्थानीय पूर्णमाया विश्वकमाले बताइन् । 'आलु र स्याउ त जति पनि फल्छ । तर, आफ्नै खानु कति, अनि बेच्नु,' उनले भनिन्, 'गाडी आउँदैन । खच्चडमा बोकाएर बजारमा लैजान महँगो पर्छ । यहीँ फल्छ, यहीँ कूटिन्छ ।'

डोल्पा र बाग्लुङको सिमानामा पर्ने पेल्मासम्म सडक पुगेको छैन । सडक पुगेको स्थल हुकाम र गरबाट यहाँसम्म पुग्न करिब एक दिन पैदल यात्रा गर्नुपर्छ । स्थानीय पूर्ण कामीले घोडा-खच्चड यहाँको मुख्य साधन भएको बताए । 'घोडा-खच्चडबाट सामान

ढुवानी गर्दा महँगो पर्छ,' उनले भने, 'स्याउसँगै आलु फापर र कोदो मात्रै यहाँ उत्पादन हुन्छ ।' वर्षभरि खाद्यान्न किनेर खानुपर्ने बाध्यता छ । 'गेजगार नहुँदा आम्दानी पनि छैन,' उनले भने, 'भोकै बस्न सकिँदैन । ज्यान पाल्न नै मुस्किल भयो ।' यहाँ स्याउ र आलुको व्यावसायिक उत्पादन गरेर यसको बजारीकरण गर्ने हो भने मात्रै पनि यहाँको जीवनस्तर सुधार आउने स्थानीय शिक्षक अभिमान ओलीले बताए । बजार नहुँदा आफूहरूले बसेरिन उत्पादन घटाइरहेको स्थानीय किसान लालबहादुर विकको भनाइ छ । 'हाम्रो उत्पादन बजारसम्म पुर्‍याउन मुस्किल छ,' उनले भने, 'अनि, काम गर्ने मान्छे पनि घट्दै छन् । यसकारण आलु र स्याउको उत्पादन घट्दो छ ।'

गाउँमा आधारभूत विद्यालय छ । ८ कक्षाभन्दा माथि पढ्न घर छोडेर जानुपर्ने बाध्यता रहेको स्थानीय बताउँछन् । त्यस्तै यहाँ एउटा आधारभूत स्वास्थ्य केन्द्र छ । एक जना अहेव र अनमी कार्यरत छन् । स्वास्थ्य केन्द्रमा चाहिएका बेला औषधि पाइँदैन । अहेव कुमारी भाँकीले यहाँको जनस्वास्थ्यको अवस्था एकदम नाजुक

रहेको बताइन् । खानपानमा लापरवाही गर्दा कुपोषण बढ्दो छ । स्वास्थ्य सुरक्षामा लापरवाही गर्ने गरेको उनको भनाइ छ । आम्दानी नहुँदा मान्छेहरू रोग पालेर बसिरहेको भन्दै उनले आफूहरूले सकेको सुविधा दिइरहेको भए पनि यतिले मात्रै नपुग्ने उनले बताइन् । विभिन्न सरकारी सेवा दिने निकाय पनि यहाँसम्म विरलै पुग्ने गरेको स्थानीयको गुनासो छ । कार्यालय

सहायकका भरमा बडा कार्यालय चलेको छ । सरकारी सुविधा लिनका लागि गाउँपालिका कार्यालय र जिल्ला सदरमुकामसम्म जान खर्चिलो हुने स्थानीय वीरमान कामीले बताए । यस्ता विभिन्न अभावका बीचमा पनि पेल्माको सम्भावना भने धेरै रहेको जानकारीहरू बताउँछन् । शिक्षक ओलीले यासको पकेट मानिने पुपाल यही वडाभित्र पर्ने बताउँदै यसबाट यहाँका

जनताले अधिकतम लाभ लिन सक्ने सम्भावना देख्छन् । 'पुपालसँगै यहाँको तातोपानी, योगारी हिमाल र पान दहलगायतका थुप्रै पर्यटकीय सम्भावना बोकेका ठाउँ छन्,' उनले भने, 'विकाससँग यो ठाउँलाई जोडेर व्यावसायिक पर्यटनका माध्यमबाट फाइदा लिन सकिन्छ ।' ढोरपाटन सिकार आरक्ष क्षेत्रका दुईवटा सिकार ब्लागहरू फागुने र दुले पनि यही वडाभित्र पर्छ्न् । यसकारण सिकारी पर्यटकको आवागमनलाई पनि पेल्मासँग जोड्न सकिने सम्भावना रहेको स्थानीयको भनाइ छ । अहिले हेलिकप्टरमार्फत आइरहेका पर्यटकलाई ढोरपाटनबाट फागुने पास हुँदै पेल्मा ओराल्न सकेमा यसले यहाँको पुरानो विरासत फर्काउन सक्ने स्थानीय दुर्धर्सिंह बुढाले बताए । 'हामीले थाहा पाउने बेलासम्म यही बाटो भएर दैनिक थुप्रै मान्छे बागलुङतर्फ जान्थे,' उनले भने, 'यहाँसम्म सडक पुर्‍याउन सकेमा यहाँबाट फागुने पास कटेर ढोरपाटनसम्म गजबको पदयात्रा गर्न सकिन्छ ।' यहाँका जनमनका माग र आवश्यकताको परिपुर्ति गर्दै सम्भावनाबाट फाइदा लिने, पेल्मा र यहाँका अरू वस्तीलाई विकासको गतिमा लैजान आफूहरूले सकेको प्रयास गरिरहेको वडाध्यक्ष जशबहादुर सिर्पलीले बताए । 'सडक यहाँका बासिन्दाको पहिलो आवश्यकता भएकाले हाम्रो पहिलो प्राथमिकतामा परेको छ,' उनले भने, 'पेल्माको विकासमा स्थानीयसँगै प्रदेश र संघ सरकारको पनि विशेष ध्यान जान जरुरी छ । किनभने, ठूलो लगानी गर्न स्थानीय सरकारले सक्ने अवस्था छैन ।'

नेपाल सरकार
सहरी विकास मन्त्रालय

काठमाण्डौ उपत्यका विकास प्राधिकरण

जिल्ला आयुक्तको कार्यालय, ललितपुर

सैबु नख्खुडोल जग्गा एकीकरण आयोजना

सैबु, ललितपुर

बिकसित घडेरी प्लट बिक्रीको शिलबन्दी बोलपत्र आह्वान सम्बन्धी सूचना

(प्रथम पटक प्रकाशित सूचना मिति : २०७९/१२/२५ गते कान्तिपुर दैनिक)

रिडरोड, एकान्तकुनाबाट करिब १.५ कि.मी. को दुरीमा रहेको ललितपुर जिल्ला ललितपुर महानगरपालिका वडा नं. २५ (साविक सैबु ३) स्थित यस आयोजनाको निम्नानुसारका बिकसित घडेरी प्लटहरु बिक्रीको लागि शिलबन्दी बोलपत्र आह्वान गरिएको छ । बिकसित घडेरी प्लट खरिद सम्बन्धी फाराम (शुल्क रु. ३,०००/- फिर्ता नहुने गरी) यो सूचना प्रथम पटक प्रकाशित भएको मितिले ३० दिन भित्र यस कार्यालयबाट खरिद गरी दरखास्त साथ आफूले कबोल गरेको अंकको कस्तीमा १०% ले हुने रकम **सिद्धार्थ वैक लिमिटेड, सातदोवाटो, ललितपुर** स्थित सैबु नख्खुडोल जग्गा एकीकरण आयोजनाको नाममा रहेको **खाता नं. ०१८१५३५८९८१** मा दाखिला गरी सोको सकल भौचर र नागरिकताको प्रतिलिपी संलग्न राखी यो सूचना प्रथम पटक प्रकाशित भएको मितिले ३१ औँ दिनको १२:०० बजेसम्म गोप्य शिलबन्दी बोलपत्र आयोजनाको कार्यालय काठमाडौँ उपत्यका विकास प्राधिकरण, जिल्ला आयुक्तको कार्यालय ललितपुरमा पेश गर्नुहुन सूचित गरिन्छ । सो शिलबन्दी बोलपत्र ३१ औँ दिनको १:०० बजे जिल्ला आयुक्तको कार्यालय ललितपुर, लक्ष्मी निवास, ललितपुरमा खोलिने छ । बोलपत्र दर्ता गर्ने र खोल्ने अन्तिम दिन सार्वजनिक विदा परेमा सो पछि कार्यालय खुलेको दिन सोही समयमा कायम गरिने छ । साथै पर्न आएका शिलबन्दी बोलपत्रको स्वीकृती गर्ने/नगर्ने अधिकार आयोजनामा निहित रहने छ । अन्य विस्तृत विवरण शिलबन्दी बोलपत्र फारामबाट जानकारी प्राप्त गर्न सकिनेछ र शिलबन्दी बोलपत्रमा उल्लेख भएको बाहेकका विषय प्रचलित नियमानुसार हुनेछ ।

घडेरी प्लटको विवरण

सि. नं.	ब्लक	प्लट नं.	सडकको चौडाई	क्षेत्रफल ब.मि.मा	क्षेत्रफल रोपनी/ आनामा	न्यूनतम मूल्य प्रति आना	न्यूनतम मूल्य प्रति ब.मि.	प्लटको न्यूनतम जम्मा मूल्य
१	M	18C	६ मिटर	२०३.४४	०-६-१-२.३७	२६,५०,०००/००	८३,३४३/१६	१,६९,५४,३३२/७८
२	L	6B	६ मिटर	१७१.७२	०-५-१-२.४१	२६,५०,०००/००	८३,३४३/१६	१,४३,११,६८७/७०

सम्पर्क नं. : ५५२२०८९, ५५५१३६०, ९८४१४७०४२२, ९८५११९०६८९

साईट कार्यालयको सम्पर्क नं. : ५५९३१२०

ठेगाना : लक्ष्मी निवास, मानभवन, ललितपुर (जिल्ला प्रशासन कार्यालय, ललितपुर परिसर भित्र)

आयोजना प्रमुख

सम्पर्क नं. : ५५२२०८८९, ५५५१३६०, ९८४१४७०४२२, ९८५११९०६८९

साईट कार्यालयको सम्पर्क नं. : ५५९३१२०

ठेगाना : लक्ष्मी निवास, मानभवन, ललितपुर (जिल्ला प्रशासन कार्यालय, ललितपुर परिसर भित्र)

आयोजना प्रमुख

वर्गीकृत विज्ञापन

घर जग्गा
सुकेघारा कपन, वडानिलकण्ठ घरजग्गा खरिदबिक्री: 9841345005
साबुहाबन्धे सगैडाडीमा २३-फिटसडकको नयाघराबिक्रीमा नोदलाल 9841761060
ललितपुरमा घरजग्गा खरिद बिक्रिमा 9849737955
पुतलीसडक मेनबाटो जोडीएको पाँचतल्ले एकशाना घर बिक्रीमा २,६०,००,०००/- 9851004061
ललितपुरको जुनसुकै एरियामा घरजग्गा खरिदोबिक्रि,गन्तुपरेमा, ९८४९१८८७८२
घरजग्गा खरिद तथा बिक्रि गर्नुपर्नेमा हामीलाई सम्फनुहोला 9823582607
रातोपुल मेनरोडमा ०-६-१-० घरजग्गा ४७,००,०००/- 9843670264
गण्डुमा सक्ते जग्गा तुरुन्त ९८४१० ९२७९८
भत्तपुर ठिमी रोदेराधे 0-6-2-0 जग्गाबिक्रीमा 9851054970
पेन्सीकोला टाउन प्लानिङको ६ आना जग्गा बिक्रीमा ९८६२७६०६५७, ९८४३१७५२९४

नयावर्षको उपलक्ष्यमा बनेपा-४को पिचबाटोको उपोपनी जग्गाबिक्रिमा प्रतिआना प्लाख ९,७६४३४३७०	न्युरोङको घर बिक्रीमा ९८०४२२६६९४
नयावानेश्वर बुद्धनगरमा घरजग्गा बिक्रिमा ९८१८७३२२९	होटल, रिस्टोर्को लागि उपयुक्त जग्गा, ९८४१००६२३१
नयापाटीमा ०-३-०-० जग्गा बिक्रिमा ९८४१११४८९४	चन्द्रागिरी मातातिर्थ ५ आना 9845272414
काभ्रे शम्भुमा दुईरोपनी र पाँचरोपनीको सुन्तलाबारी बिक्रिमा 9851279967	
सवारी साधन	
सुविधायुक्त स्कोर्पियो रिजमंभा चाहिएमा ९८५१०४३५३७	
मेशिन औजार	
फ्रिजर हब: तेजर फ्रिजर, A4/A3 किनबन्धे, सुशुपठा, मर्मत सेवा ९८४९१२७७९२३	
सम्पर्क	

सस्तोमा Cashdeposit धितोफुकुवा शेयरलगत 9851006688	धितोफुकुवा Cashdeposit Documentation 9851067787
विद्यार्थीकोलागि सस्तोमा Cash Deposit 9765345999	बैंकमा Cashdeposit धितोफुकुवा लोनार्तिन ९८४१०४५२१८
अतिस्तोमा Cashdeposit बैंकब्यालेन्स, 9841626640, 9851126911	विदेशिजान CASH DEPOSITE धितोफुकुवा, 9848933430
सस्तोमा धितोफुकुवा लोन चाहिएमा ९८४१०६८८११	
विविध विक्रीमा	
चाबहिल चोकैमा चलि रहेको सुनपसल बिक्रीमा ९८०११२०३४७	
साइलामा ८ रोपनीमा चलि रहेको तरकारी फर्म बिक्रीमा ९८०१०५४७९२	
फार्मबिक्रीमा ललितपुर, छुम्पिस्थित ११रोपनी लिजजग्गा कृषीयोग्य जमीन ३४०कुवरा ३बोरे (८० X१६०फिट), ४बलकको बुडुर, १हुयाचरी मौसम, १कामदार बन्सघर, निजि विजलिलाईन तथा गाडीकोवाटो, 9801134843	

निर्माण सफाई
दलमंगल जामखोले सस्तोमा 9851183072, 9849759072
सेफ्टीटयाङ्की सफाई गाडीमा १५००/- 9843768737
सेफ्टीटयाङ्की सफाई ढुलोगाडीमा मेशिनबाट 015251092, 9851024364
विद्यार्थीकोलागि Bank Deposit धितोफुकुवा ९८४१००००५४
सस्तोमा ढलट्वाइलेट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9851096233
मैसिनबाट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9851218435, 9841181519
जेटमैसिनबाट सेफ्टीटया्की दलमंगल जामखोले 9851056662
सेफ्टीटयाङ्गी सफाई 9841212244, 9841488132, 0151882401
मैसिनबाट सेफ्टीटयाङ्गी दलमंगल जामखोले 98494442728
ढलट्वाइलेट मंगल जामखोले सस्तोमा 9841072969
ढलट्वाइलेट मंगल जामखोले सस्तोमा 9841663668

दल ट्वाइलेट जामखोले 100% 9841000096	दल ट्वाइलेट 9841634234, 9841176292
ढलट्वाइलेट सेफ्टीटयाङ्की जामखोले सस्तोमा 9812126872	धेरैसस्तोमा ढलट्वाइलेट सेफ्टीटयाङ्की सफाई 9849503019
दलमंगल ट्वाइलेट जामखोले निर्माणपनि 9841739477	दलमंगल ट्वाइलेट जामखोल सस्तोमा 9840540700
सेफ्टीटयाङ्की सरसफाई सस्तोमा ९८४१०८८२७०, ९८६१७२८४९९	सेफ्टीटयाङ्की सफाई गाडीमा १५००/- 9843768737
सेफ्टीटयाङ्की सफाई ढुलोगाडीमा मेशिनबाट 015251092, 9851024364	
भाडामा	
ललितपुरमा घरफ्याट तुरुन्त लिनदिने 9841358684	काठमाडौँमा घर फ्याट भाडामा लिनुदिनुपर्मा 9846578599

सिनासंगलमा अफिसको लागि ३००० वर्ग फीटको फल्याट ९८४१३७४००१, ९८४१२३५६३३	न्युन्याजामा क्वालिटी फल्याट भाडामा: 9840542515
हांडीगाउँ गौदामचौरमा नयाघर, फल्याट बिक्रीमा र भाडामा: 9851110624	
वाहियो	
सेक्युरिटी गाई तुअर्जेट 18000-22000 9801101472	SEE+/2 बसन्त्याराचोक 21,500/- 9846653630, 9808852276
बिहान ६-१० सरसफाई पुरुष ९८१०२८६३६८	
कर्मचारी चाहियो चक्रपथचोक 9823865516, 9851228468	लेडिज् बेटरहरू नजानेकालाई सिकाइन्छ ९८१०२६०२०३
Accountant, ladies cashier, barista, cook, kitchen. staff, marketing executive, delivery staff, cleaner: 974-4343755, +977986-0241238, 015909030, 014465022	

गोग्नु अफिसलाई कर्मचारी 19,500/- 9848390377, 9802309157	विद्यालयको क्याफेटेरियाकोलागि कुक चाहियो ४१०८९०४, ४१७८९७३
अनमी, बिएमए, नर्स 9851059126, 9841701360	हरिंसिद्धिमा अनुभवी कुक, हेल्पर ९८६९३४४३८७
कक खान बस्न ९८,०००/-, 9862253301	कक खान बस्न ९८,०००/-, 9862253301
Primary/ Secondary Secondary Imadal, 9860438649	Teachers Wanted Nepali, English, Maths, Science, Social Bachelor's Degree 01-5433974, 9801105790
अनुभवि कुक, महीला बेटर ९८४११९४०८८२	मम बनाउने कामदार वालकोट ९८४१०७४८९३
ट्रेनीडसेन्टर तथा एजुकेशनल कन्सल्टन्सीकोलापी कर्मचारी आवश्यक: 9769772944	आत्मोनियम मिस्त्री ३, हेल्पर 9808644674

2Female pre-primary Teacher, 1Grade teacher for class2, +2/Above 9803510289, 9818580213	हेल्पर कुक बेटर्, 9813119533, 9841079650 कोटेश्वर चोक
Grade teachers for 1-10 5-class Chabahil: 01-4571549, 9841200709	नागपोखरीस्थित होटलमा डिसबासर, बेटरचाहियो ९८२८७२९०३९
नागपोखरीस्थित रेष्टुरेण्टमा अनुभवी बेटर्, फाटफुड हेल्परचाहियो ९८४१०६२९२०	किर्तिपुरस्थित फर्निचरमा मिस्त्री चाहियो ९८०८००९०८८
प्याकोडिङलाई लेडिज रु.११,०००/- कोटेश्वर 9851071202	मार्केटिङमा इमान्दार खानबस्न १४,४००/- ९८२८५४६६९१
चलचित्र, टेलिफिल्ममा नयांकलाकार चाहियो ९८४१९५२२९९	
मर्मत	
ढलट्वाइलेट मंगल जामखोले सस्तोमा 9841050858	

मैसिनबाट सेफ्टीटयाङ्गी दलमंगल जामखोले 9849442728	ढलट्वाइलेट मंगल जामखोले 9841881901, 9841256050
सस्तोमा ढलमंगल सेफ्टीटयाङ्गी जामखोले 9851109635	
मर्ना	
कशा-८, ग्राइभेट SEE,+2 ग्यारन्टी पास, 9860579477, 9808317517	
तालिम	
फोर्कीलफट एक्काभेटर् ब्याकहोरोडर एअरटैर तालिम: 9851122136	
उपचार	
यौनशक्ति Extratime साईजबडाउने HerbalSuppliment ९८४११४७८१० Freeelivery	
बिहावारी	
बिदेशमा रहेका वरवधहरूको विवाह गर्नुपर्मा ९८०३३०२३७३	

आजको राशिफल	प्रीति आश्वे ज्ञवाली, फलि्ट ज्योतिषाचार्य				
मेघ	तृष	मिथुन	कर्कट	सिंह	कन्या
आफ्नो इच्छाअनुकूल समयलाई उपयोगी बनाउने प्रयास हुनेछ । कामविशेषले यात्रा हुन सक्छ । मनपर्ने परिकार खान पाइने योग छ ।	कुनै विशेष काममा सफलता मिल्नेछ । प्रतियोगितात्मक क्रियाकलापमा तपाईंको छनोट हुन सक्छ । शारीरिक र मानसिक रूपले स्वस्थ अनुभव हुनेछ ।	धैर्यथोक जिम्मेवारीले थकान हुन सक्छ । पारिवारिक खुसीका साथै आफ्नो पनि ख्याल राख्नुपर्नेछ । पुनर्ताजगीका लागि समय छुट्याएर हितकर होला ।	दोमन भएर काम गर्दा अलमल हुन सक्छ । प्राथमिकता बुझेर कदम चाल्दा सजिलो होला । हतारिएर वा आवेशमा आएर निर्णय नगर्दा उचित हुनेछ ।	किनमेल हुन सक्छ । योजनानुसार सबै काम पूरा हुँदै जानेछन् । पारिवारिक खुसीका लागि कतै घुमघाम गर्न मन लाग्नेछ ।	बाहिर कतै निस्कने विचार आउन सक्छ । पाहुना लाग्ने निम्ता आउला । माछामा मलोलोत नमिल्दा किन्न खोजेको वस्तु पछिलाई सांजुपर्ने हुन सक्छ ।
तुला	वृश्चिक	धनु	मकर	कुम्भ	मीन
इच्छानुसारको खानपान गर्ने मेलेमेसो जुट्नेछ । मन खुपी हुने काममा रुचि बढ्नेछ । पुनर्ताजगीका लागि परिवारसित कतै घुम्न जान मन लाग्नेछ ।	राम्रै हिसाबले काम गर्दागर्दै पनि केही नमिल्न सक्छ । कार्य क्षेत्रमा एकाग्र हुने प्रयास गर्नुहोला । भिन्नमसिना कुराबाट तर्किनु नै उत्तम हुनेछ ।	सापटी दिएको रकम फिर्ता मिल्न सक्छ । किनमेल गर्दा छुट हात लाग्ला । कुरा मिले व्यक्तिसित आफ्नो दुखेसो पोख्दा मन हलुगो हुनेछ ।	समाजमा तपाईंको कार्यशैलीको चर्चा हुन सक्छ । नयाँ कामका लागि प्रस्ताव आउन सक्छ । बेलेमा काम सक्ने प्रयास गर्नुहोला ।	मन स्वतन्त्र भएर कतै उड्न खोज्नेछ । कामलाई बोफ नमई कर्तव्य ठान्दा आफैलाई सजिलो हुनेछ । पेटका विरामीले खानपानमा ख्याल गर्नुहोला ।	जीउमा सुस्तता छाउन सक्छ । रक्तचापको मात्रा घटबढ हुन सक्छ । मौसमअनुसारको खानपानमा ध्यान दिन सक्ने शरीरले पुनर्ताजगी अनुभव गर्न सक्छ ।

बढ्दै कुपोषित बालबालिका

■ **हरिहरसिंह राठौर** (जाजरकोट)

जन्मिदै कुपोषण भएका भेरी नगरपालिका-३ का तीन वर्षीय एक बालक राम्रोसँग चोल्न पनि सक्दैनन् । तौल पनि उमेरअनुसार छैन । जिल्ला अस्पतालका चिकित्सकहरूका अनुसार उनको उमेर सामान्यतया १४ किलोसम्म हुनुपर्ने हो । तर उनको तौल मुस्किलले ७ किलो मात्रै छ ।

छेडागाड नगरपालिका-१२ पोखरागाउँकी १८ वर्षीया एक किशोरीले साउन ५ मा पहिलो बच्चालाई जन्म दिइन् । जन्मेकै दिन नवजात शिशुको मृत्यु भयो । शिशुको तौल १ हजार ३ सय ग्राम मात्रै थियो । कम तौल भएका कारण नवजात शिशु बाँच्न नसकेको कार्कीगाउँ स्वास्थ्यचौकीले जनाएको छ । ‘आमा पनि कुपोषित भएका कारण बच्चा जन्मजात कुपोषित नै थियो,’ स्वास्थ्यचौकीकी सिनियर अनमी जुना शाहीले भनिन्, ‘थस्तो समस्या गाउँभरि नै छ, सबैले सामान्यभन्दा कम तौलको बच्चा जन्माउँछन्, जसलाई बचाउनै मुस्किल छ ।’

विभिन्न तथ्यांकले जाजरकोटमा कुपोषित बालबालिकाको संख्या बढ्दै गएको देखाएको छ ।

गरिवीका कारण खानपिन र चेतनाको अभावमा पोसिलो खानेकुरा नपाउँदा गभावस्थामै कुपोषण हुने र त्यसका कारण कम तौल, पुङ्खोपनालगायत समस्या देखिने गरेको सिनियर अनमी शाहीले बताइन् । स्वास्थ्य सेवा कार्यालयका अनुसार जिल्लामा एक वर्षमुनिका ४ हजार ७ सय ७४, २ वर्ष उमेर समूहका ९ हजार ५ सय २५ र ५ वर्षमुनिका २३ हजार ७ सय २४ बालबालिका छन् । दुई वर्षभित्रमा बालबालिकाको २४ पटकसम्म तौल लिनुपर्ने स्वास्थ्य मापदण्ड छ ।

स्थानीय बालबालिकाको बढीमा ३ पटक मात्र तौल लिने गरिएको उनले बताइन् । उनका अनुसार स्वास्थ्य संस्था टाढा र यातायात अभावका कारण तोकिएको समय र संख्यामा तौल लिन आमाहरू कठिनाई मान्छन् । ‘पयाप्त तौल मापनको काम तथा जाँचको अभावमा परिवारका सदस्यले आफ्ना बालबालिका कुपोषित भएको थाहै पाउँदैनन्,’ उनले भनिन्, ‘उपचार गराउन पनि अवस्था गम्भीर भएपछि ल्याउने गरेका छन् ।’

जाजरकोटमा गत आर्थिक वर्षमा ६ सय ५९ कुपोषित बालबालिकाले शीघ्र कुपोषण एकीकृत व्यवस्थापन कार्यक्रममा भर्ना भएर उपचार लिएका

थिए । चालु आर्थिक वर्षमा साउनदेखि पुससम्म मध्यम खालको कुपोषणका १ सय ५२ र कडा कुपोषणका ८४ गरी २ सय ३६ बालबालिकाले उपचार गराइरहेका छन् । जिल्लामा आर्थिक वर्ष २०७८/७९ मा नयाँ तौल लिएका २ वर्षसम्मका ९ हजार १ सय २५ बालबालिकामध्ये ९ सय २१ जना पोषणको दृष्टिकोणले जोखिम तथा अति जोखिम अवस्थामा रहेको जिल्ला स्वास्थ्य कार्यालयको तथ्यांक छ । जिल्ला अस्पतालका अधिकृत गंगा रेग्मीले स्वास्थ्य संस्थामा आएकाको मात्र यो तथ्यांक भएको बताइन् । ‘बाहिर उपचार गराउन गएका र स्वास्थ्यचौकीमा नआएको त तथ्यांक नै हुँदैन,’ उनले भनिन्, ‘यो संख्या ग्रामीण क्षेत्रमा गए अझै बढ्ने देखिन्छ ।’

जिल्ला अस्पतालका डा. औसरसिंह राठौरले कुपोषित बालबालिकाहरूको शारीरिक र मानसिक विकासमा बाधा पुगेको बताए । अस्पतालका अनुसार आर्थिक वर्ष २०७८/७९ मा २७, २०७७/७८ मा ३२ र २०७८/७९ मा १८ गरी ७७ नवजात शिशुको कुपोषणकै समस्याले मृत्यु भएको तथ्यांक छ । सोही अवधिमा सुर्केरी हुन नसकेर ८ गर्भवतीको ज्यान गएको थियो । चालु आवमा ५ शिशुले ज्यान गुमाइसकेका छन् ।

नेपाल सरकार
सहरी विकास मन्त्रालय

काठमाण्डौ उपत्यका विकास प्राधिकरण

जिल्ला आयुक्तको कार्यालय, ललितपुर
सैंबु नख्खुडोल जग्गा एकीकरण आयोजना
सैंबु, ललितपुर

बिकसित घडेरी प्लट बिक्रीको शिलबन्दी बोलपत्र आव्हान सम्बन्धी सूचना

(प्रथम पटक प्रकाशित सूचना मिति : २०७९/१२/२५ गते कान्तिपुर दैनिक)

रिडरोड, एकातन्कुनाबाट करिव १.५ कि.मी. को दुरीमा रहेको ललितपुर जिल्ला ललितपुर महानगरपालिका वडा नं. २५ (साविक सैंबु ३) स्थित यस आयोजनाको निम्नानुसारका बिकसित घडेरी प्लटहरु बिक्रीको लागि शिलबन्दी बोलपत्र आव्हान गरिएको छ । बिकसित घडेरी प्लट खरिद सम्बन्धी फाराम (शूल्क रु. ३,०००/- फिर्ता नहुने गरी) यो सूचना प्रथम पटक प्रकाशित भएको मितिले ३० दिन भित्र यस कार्यालयबाट खरिद गरी दरखास्त साथ आफूले कबोल गरेको अंकको कम्तीमा १०% ले हुने रकम **सिद्धार्थ वैक लिमिटेड, सातदोवाटो, ललितपुर** स्थित सैंबु नख्खुडोल जग्गा एकीकरण आयोजनाको नाममा रहेको **खाता नं. ०१८१५३४८९८१** मा दाखिला गरी सोको सकल भौचर र नागरिकताको प्रतिलिपी संलग्न राखी यो सूचना प्रथम पटक प्रकाशित भएको मितिले ३१ औँ दिनको १२:०० बजेसम्म गोप्य शिलबन्दी बोलपत्र आयोजनाको कार्यालय काठमाडौँ उपत्यका विकास प्राधिकरण, जिल्ला आयुक्तको कार्यालय ललितपुरमा पेश गर्नुहुन सूचित गरिन्छ । सो शिलबन्दी बोलपत्र ३१ औँ दिनको १:०० बजे जिल्ला आयुक्तको कार्यालय ललितपुर, लक्ष्मी निवास, ललितपुरमा खोलिने छ । बोलपत्र दर्ता गर्ने र खोल्ने अन्तिम दिन सार्वजनिक विदा परेमा सो पछि कार्यालय खुलेको दिन सोही समयमा कायम गरिने छ । साथै पर्न आएका शिलबन्दी बोलपत्रको स्वीकृती गर्ने/नगर्ने अधिकार आयोजनामा निहित रहने छ । अन्य विस्तृत विवरण शिलबन्दी बोलपत्र फारामबाट जानकारी प्राप्त गर्न सकिनेछ र शिलबन्दी बोलपत्रमा उल्लेख भएको बाहेकका विषय प्रचलित नियमानुसार हुनेछ ।

घडेरी प्लटको विवरण

सि. नं.	ब्लक	प्लट नं.	सडकको चौडाई	क्षेत्रफल ब.मि.मा	क्षेत्रफल रोपनी/ आनामा	न्यूनतम मूल्य प्रति आना	न्यूनतम मूल्य प्रति ब.मि.	प्लटको न्यूनतम जम्मा मूल्य
१	M	18C	६ मिटर	२०३.४४	०-६-१-२.३७	२६,५०,०००/००	८३,३४३/१६	१,६९,४४,३३२/७८
२	L	6B	६ मिटर	१७१.७२	०-५-१-२.४१	२६,५०,०००/००	८३,३४३/१६	१,४३,११,६८७/७०

सम्पर्क नं. : ५५२२२०८९, ५५५१३६०, ९८४१४७०४२२, ९८५११९०६८९

साईट कार्यालयको सम्पर्क नं. : ५५९३१२०

ठेगाना : लक्ष्मी निवास, मानभवन, ललितपुर (जिल्ला प्रशासन कार्यालय, ललितपुर परिसर भित्र)

आयोजना प्रमुख

सम्पर्क नं. : ५५२२०८९, ५५५१३६०, ९८४१४७०४२२, ९८५११००६८९

साईट कार्यालयको सम्पर्क नं. : ५५९३१२०

ठेगाना : लक्ष्मी निवास, मानभवन, ललितपुर (जिल्ला प्रशासन कार्यालय, ललितपुर परिसर भित्र)

आयोजना प्रमुख

घर जग्गा					
सुकेशरा कपन्, वृद्धानिलकण्ठ घरजग्गा खरिदबिक्री: 9841345005					
साँबुहाइवे सगैडाछामी २३-फिटसडकको नयाघराबिक्रीमा नान्दाला 9841761060					
ललितपुरमा घरजग्गा खरिद बिक्रिमा 9849737955					
पुतलीसडक मेनबाटो जोडीएको पांचतल्ले एकआना घर बिक्रीमा २,६०,००,०००/- 9851004061					
ललितपुरको जनमुक्त एरियामा घरजग्गा खरिदबिक्री.गनुपरेमा, ९८४९१८८७८२					
घरजग्गा खरिद तथा बिक्रि गर्नुपरेमा हामीलाई सम्फनुहोला 9823582607					
रातोपल मेनरोडमा ०-६-१-१० घरजग्गा ५७,००,०००/- 9843670264					
गण्डमा सस्तो जग्गा तुरुन्त ९८४१० ९८७८२					
भत्तपुर ठिमी रावेराधे 0-6-2-0 जग्गाबिक्रीमा 9851054970					
पेप्सीकोला टाउन प्लानिडको ६ आना जग्गा बिक्रीमा ९८६२७६०६४७, ९८४३१७८२९४					
नयाँवर्षको उपलक्ष्यमा बनेपा-४को पिचबाटोको ओगपनी जग्गाबिक्रिमा प्रविआना ज्माख ९,७६३४३७३०					
न्युरोडको घर बिक्रीमा ९८०४२२६६९४					
नयावानेश्वर वृद्धनगरमा घरजग्गा बिक्रिमा ९८१८७३२२२९					
होटल, रिस्टोर्को लागि उपयुक्त जग्गा, ९८४१००६२३१					
नयाँपाटीमा ०-३-०-० जग्गा बिक्रिमा ९८४१११४८९४					
चन्द्रागिरी मातातिर्थ ५ आना 9845272414					
काब्रे शम्भुमा दुईरोपनी र पाँचरोपनीको सुन्तलाबारी बिक्रिमा 9851279967					
सवारी साधन					
सुविधायक स्कार्पियो रिजर्भमा चाहिएमा ९८४१०४३५३७					
मेशिन औजार					
प्रिन्टर हव: लेजर प्रिन्टर A4/A3 किनबन्नु, सुइपट्टा, मर्मत सेवा ९८४१२७७९,२३					
सम्पर्क					

आजको राशिफल	प्रीति आश्वे ज्ञवाली, फलिन्त ज्योतिषाचार्य
	
मेघ	कन्या
आफ्नो इच्छाअनुकूल समयलाई उपयोगी बनाउने प्रयास हुनेछ । कामविशेषले यात्रा हुन सक्छ । मनपर्ने परिकार खान पाइने योग छ ।	बाहिर कतै निस्कर्ने विचार आउन सक्छ । पाहुना लाग्ने निम्ता आउला । भाउमा मोलतोल नमिल्दा किन्नु खर्चको वस्तु पछिलाई साँचुपर्ने हुन सक्छ ।
तुला	मीन
इच्छानुसारको खानपान गर्ने मेलमेसो जुट्नेछ । मन खुसी हुने काममा रुचि बढ्नेछ । पुनर्ताजगीका लागि परिवारसित कतै घुम्न जान मन लाग्नेछ ।	जीउमा सुस्तता छाउन सक्छ । रक्ताचपको मात्रा घटबढ हुन सक्छ । मौसमअनुसारको खानपानमा ध्यान दिन सक्ने शरीरले पुनर्ताजगी अनुभव गर्ला ।
वृष	कर्कट
कुनै विशेष काममा सफलता मिल्नेछ । प्रतियोगितात्मक क्रियाकलापमा तपाईंको छनोट हुन सक्छ । शारीरिक र मानसिक रूपले स्वस्थ अनुभव हुनेछ ।	दोमन भएर काम गर्दा अलमल हुन सक्छ । प्राथमिकता बुझ्ने कदम चाल्दा सजिलो होला । हतारिएर वा आवेशमा आएर निर्णय नगर्दा उचित हुनेछ ।
मिथुन	मकर
धैर्यथोक जिम्मेवारीले थकान हुन सक्छ । पारिवारिक खुसीका साथै आफ्नो पनि ख्याल राख्नुपर्नेछ । पुनर्ताजगीका लागि समय छुट्याएर हितकर होला ।	समाजमा तपाईंको कार्यशैलीको चर्चा हुन सक्छ । नयाँ कामका लागि प्रस्ताव आउन सक्छ । बेल्गैमा काम सक्ने प्रयास गर्नुहोला ।
धनु	कुम्भ
सापटी दिएको रकम फिर्ता मिल्न सक्छ । किनमेल गर्दा छुट हात लाग्ला । कुरा मिल्ने व्यक्तिसित आफ्नो दुखेसो पोख्दा मन हलुगो हुनेछ ।	मन स्वतन्त्र भएर कतै उड्न खोज्नेछ । कामलाई बोक्न नभई कर्तव्य ठान्दा आफैलाई सजिलो हुनेछ । पेटका बिरामीले खानपानमा ख्याल गर्नुहोला ।

पक्की पुल निर्माण अलपत्र

निर्माण कम्पनीले ४ वर्ष बित्दासमेत खोला वारिपारि ८ मिटरको खाल्को पनि खनेको छैन

काठिपूर संवाददाता (हुम्ला)

हिल्सा-सिमकोट सडक खण्डको यांगार खोलामा पक्की पुल निर्माणका लागि ४ वर्ष पहिले धुलिखेल/निसान जेभीले जिम्मा पायो । कम्पनीले २ वर्षमा पुल निर्माणको काम सम्पन्न गर्ने भनेर ४ करोड ७० लाख रुपैयाँ लागतमा हिल्सा-सिमकोट सडक आयोजनासँग सम्झौता गरेको थियो । तर उसले ४ वर्ष बित्दासमेत खोलाको वारिपारि ४ मिटरको खाल्को पनि खनेको छैन ।

अहिलेसम्म पुल बनेर गाडी गुड्नुपर्नेमा सानो काठे पुलको भरमा सवारीसाधन वारपार गरिरहेका छन् । निर्माण कम्पनीले काम नगरेर ३ पटक म्याद थपेको र ठेकेदारले राजनीतिक पहुँचका कारण निर्माणमा बेवास्ता गरिरहेको सडक आयोजनाका प्रमुख इन्जिनियर वीरेन्द्रकुमार यादवले गुनासो गरे । उनका अनुसार कम्पनीले २०७८ वैशाख ९ गतेभित्र सक्ने गरी उक्त निर्माण कम्पनीले २०७८ वैशाख १० मा पुल निर्माणको सम्झौता गरेको थियो ।

हिल्सा-सिमकोट सडक अन्तर्गत यांगारखोलासहित सलीखोला, तारुखोला र हेप्का खोला गरी अन्य ३ वटा पुल निर्माणको

काम भइरहेको छ । अन्य खोलामा काम अन्तिम चरणमा पुगे पनि यांगारमा भने समस्या देखिएको उनले बताए । उनका अनुसार सलीखोलामा पुल निर्माणको जिम्मा पाएको स्वच्छन्द/काशी जेभीले दाय्यावार्तर्फको विमको ढलानसहित अन्य सबै काम पूरा गरी भन्दा ७० प्रतिशत निर्माण सकेको छ ।

तारुखोला र हेप्काखोलामा पुल निर्माणको जिम्मा पाएको सपना/धुलिखेल जेभीले दाय्यावार्तर्फको फाउन्डेसन उठाई आधा विम ढलान गरेको उनले बताए । उनका अनुसार दुवै पुलको भन्दा ५० प्रतिशत काम सकिएको छ । यांगारमा भने १० प्रतिशत पनि काम नभएको आयोजना प्रमुख यादवले बताए । उनका अनुसार सलीखोलामा १० करोड ५४ लाख, हेप्काखोलामा ११ करोड २९ लाख र तारुखोलामा १० करोड ५७ लाख रुपैयाँमा ठेक्का भएको हो । सबै पुल निर्माणको सम्झौता सँगसँगै भएको थियो । यांगार खोला पुलको निर्माण कम्पनीका प्रतिनिधि अहिले सम्पर्कमा नरहेको उनले गुनासो गरे । ‘हामीले विभिन्न माध्यमबाट ताकेता गर्दा पनि उनी सम्पर्कमा छैनन्,’ उनले भने, ‘सडक विभागबाट म्याद थपेको जानकारी मात्र आउँछ तर काम हुँदैन,

हामीसँग ठेकेदारलाई कारवाही गर्ने अधिकार नहुँदा पनि समस्या भएको छ ।’

सलीसल्लामा बेलिब्रिज बन्दै
चंखेली र सर्केगाउँ गाउँपालिकालाई जोड्ने सलीसल्लामा बेलिब्रिज बन्ने भएको छ । सलीसल्लामा पुल नहुँदा कर्णाली करिडोरको बाटो भएर आउने यातायातका साधन सलीसल्लामा रहेको कर्णाली नदी पारि नै सामान भारेर फर्कनुपर्ने बाध्यता छ । अब बेलिब्रिज बनाउने प्रक्रिया सुरु गरिएको हिल्सा-सिमकोट सडक आयोजना कार्यालयले जनाएको छ ।
पुल नहुँदा नदीपारि ढुवानी भएका सामान नदीमाथि बनाइएको तुइनबाट महँगो ढुवानी भाडा तिरेर ताँदै आएको स्थानीय कमल विकले बताए । उनका अनुसार यात्रुहरू भने भोलौंगो पुल तँदै आउजाउ गर्छन् । उक्त बेलिब्रिज निर्माणका लागि आयोजनाले टेण्डर आव्हान गरी कंगी निर्माण सेवालाई छनोट गरेको र केही दिनमा सम्झौता हुने आयोजना प्रमुख यादवले बताए । निर्माण कम्पनीलाई असार मसान्तसम्मको म्याद दिइने उनको भनाइ छ । १० मिटर लामो र ४ मिटर चौडाइको बेलिब्रिज भन्दा एक करोडको लगानीमा निर्माण हुन लागेको हो ।

 वीरगंज महानगरपालिका नगर कार्यपालिकाको कार्यालय वीरगंज, पर्सा मधेश प्रदेश, नेपाल आर्थिक प्रस्ताव खोल्नेसम्बन्धी सूचना प्रथम पटक प्रकाशित मिति: २०७९/१२/२५ यस कार्यालयबाट मिति २०७९/१०/१९ गतेको कारोबार राष्ट्रिय दैनिक पत्रिकामा प्रकाशित सूचनाअनुसार e–bidding मार्फत दाखिला हुन आएका बोलपत्रहरूमध्ये सारभूत रूपमा प्रभावग्राही तपसिल बमोजिमका बोलपत्रदाताहरूको प्राविधिक प्रस्ताव छनौट भएकोले वीरगंज महानगरपालिकाको सार्वजनिक खरिद नियमावली २०७७ को नियम ३७(५) अनुसार आर्थिक प्रस्ताव खोली मूल्याङ्कन प्रयोजनार्थ सम्बन्धित बोलपत्रदाताहरूलाई उपस्थितिको लागि सूचना प्रकाशित गरिएको छ ।			
सि. नं.	ठेक्का नं. र नाम	प्राविधिक पक्षमा सारभूत रूपमा प्रभावग्राही सफल बोलपत्र दाताको नाम र ठेगाना	आर्थिक प्रस्ताव खोल्ने स्थान, मिति र समय
१	BMC/NCB/WORKS/2079/080/46 (Construction of Road and Drain from Bindawasani to Barwa road, Dry Port to Border Road, Gaushala to pujan house road & ICP to Shiban Road)	- Shama / Binod Sah JV, Birgunj–14, Parsa - Sagar Nirman Sewa, Pidariguthi, Parsa	वीरगंज महानगरपालिका, वीरगंज, पर्सा २०८०/०१/०४ दिनको १ बजे

वर्गीकृत विज्ञापन

घर जग्गा

सुकेशरा कपन्, वृद्धानिलकण्ठ घरजग्गा खरिदबिक्री: 9841345005

साँबुहाइवे सगैडाछामी २३-फिटसडकको नयाघराबिक्रीमा नान्दाला 9841761060

ललितपुरमा घरजग्गा खरिद बिक्रिमा 9849737955

पुतलीसडक मेनबाटो जोडीएको पांचतल्ले एकआना घर बिक्रीमा २,६०,००,०००/- 9851004061

ललितपुरको जनमुक्त एरियामा घरजग्गा खरिदबिक्री.गनुपरेमा, ९८४९१८८७८२

घरजग्गा खरिद तथा बिक्रि गर्नुपरेमा हामीलाई सम्फनुहोला 9823582607

रातोपल मेनरोडमा ०-६-१-१० घरजग्गा ५७,००,०००/- 9843670264

गण्डमा सस्तो जग्गा तुरुन्त ९८४१० ९८७८२

भत्तपुर ठिमी रावेराधे 0-6-2-0 जग्गाबिक्रीमा 9851054970

पेप्सीकोला टाउन प्लानिडको ६ आना जग्गा बिक्रीमा ९८६२७६०६४७, ९८४३१७८२९४

नयाँवर्षको उपलक्ष्यमा बनेपा-४को पिचबाटोको ओगपनी जग्गाबिक्रिमा प्रविआना ज्माख ९,७६३४३७३०

न्युरोडको घर बिक्रीमा ९८०४२२६६९४

नयावानेश्वर वृद्धनगरमा घरजग्गा बिक्रिमा ९८१८७३२२२९

होटल, रिस्टोर्को लागि उपयुक्त जग्गा, ९८४१००६२३१

नयाँपाटीमा ०-३-०-० जग्गा बिक्रिमा ९८४१११४८९४

चन्द्रागिरी मातातिर्थ ५ आना 9845272414

काब्रे शम्भुमा दुईरोपनी र पाँचरोपनीको सुन्तलाबारी बिक्रिमा 9851279967

सुविधायक स्कार्पियो रिजर्भमा चाहिएमा ९८४१०४३५३७

प्रिन्टर हव: लेजर प्रिन्टर A4/A3 किनबन्नु, सुइपट्टा, मर्मत सेवा ९८४१२७७९,२३

सुविधायक स्कार्पियो रिजर्भमा चाहिएमा ९८४१०४३५३७

सुविधायक स्कार्पियो रिजर्भमा चाहिएमा ९८४१०४३५३७

सस्तोमा Cashdeposit धितोकुक्वा शेरलगत 9851006688

अतिसस्तोमा धितोकुक्वा Cashdeposit Documentation 9851067787

विद्यार्थीकोलागि सस्तोमा Cash Deposit 9765345999

बैकमा Cashdeposit धितोकुक्वा लोनार्तिन ९८४१०६४२९८

अतिसस्तोमा Cashdeposit बैकव्यालेन्स, 9841626640, 9851126911

विदेशजान CASH DEPOSITE धितोकुक्वा, 9848933430

सस्तोमा धितोकुक्वा लोन चाहिएमा ९८४१०६४२९९

विधिवि विक्रीमा

चाहिँहल चौकैमा चलिँहरेको मुनपसल विक्रीमा ९८०११०२७३७

साइलमा ८ रोपनीमा चलिँहरेको तरकारी फर्म विक्रीमा ९८०११५७९२

फार्मबिक्रीमा ललितपुर, छुम्पिस्थित ११२रोपनी लिजजग्गा कृषीयोग्य जमीन ३०कुखुरा खोरे (८० x१६०फिट) ४८५८८

